XXIV. évfolyam 13. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. március 28.

Ludas Matyi

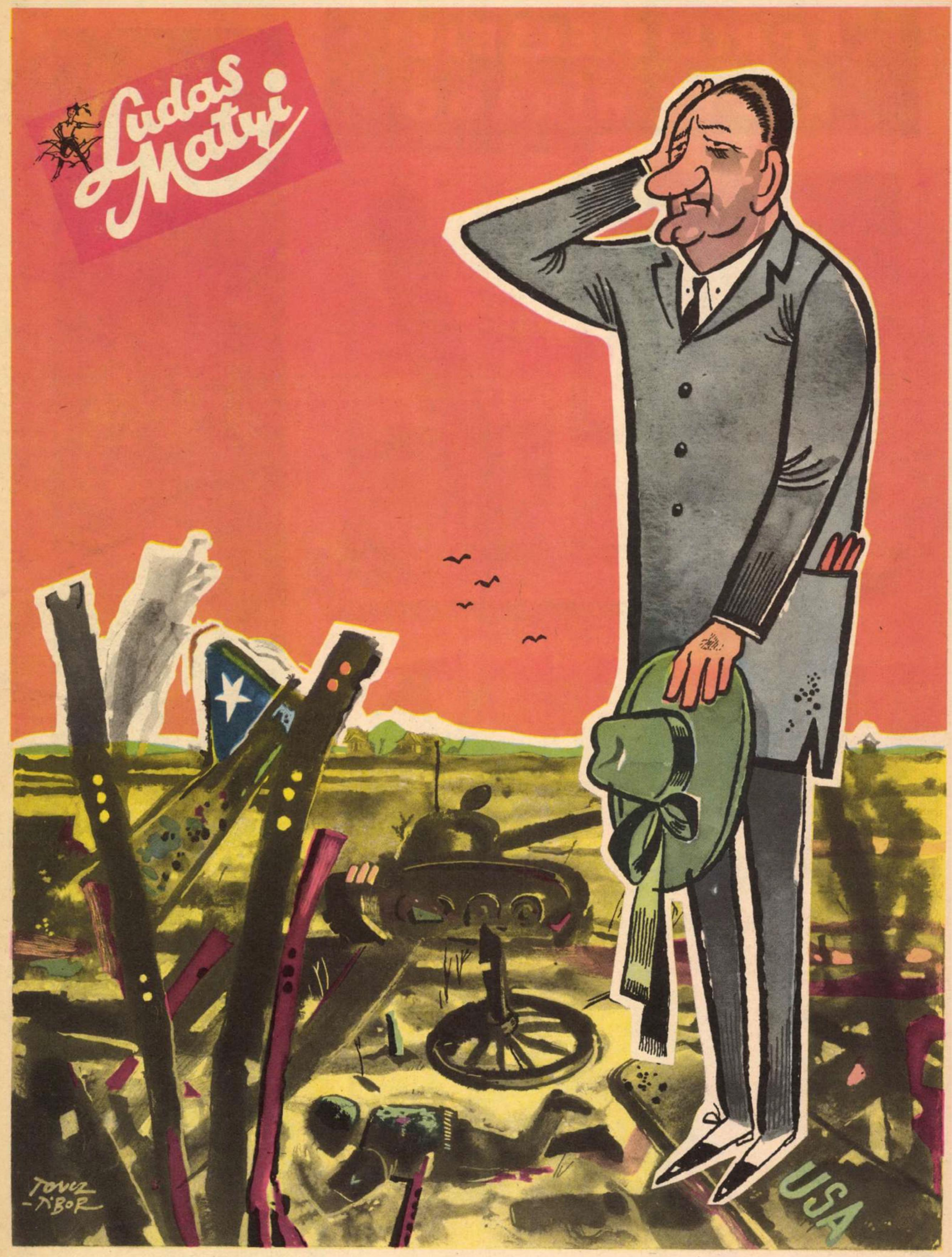
TONCZ TIBOR
USA

Johnson: **Csak tudnám, hogy mitől vagyok olyan népszerűtlen?...**

ÁPRILIS ELSEJEI KÉPES HÍRADÓ

Eddig 389 orvos vizsgálta meg tüzetesen a képen látható fiatalembert, de még nem tudtak rájönni, hogy az egyik keze miért nagyobb, mint a másik.

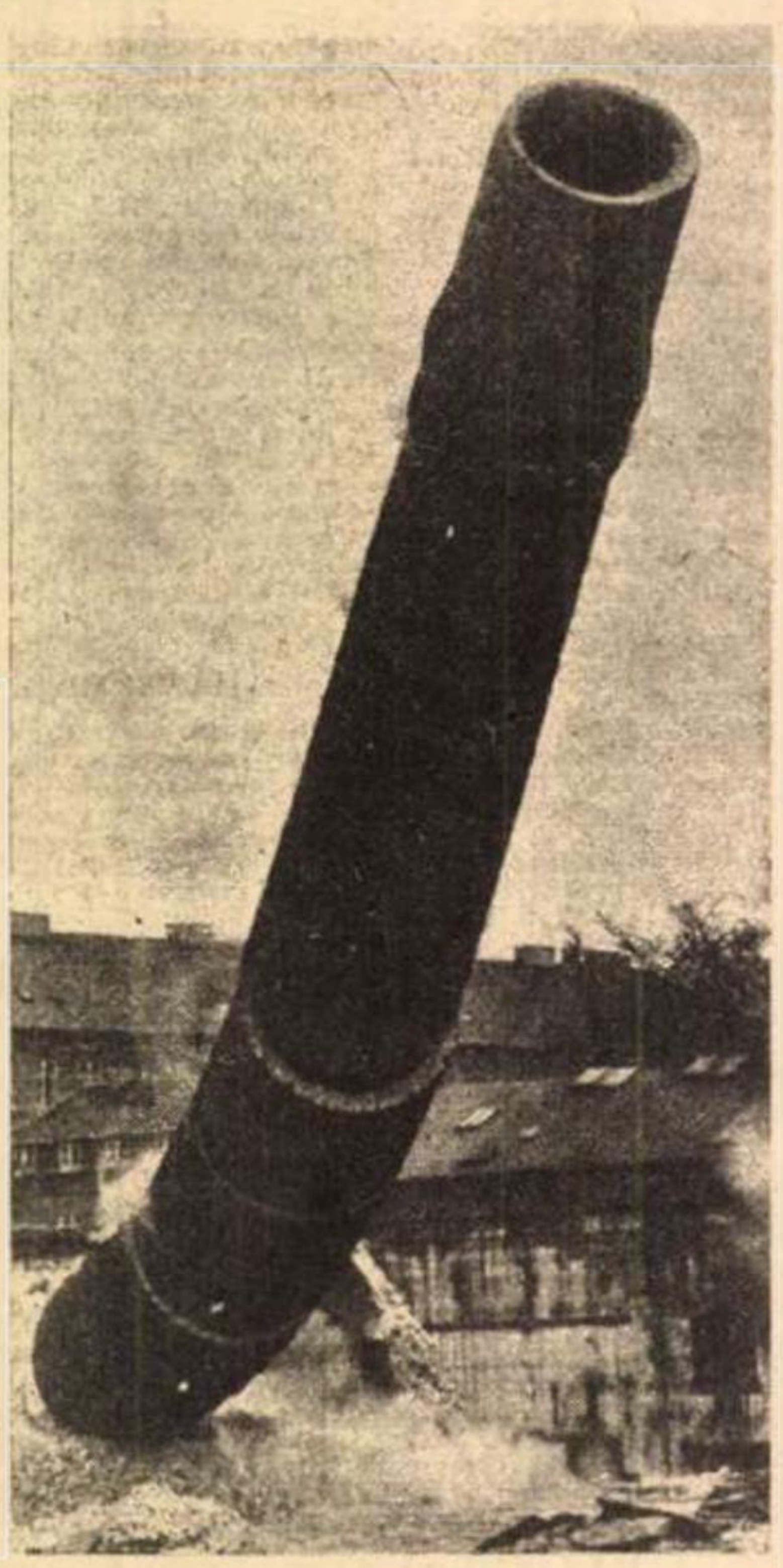

A pisai ferdetorony sikerét megirigyelve, a Banyamákosi Céklagyárban ferdére építették a kéményt, hogy ezzel is növeljék a vállalat idegenforgalmát.

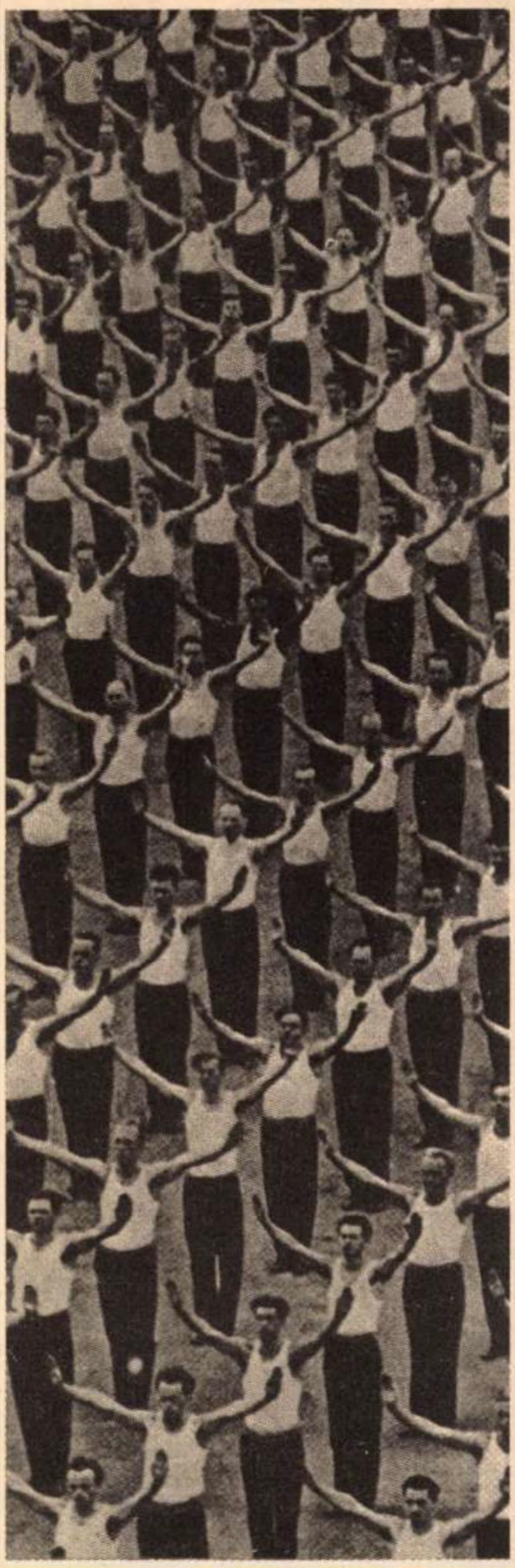

Az angol parlament egyhangú karfelemeléssel szavazott a többnejűség bevezetése ellen.

B. Ervin utókalkulátor azelőtt nyápic fickó volt, de amióta ritkábban közlekedik a 15-ös autóbusz, így megizmosodott a fel- és leszállásért vívott mindennapi ádáz küzdelemben.

A tudósok kiderítették, hogy a túlzásba vitt szeszfogyasztás némelyik emberben visszafejlesztheti a törzsfejlődés során elért eredményeket. Képünk egy idült alkoholistát ábrázol – visszafejlődés után.

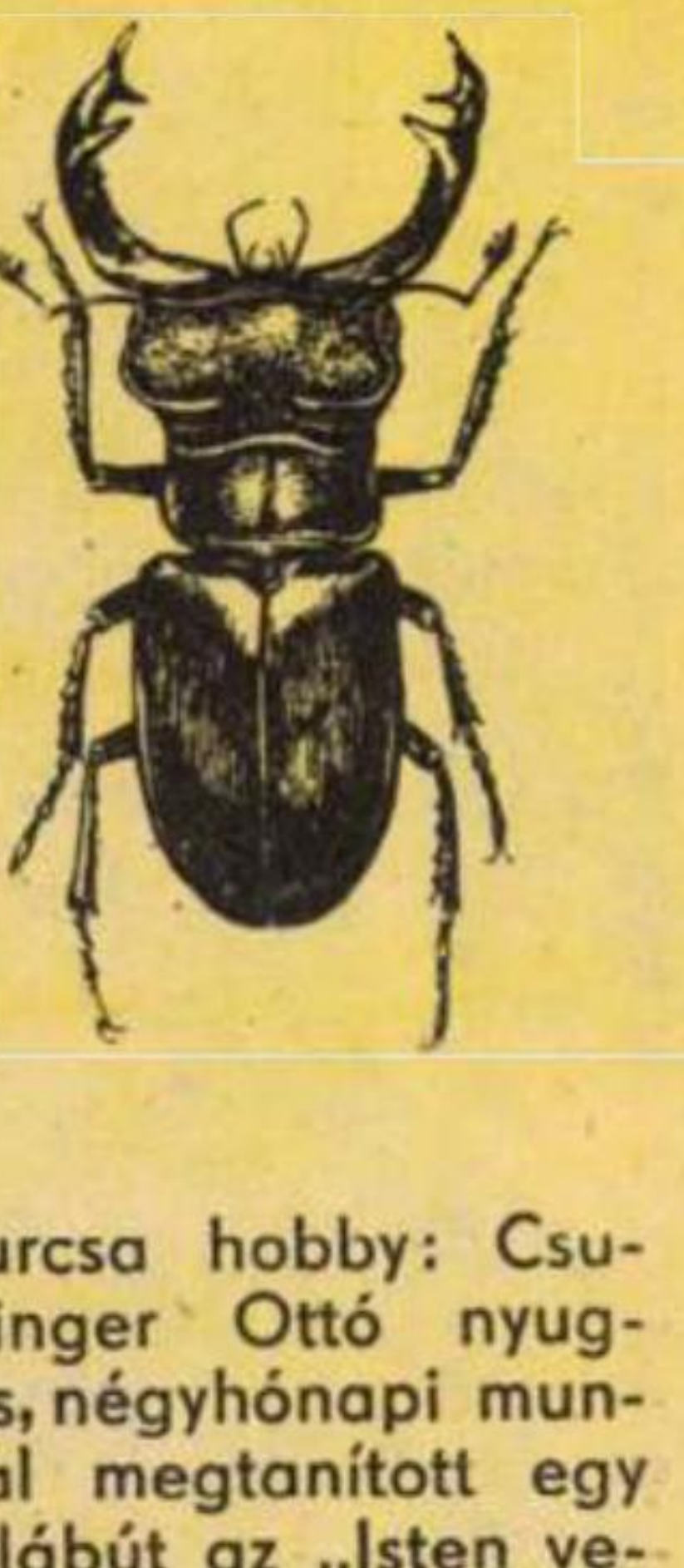

Furcsa hobby: Csuhadinger Ottó nyugdíjas, négyhónapi munkával megtanított egy ízeltlábút az „Isten veled, édes Piroskám" című dalra.

Amatőr szociológusok egy elesett nőt fényképeznek a Rivierán.

ARGENTINE
KINGDOM
WORLD 19

A világszépe-választást megóvták, mert kiderült, hogy a győztes, – férfi!! Eddig kétszer nősült és három gyerek apja. Mindezt persze ravaszul eltitkolta a zsüri előtt. Valószínűleg diszkvalifikálni fogják.

LUDAS MATYI
kereső szolgálata

Zománcos ételhordóra lenne szükségem, de az általam felkutatott húsz fővárosi edényboltban nem sikerült kapnom. Ha volna egy huszonegyedik bolt, amelyben történetesen van ilyen ételhordó, kérem sürgős értesítését „Tenyeremen hordom...” jeligére, a Ludas szerkesztőségébe!

*

*Fürdőszobánk vízcsapja karácsony óta szivárog. A házkezelőség azóta sem javítja meg, mert szerintük új csaptelepet kellene beszerelni, az pedig — nincs! Ha valahol mégis akadna — kérem küldjenek **belőle** egyet a VI. kerületi Ingatlankezelő Vállalatnak! (Goldstein Győzőné, Bp., VI. Kmetty u. 14.)*

*

Megáll az idő! Na és az ész! Vállalatunknak szüksége lenne három darab nyolcnaponként felhúzandó faliórára. Ám akárhol keressük, mindenütt azt válaszolják: nincs, nincs, nincs. Mintha felhúzták volna őket... (Regős Endre gondnok, MIGÉRT Vállalat, Budapest.)

*

A Luxor eszpresszóban a panaszkönyvet kértük a minap, ám közölték, hogy nekik ilyen nincs. Nyilván elveszett. A becsületes megtalálót kérjük, sürgősen értesítse az V. kerületi Vendéglátóipari Vállalat igazgatóját. (Kozma Jenőné Budapest, V., Néphadsereg u. 18—20.)

*

Ez úton értesítjük Takács Péter tetétleni olvasójukat, hogy a keresett 50 kilóohmos potenciómétert Lenin krt. 78 szám alatti boltunkban megtalálhatja. — Zsembéri Ferencnek (Bp. VIII. József krt. 37/39) pedig azt üzenjük, hogy villanypárna ismét kapható 5-ös számú boltunkban, címe: VII., Thököly út 22. (Erdős András főoszt. vez., Keravill.)

ATOMSOROMPÓ

Erdei Sándor rajza

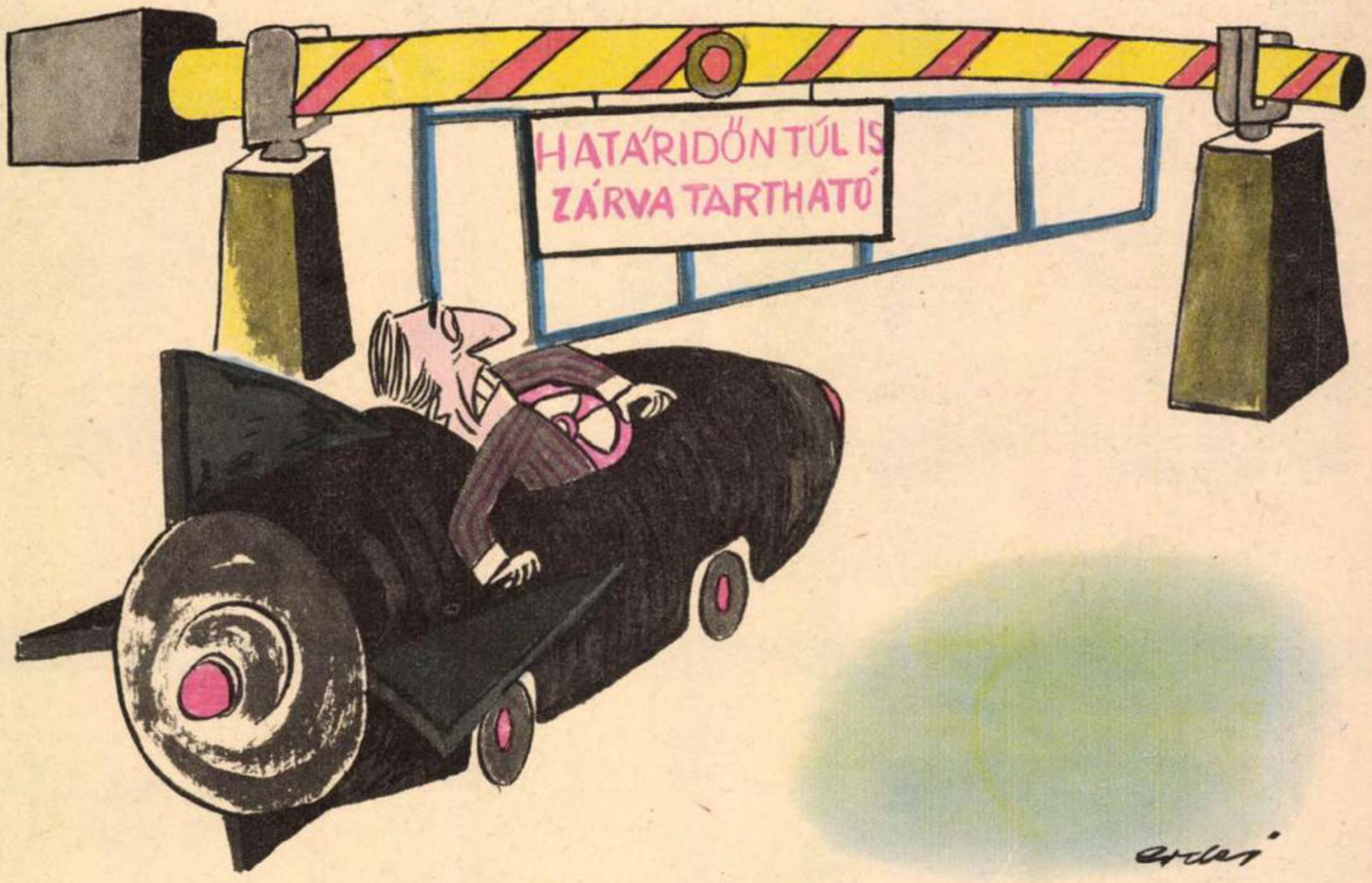

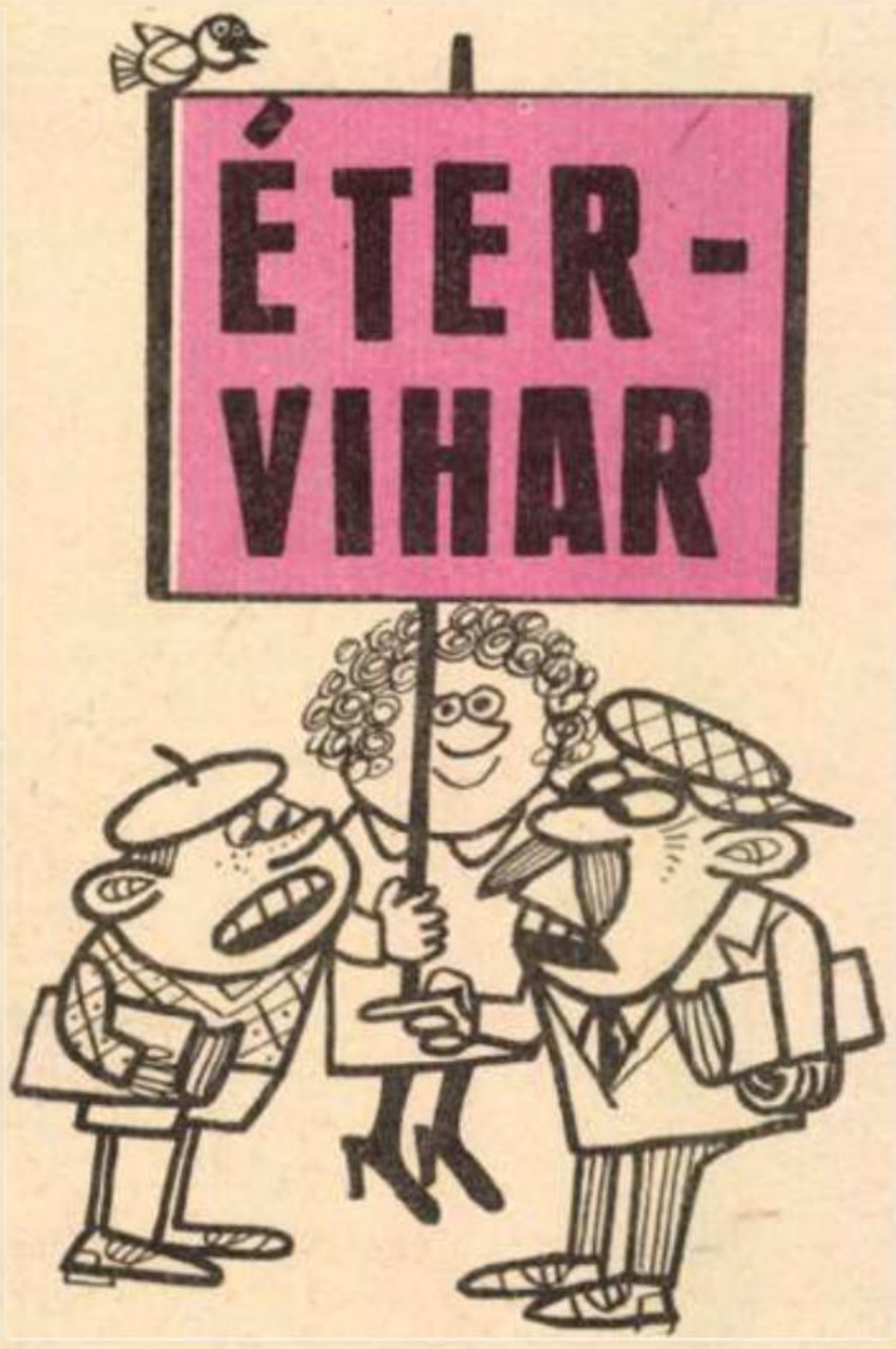

ÉTER-VIHAR

Tessék elhinni — panaszkodott Sanyika, nyolcadik általános iskolás kis barátom —, hogy amióta Jánossy Lajos bácsi a tévében ismertette a relativitás-elméletét, nincs nyugalom odahaza, sőt, az egész házban mindennaposak a veszekedések. A szembenálló két tábor, az éterpártiak és az éterellenesek nem képesek megérteni egymást. Csak tegnap este verte véresre a János bácsi a feleségét, mert a szegény Juliska néni kijelentette, hogy az éter-elmélet tudománytalan, s bár Lorentz hitt benne, transzformációjával tulajdonképpen ő cáfolta meg. János bácsi, aki fuvaros, a Michelson-féle kísérletre hívatkozott, s magából kikelve ordítozta, hogy az interferométer mozdulatlan éterben nyugvónak tekinthető.

Sanyika azt is elmondotta, hogy a tévétulajdonosok mindent megnéznek, bajnoki mérkőzésektől kezdve a show-hivatalig, s az a tudományos szomjúság, amely rabulejtette korunk embereit, mindenkit arra késztetett, hogy figyelmesen végighallgassa Jánossy professzor tudományos előadásait, amelyek annyira népszerűek, hogy az egyszerű egyetemi tanárok is megértik.

— Jánossy bácsi — folytatta Sanyika —, bízik abban, hogy a jövő őt igazolja, és egy-két ezer év múlva éter nélkül meg sem lehet mozdulni. Jenő bácsi viszont, aki MÁV-nyugdíjas és szabad óráiban az elemi részecskékkel foglalkozik, s éppen most fedezte fel a kvarkok után a surmokat, más véleményen van. Ő néhány zseblámpával elvégezte a Michelson-féle kísérletet, s közben rázta is a lámpákat, ez azonban nem változtatott a fénysebességen. Amikor rövidzárlat volt, gyertyákkal megismételte a kísérletet és azonos eredményre jutott.

— Igen ám, de akkor a házmester néni már az első előadások után belevetette magát a kovariáns és kontravariáns komponensek vizsgálatába, és sikerült neki kétféle módon megoldania a tetszésszerinti vektor komponensekre való bontását. Apu kijelentette, hogy Sári néni megfeledkezik az ekvivalencia és kovariancia elvéről, mire a házmester néni indulatosan odavágta, hogy a tehetetlenségi és gravitációs erőtér minden tekintetben ekvivalens, ezt csak a vak nem látja, és apu jobban tenné, ha letörölné a cipője talpát a lábtörlőn és nem ráznánk ki a porrongyot tíz óra után. Azóta nem köszönnek egymásnak.

— Az egész utca nyugalmát feldúlták az ellentétek. A falakon ilyen feliratok láthatók: „El a kezekkel az étertől!” Meg: „Tenzoranalízis nélkül a nemzet félkarú óriás!” Tegnap jelent meg az iskola falán ez a jelszó: „A nép ellensége, aki aláássa az impulzusmomentum tételét!”

— De ez még mind csak semmi! — folytatta Sanyika — Kisebb csoportok táblákkal vonultak fel. Az egyik táblán ez a felírás állt: „Éljen Jánossy!” Másik csoport viszont ütemesen kiáltozta: „Étertétel mulandó — Fénysebesség állandó!” Az egyik mellékutcában összeverekedtek a geodéták az izotróp-pártiakkal.

— Sajnos — sóhajtott végül Sanyika —, engem is elkapott az általános hév és persze megittam a levét.

— Hogyan? — kérdeztem?

— Elmerültem a Maxwell-féle vektoregyenletek vizsgálatában, mert érdekelt, hogyan transzformálódnak az elektromos és mágneses térerősségek. Emiatt nem csináltam meg a számtan-leckémet, és akkora egyest kaptam, mint egy ház.

Feleki László

CSALÁDI PROBLÉMA

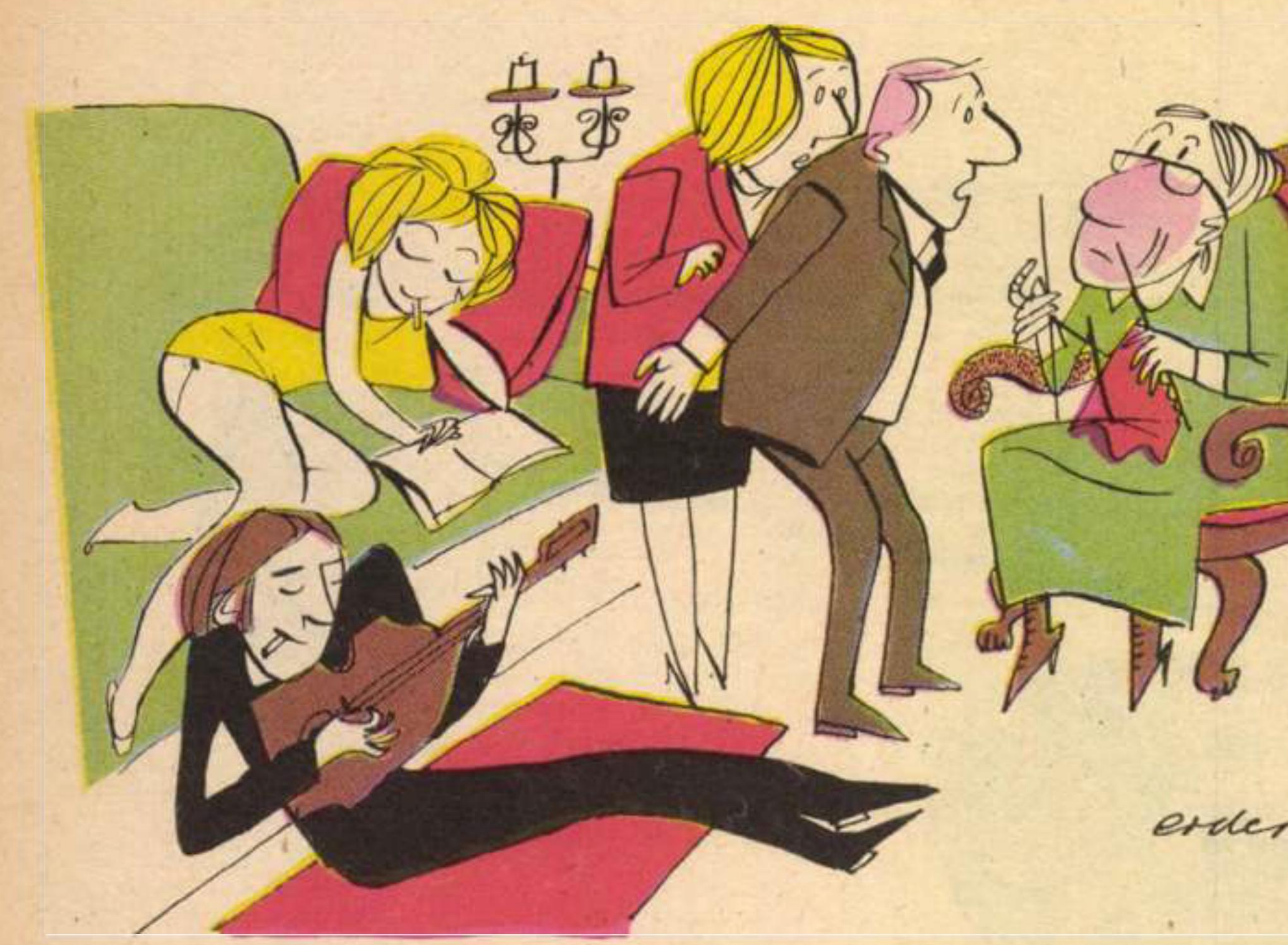

– Megnőttek a gyerekek, kire bízzuk a nagymamát?

CSALÉTEK

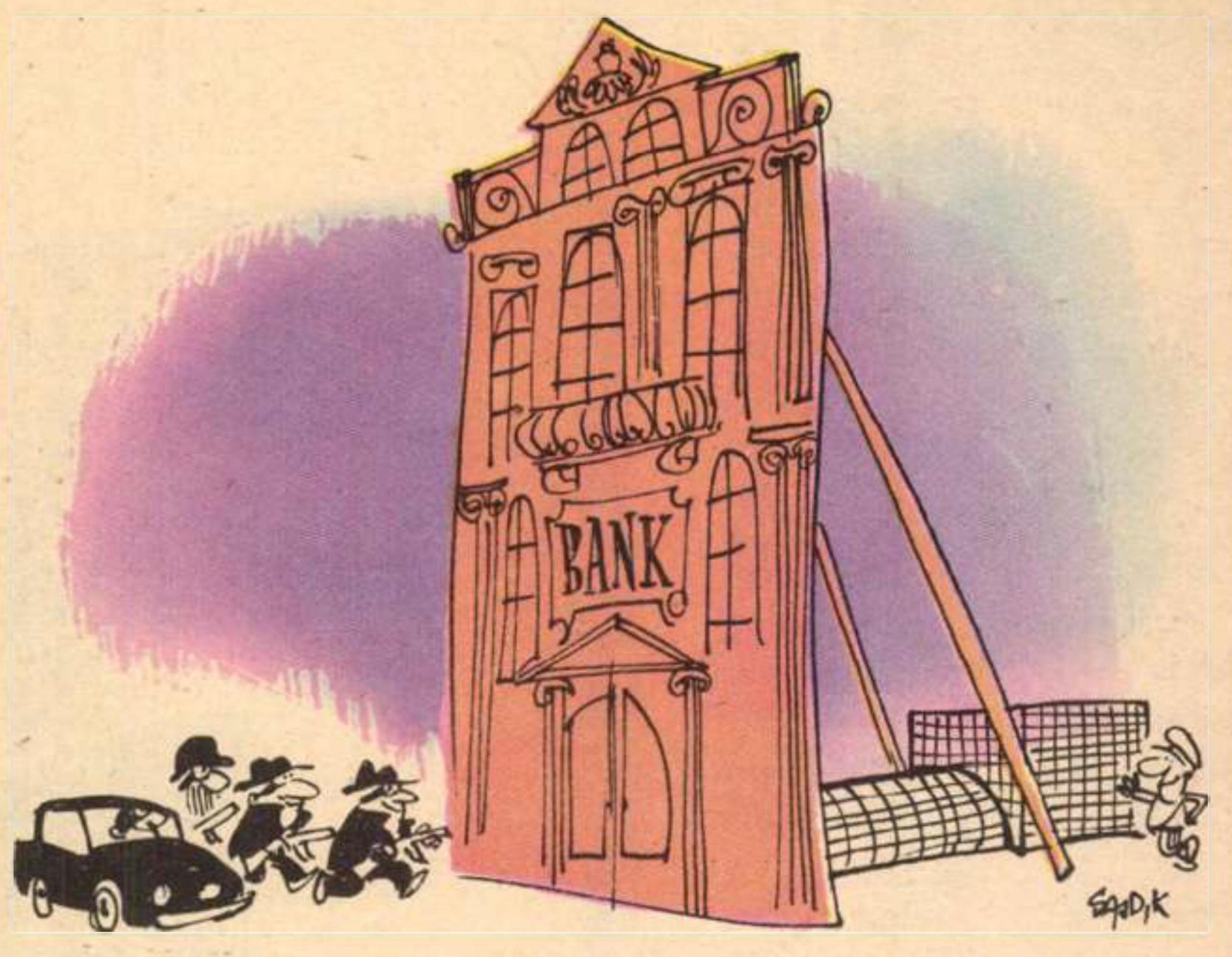

LÁNYSZÖKTETÉS

Pusztai Pál rajza

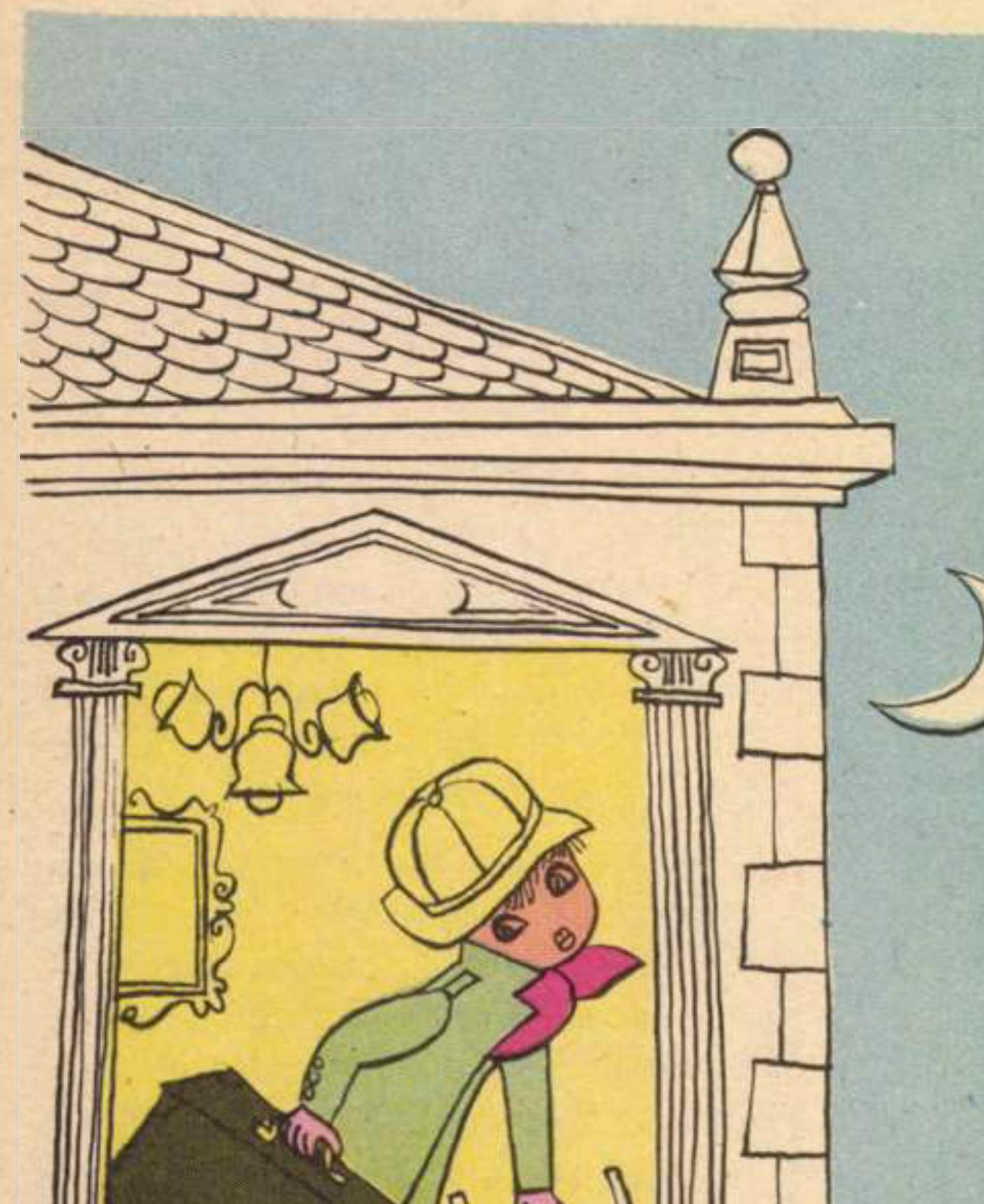

– Rögtön jövök, drágám!

Festői példa

Azt mondta a feleségem, hogy rengeteg rumlival jár a lakásfestés, de mindenképpen festetnünk kell már most, kora tavasszal. Restelli, ha valaki beteszi hozzánk a lábát, olyan kormosak a falak a központi fűtéstől.

Egyetértettem a feleségemmel, mert mindig egyetértek vele, ha igazam van. Márpedig nekem is az a határozott véleményem volt, hogy a lakást haladéktalanul ki kell festetnünk.

A mester, akit valaki valakinek ajánlott, és az a valaki pedig nekünk ajánlotta, estefelé jött fel hozzánk szemrevételezni a lakást.

— Erre már igazán ráfér a festés — mondta meggyőződéssel, és negyedórás méricskélés után közölte azt is, hogy mennyibe kerül. Meg is egyeztünk, csak éppen a határidőben volt némi vita közöttünk.

— Öt nap ez kérem, akárhogy is számolom. Le kell vakarni a falat, szappanozni is kell, meg enyvezni is, hogy szép legyen a munka. Én egyetlen műveletet sem hagyok ki, ezért ragaszkodnak hozzám annyira a kuncsaftok.

— Rendben van — mondja a feleségem —, de legutóbb három nap alatt kifestették.

— Azt én is meg tudom csinálni — így a mester —, de a rövidebb idő felárral jár. Tetszik tudni, akkor nagyobb intenzitással és sűrítve kell dolgoznunk.

A feleségemnek nyilván fogalma sem volt arról, hogy a mester mit ért nagyobb intenzitáson és sűrítésen, de megadta a felárat, még le is alkudott fél napot. A mi festő mesterünk öt nap helyett két és fél nap alatt teljesen készen és kifogástalan minőségben kifestve átadta a lakást. Felárral...

Ez a festői példa világosította meg az elmémet. Hosszú idő óta elmélkedem ugyanis azon, hogy miért olyan lassú tempójúak és miért olyan vontatottak a könnyűműfajban képernyőre kerülő magyar tévé-játékok. Amikor nagy várakozással megnézek egy-egy tévé-játékot, akkor rendszerint azt mondom: ez valóban vidám szórakozás lett volna, ha nem nyújtották volna olyan hosszúra, mint a rétestésztát. Ha teszem fel, nem lett volna benne annyi üresjárat és tíz-tizenöt perccel rövidebb lett volna ez a hatvan percre feldúzzasztott tévé-játék, örvendezett volna a szívem a frissen pergő mulatság láttán. De sajnos, mindig hosszabb annyival, mint amennyivel rövidebbnek kellene lennie, és ezért bizony mindeddig csak ritka kivételként tudott az én szívem igazán örvendezni.

Lapjaink tévé-kritikái is rendszerint igazolják a véleményemet. A minap is azt olvasom például, hogy: *„A tévé-játék kellemes mulatság volt, de még jobb lett volna, ha nem éri utól a magyar tévé könnyű műfajában oly jellemző bőbeszédűség végzete”*. Továbbá azt is olvasom, hogy *„A néző már-már szeretné noszogatni a szereplőket, hogy történjék valami”*. Olyan kritikát is olvastam, amely a dicséret hangján szólt ugyan a szóban forgó tévéjátékról, de — mint a kritikus megjegyezte — igazán akkor lett volna tökéletes, ha a hatvanperces műsoridőt a felére rövidítik.

A tévé illetékeseinek figyelmébe ajánlom az én praktikus szobafestő mesterem fentebb ismertetett ár- és műsorpolitikáját.

El tudom képzelni, hogy a harmincperces vidám tévé-játék műsoridejét valóban harmincperces időtartamban szabják meg, és nem tornásszák fel egy órára, hogy unalmas, felhigított, de „komplett esti műsor” váljék belőle.

El tudom képzelni azt is, hogy a rövidebb, a frappánsabb, a szórakoztatóbb és a mulatságosabb tévéjátékot magasabb összeggel honorálják, mint a hatvanperces, de mesterségesen elnyújtott, unalmas produkciót.

Sőt, még azt is el tudom képzelni, hogy az „esti nagy műsor” ma még tabunak számító hatvan percében. mondjuk két, egyenként harmincperces, mulatságos, frissen pergő vidám magyar tévé-játékot sugározzanak.

Ha valaki erre azt mondaná nekem, hogy ez a televízió belügye, én azt mondanám neki, hogy ez a tévé-nézők közügye és a tévé-játékot, még a könnyűműfajban sem szabad egy kalap alá venni a focival, ahol taktikai okokból meghonosodott az időhúzás. Nyilván innen vette át a tévé, de sikertelenül alkalmazza.

Ha ezt a gyakorlatot, megszüntetné, mindenki meg lenne elégedve: az író is, aki nem kényszerülne hosszabban írni a kelleténél; a rendező is, aki mellőzhetné az üresjáratot; és a tévé-nézők több milliós tábora is, mert végre-valahára igazán jó és szórakoztató magyar tévé-játékot láthatna a képernyőn az úgynevezett könnyűműfajban.

Mert még ezt is el tudom képzelni...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÉG EGYSZER A CSEPPENTŐRŐL

Ha már az „érdekeltek" szerint még senki sem panaszkodott a műanyag szemcseppentőre, úgy én is jelentkezném. Eddig két ilyen szerszámmal volt kapcsolatom, az első szemcseppentő öt használat után hosszában kettévált, a másikkal is valami hasonló történhetett, mert ha 10—15 cseppnyi gyógyszert szívtam fel bele, akkor sem maradt egyetlen sem, mire a szememhez értem vele. Nagyon sajnálom, hogy az üveg-gumi összeállítást már csak külön lehet kapni, csomagolva, de a gyógyszerrel együtt csak a „modern" műanyagot.

Juhász Árpád
orvostanhallgató
Bp., II., Lövőhaz u. 28.

RAGÁLYOS BETEGSÉG

Endrődi István rajza

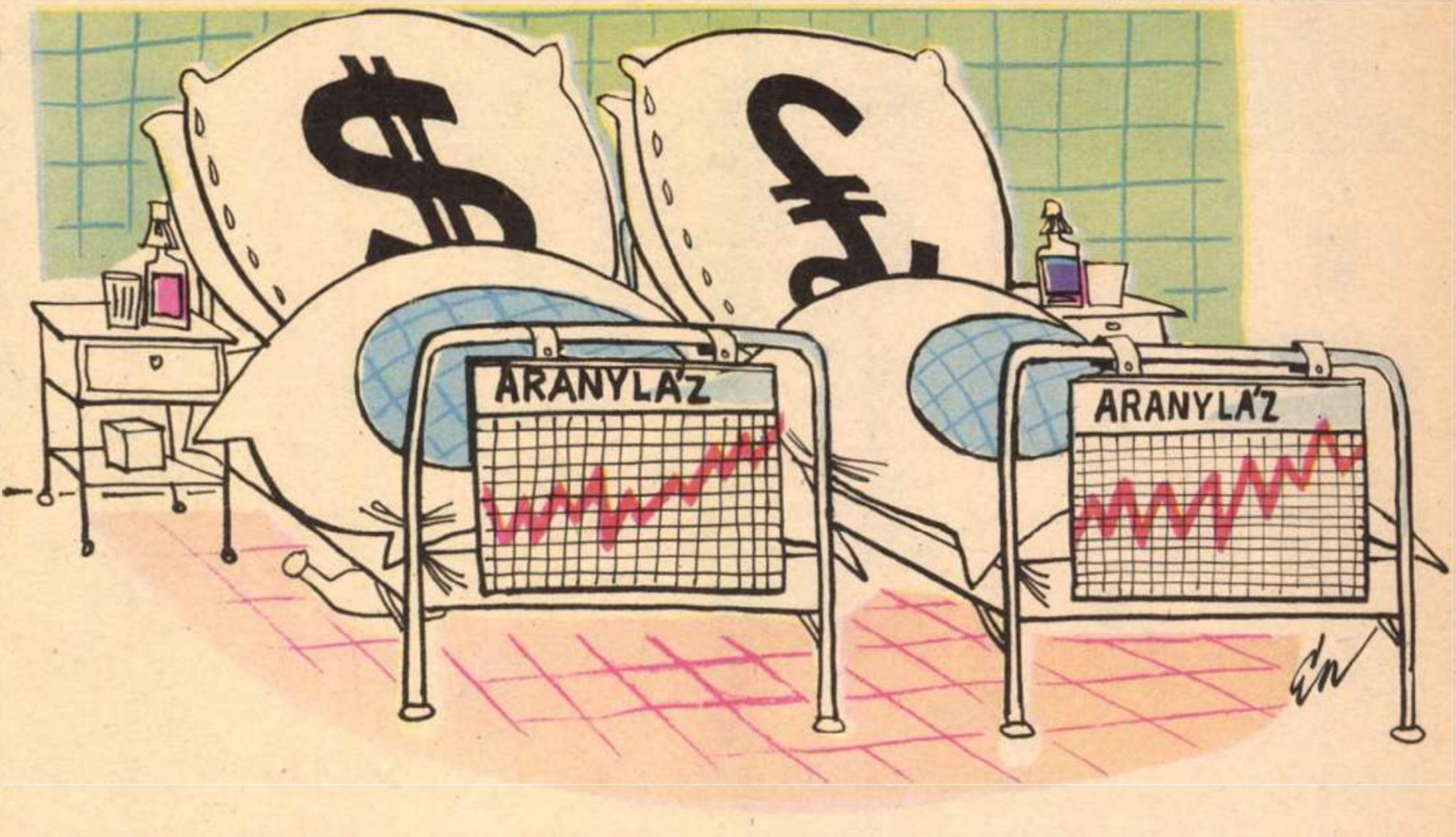

A HADITECHNIKA DIADALA VIETNAMBAN

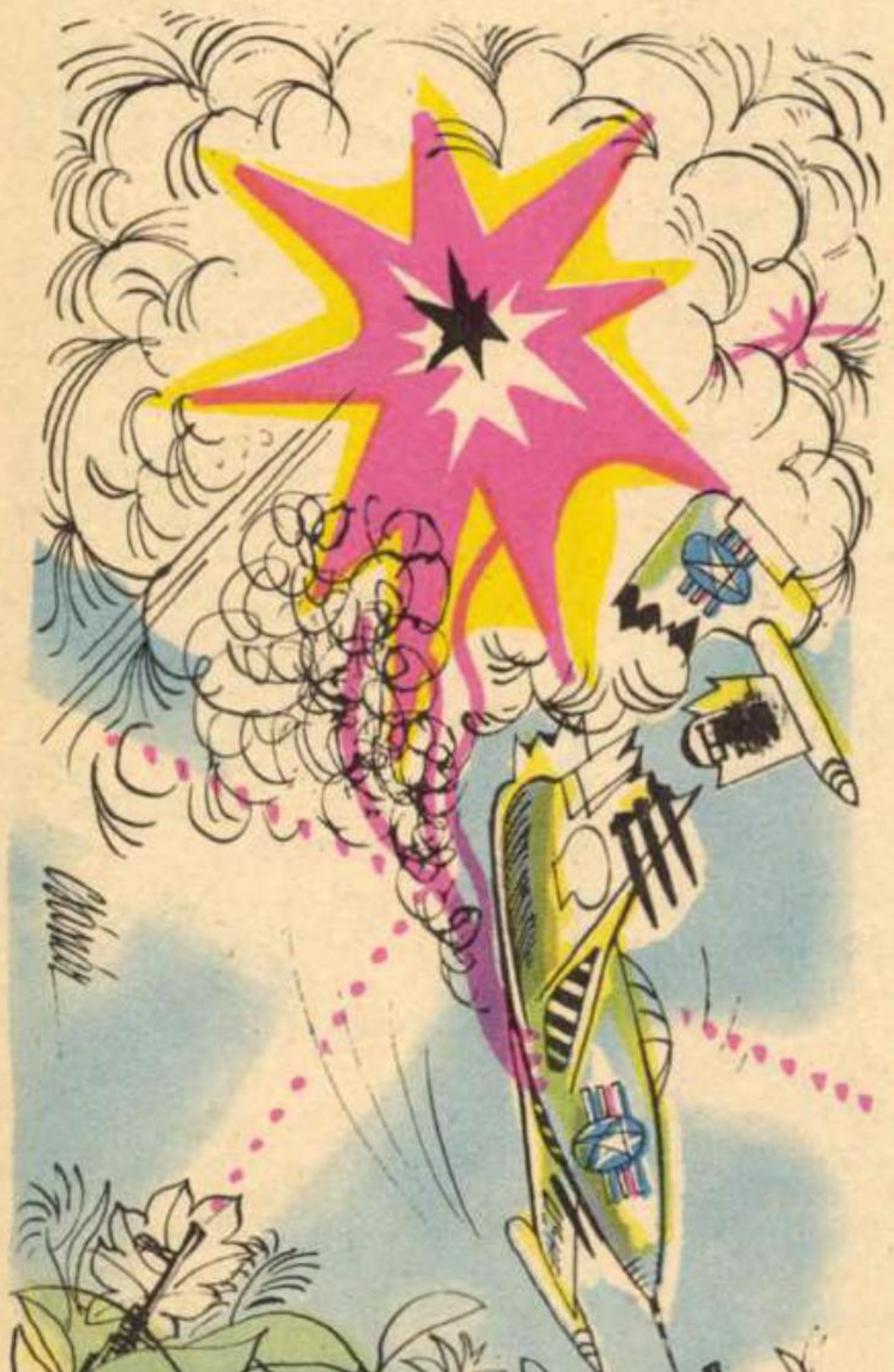

Helyből leszálló repülőgép

IDÉNYVÉGI KIÁRUSITÁS

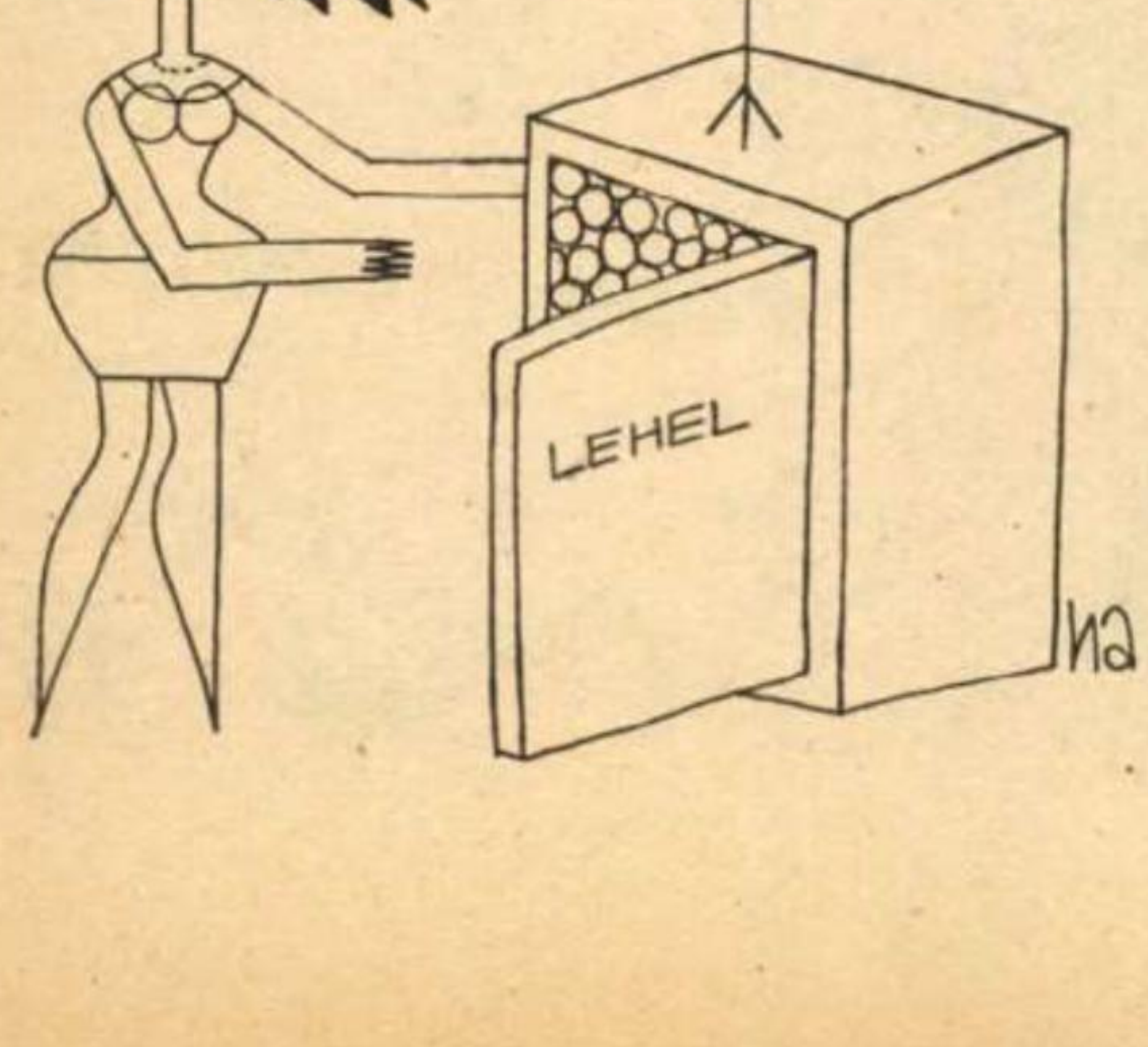

MEMOÁR IRODALOM

Bevallom őszintén, szívesebben olvasok emlékiratokat, mint regényeket. Az emlékiratok sokkal izgalmasabbak, fordulatosabbak mint a regények, pláne, mint a modern regények, amelyekben sohasem történik semmi. Gyűjtöm is őket, a könyvtáram zöme memoárokból áll. Legutóbb nagy fogást csináltam: megszereztem Berta Szeps-Zuckerkandl emlékiratait. S ezzel megkezdődött a kálváriám. Amikor el akartam mesélni a feleségemnek, hogy mit olvasok, gúnyosan megjegyezte:

— Érdekes lehet...

— Persze, hogy érdekes — mondtam ingerülten. — Berta asszony apja fontos közéleti személyiség volt Bécsben, a múlt század végén. Rudolf trónörökös baráti köréhez tartozott és...

Nem hallgatott végig. Szó nélkül otthagyott és kiment a konyhába vacsorát készíteni. De én nem hagytam magam. Utána mentem. Valakivel beszélnem kellett az emlékiratról. Valakivel meg kellett osztanom az élményeimet. A konyhában közöltem a feleségemmel, hogy Berta asszony papája a nagytekintélyű Neue Wiener Tagblatt főszerkesztője volt, erre pánikszerűen, visítva visszarohant a szobába. Hát így ossza meg az ember az élményeit a feleségével! A fiam sem volt hajlandó végighallgatni, azt mondta, tanulnia kell, pedig nem is tanult, csak tartotta a könyvet a kezében és tánczenét hallgatott. „Ja, ha neki a Harangozó Teréz fontosabb, mint Berta Szeps-Zuckerkandl, — gondoltam sértődötten — akkor csak hallgassa a Harangozót!"

Másnap alig vártam, hogy beszélgethessek valakivel a memoárról. Amikor egy kollegám bejött a szobámba, azonnal rákezdtem:

— Nagyon érdekes könyvet olvasok mostanában... Tudod ki volt az a Berta Szeps-Zuckerland?

— Hogyne tudnám — mondta a kolléga. — Sanghaiban táncosnő volt a nagynénikéje.

Isten tudja miért, de valahogy elment a kedvem attól, hogy megosszam vele az élményeimet, pedig milyen jó lett volna elbeszélgetni valakivel erről az emlékiratról. Hiszen olyan izgalmas élete volt ennek az asszonynak, annyi érdekes emberrel találkozott. Mért nem akarnak végig hallgatni? Miért?

Az ismerőseim — mihelyt megemlítettem az emlékiratot — „jaj most jut az eszembe, sürgősen el kell mennem!" felkiáltással faképnél hagytak, és egymásnak adták a hírt: valami Berta nevű nő az agyamra ment és másról sem tudok beszélni, mint róla... Van aki azt mondta: „Mit untatsz engem régi emberek magánügyeivel, száz éves pletykákkal?! Újakat mesélj!..." A feleségemet figyelmeztették, hogy van egy Berta nevű osztrák nőm, aki időnként lerándul hozzám Bécsből.

— Te, ki az a Berta? — kérdezte egy nap a feleségem és gyanakvó pillantásokkal méregetett.

— Hogy kicsoda? — mondtam felvidulva. — Hát, ha érdekel, elmondhatom. Az apja fontos szerepet játszott a monarchia külpolitikájában...

Nem folytathattam tovább. Azonnal kiment a szobából.

Ezekben a napokban nagyon magányos voltam — csak egy memoárolvasó lehet ilyen magányos — és kerestem egy embert, akinek érdekes történeteket, pletykákat mesélhetnék a XIX. századból, a századvégi Bécs életéből.

Egy este, midőn hazafelé mentem, egy nő rámnevetett és azt kérdezte:

— Nem jössz?

— De jövök — mondtam — és mesélni fogok neked Berta Szeps-Zuckerkandl-ról, aki a papájával együtt jelentős szerepet játszott a Monarchiában...

Sajnos, mire észbe kaptam, a nőnek már hült helye volt.

Úgy látszik, nem kedvelte a memoárokat.

Mikes György

A TERMÉSZETBARÁT

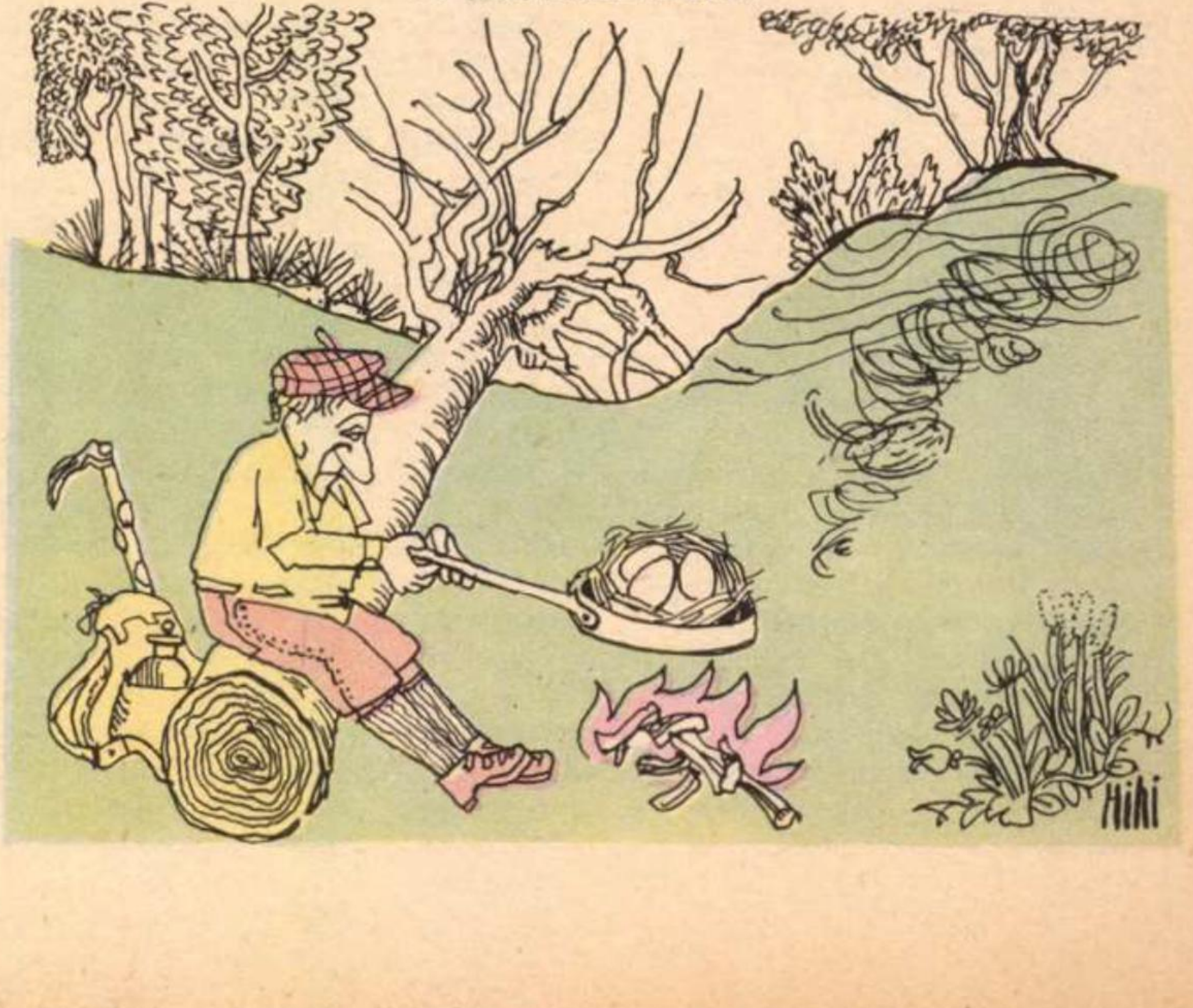

ÉBRED A HATÁR

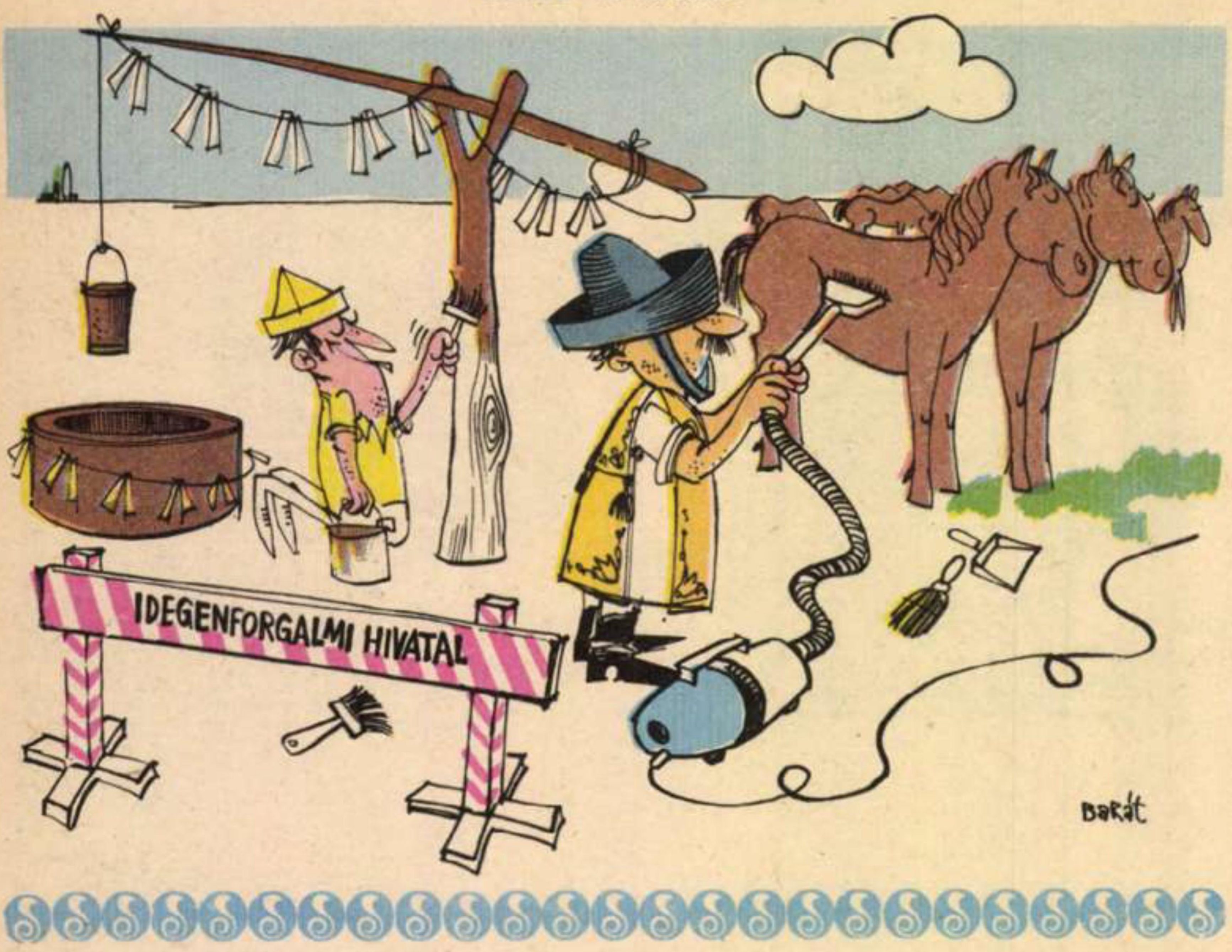

AGGÓDÓ SZÜLŐ

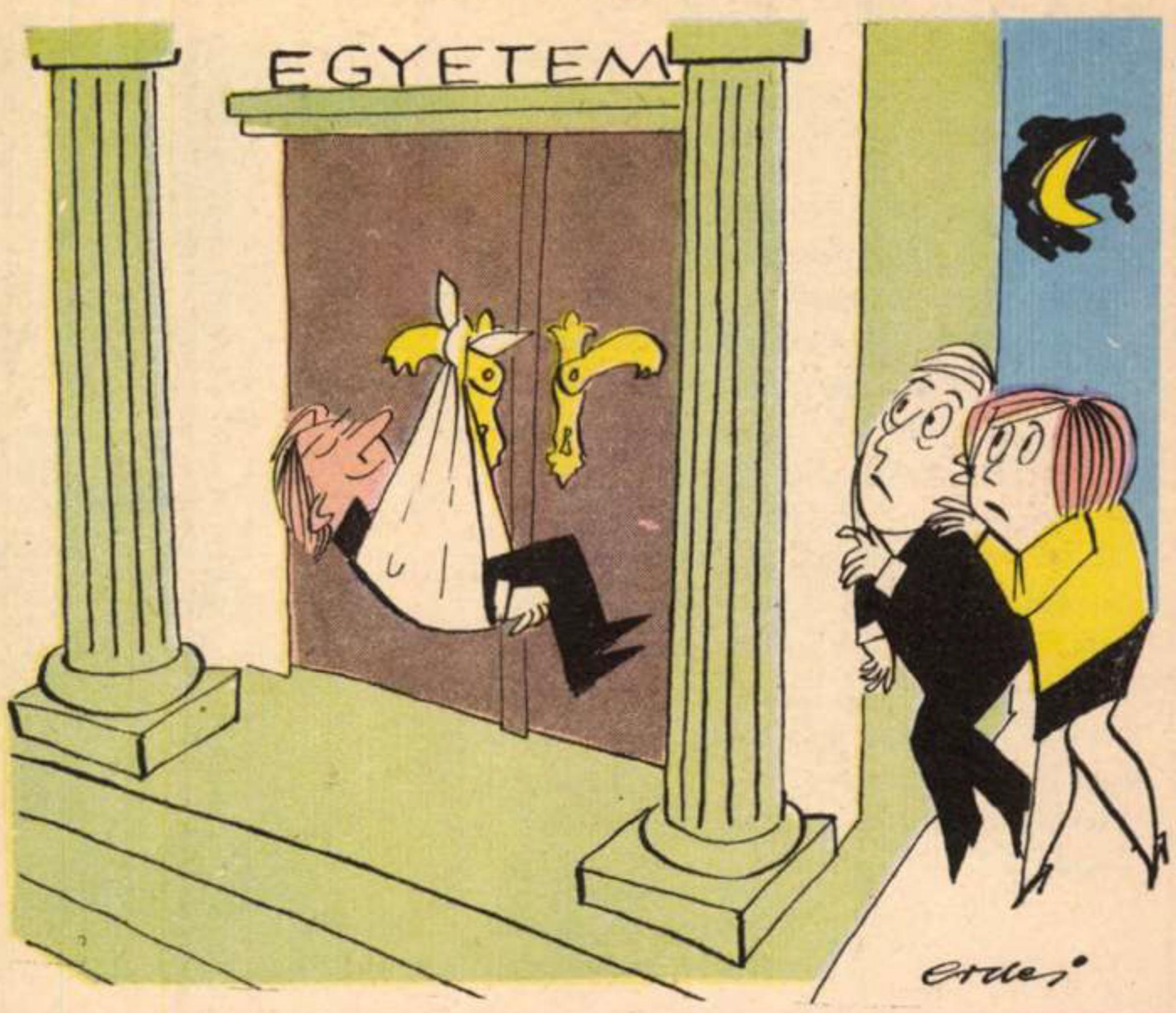

MANUIL SZEMENOV:

Majdnem pajzán történetek

1

Olyan sötét volt, mint az otthon főzött feketekávé.

— Jóformán semmit sem látok — mondotta a Nő ideges kis nevetéssel.

— Nem baj — felelte a Férfi. — Én itt vagyok. Fogja meg a kezem... Ugye érzi, hogy dobog a szívem?

A Nő gyengéd, finom ujjai rásimultak az erős férficsuklóra. A beállott csöndben hallani, érezni lehetett, amint valami láthatatlan erő számolja a pillanatok múlását. Ők ketten úgy érezték, hogy az egész világon nincs rajtuk kívül élőlény...

— Milyen gyorsan repül az idő — mondotta elgondolkodva a Nő. — Vajon hány óra lehet?

Este hét óra volt. Ebben az időpontban a helyi erőműtelep már kikapcsolta a körzeti rendelőintézetet a hálózatból, s ezért Marija Matvejevna, a körzeti orvos, sötétben volt kénytelen vizsgálni a betegeit.

2

Gyakran találkoztak, bár a Nő nem ismerte a Férfit és az sem őt. S milyen furcsa dolog: alighogy találkoztak, valami láthatatlan, hatalmas erő egymáshoz vonzotta, dobta őket. Minden alkalommal megpróbáltak ellenállni ennek az erőnek, de valami mindent elhomályosító, forró és szédítő hullám magával ragadta, szinte egymás karjába vetette őket... A férfi akadozó lélegzete szinte égette a Nő arcát és a Férfi szinte fizikailag érezte a Nő nagy, szürke szemének zavart tekintetét.

Aztán hűvösen elváltak egymástól, mint két teljesen idegen ember.

Valóban nem ismerték egymást és semmiféle érzelmekkel nem viseltettek egymás iránt. De reggelenként munkába menet mindig ugyanazzal az autóbusszal jártak, s abban úgy szorultak össze egymáshoz az utasok, mint halak a szardíniásdobozban.

3

A Nő már előző este megbeszélte vele a találkozót és reggel óta nyugtalanul várta: mikor jön már végre? Közben tett-vett a szobában, a konyhában, kicserélte a függönyöket az ablakon, és megöntözte a virágokat. Betette a szekrénybe az előző este szétdobált ruhadarabokat, gyorsan megfürdött, átöltözött, pongyola helyett egyszerű, de takaros háziruhát vett magára.

De ő csak nem jött.

„Lehetséges, hogy most is aljasul hazudott nekem?" — gondolta szorongva a Nő. — „Akkor miért bizonygatta olyan forrón, hogy jön. Miért beszélt a kötelességről, és arról, hogy bízhatom benne?" Nehezen telt az idő és hogy nyugtassa felzaklatott idegeit, elővette a kötését, de a kötőtűk kiestek reszkető kezéből.

Időnként reménykedő szívvel az ablakhoz sietett, s kinézett, de nem jött senki.

„Nem! Nem csaphat be, el fog jönni" — kiáltott fel gondolatban a Nő, és határozott léptekkel kiment a konyhába. Kinyitotta a hűtőszekrényt, sonkát, friss, nyers uborkát, mustárt, majonézt vett elő és egy kisasztalra előkészítette a finom falatokat, majd vodkát tett az asztalra és egy doboz algériai halkonzervet. A Férfi nagyon szerette ezt a pompás ízű halat, ami szinte elolvad az ember szájában, amikor beleharap. A Nő jól tudta ezt. Azután nekilátott, s kávét főzött, majd egy ruhába becsavarta a kávéfőzőt, hogy ne hűljön ki hamar.

De a Férfi csak nem jött.

És ekkor, — ó micsoda boldogság! — megszólalt a csengő, az asszony futott, rohant, kinyitotta az ajtót.

— Végre! — csak ennyit tudott mondani. Aztán erőtlenül lerogyott egy székre, sírni kezdett.

Ez a kitörő könnyáradat elmosta izgalmát, megbántottságát, forró reménységét...

A Nő egyszerű háziasszony volt, s a Férfi a házkezelőség lakatosa. Már harmadik napja volt rossz a központi fűtés.

(Oroszból fordította: N. E.)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Skóciában a kis John lelkendezve jelenti apjának:

— Atyám, ma megtakarítottam öt pennyt.

— Nagyon helyes, fiam. Hogyan?

— Nem ültem fel a villamosra, hanem utána futottam.

— Ejnye, hát miért nem futottál egy taxi után, akkor öt schillinget takarítottál volna meg!

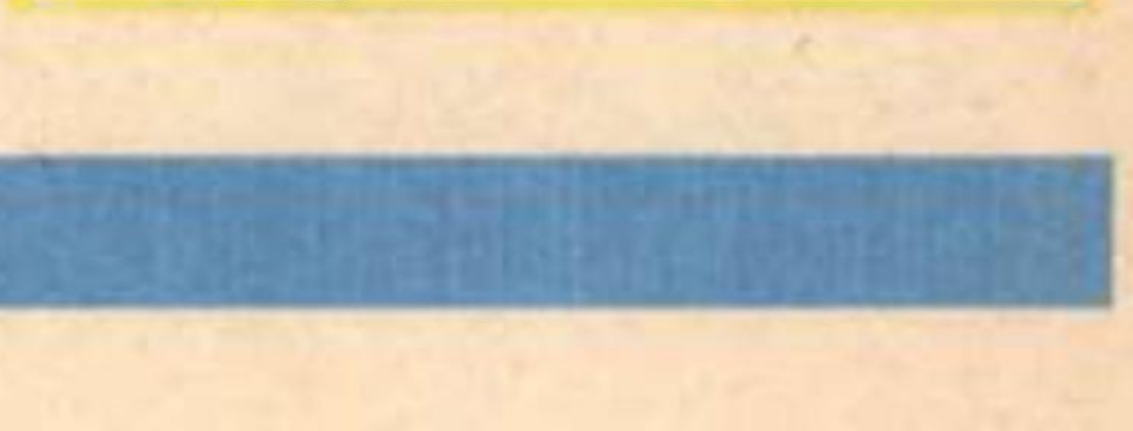

A KÜLÖNC

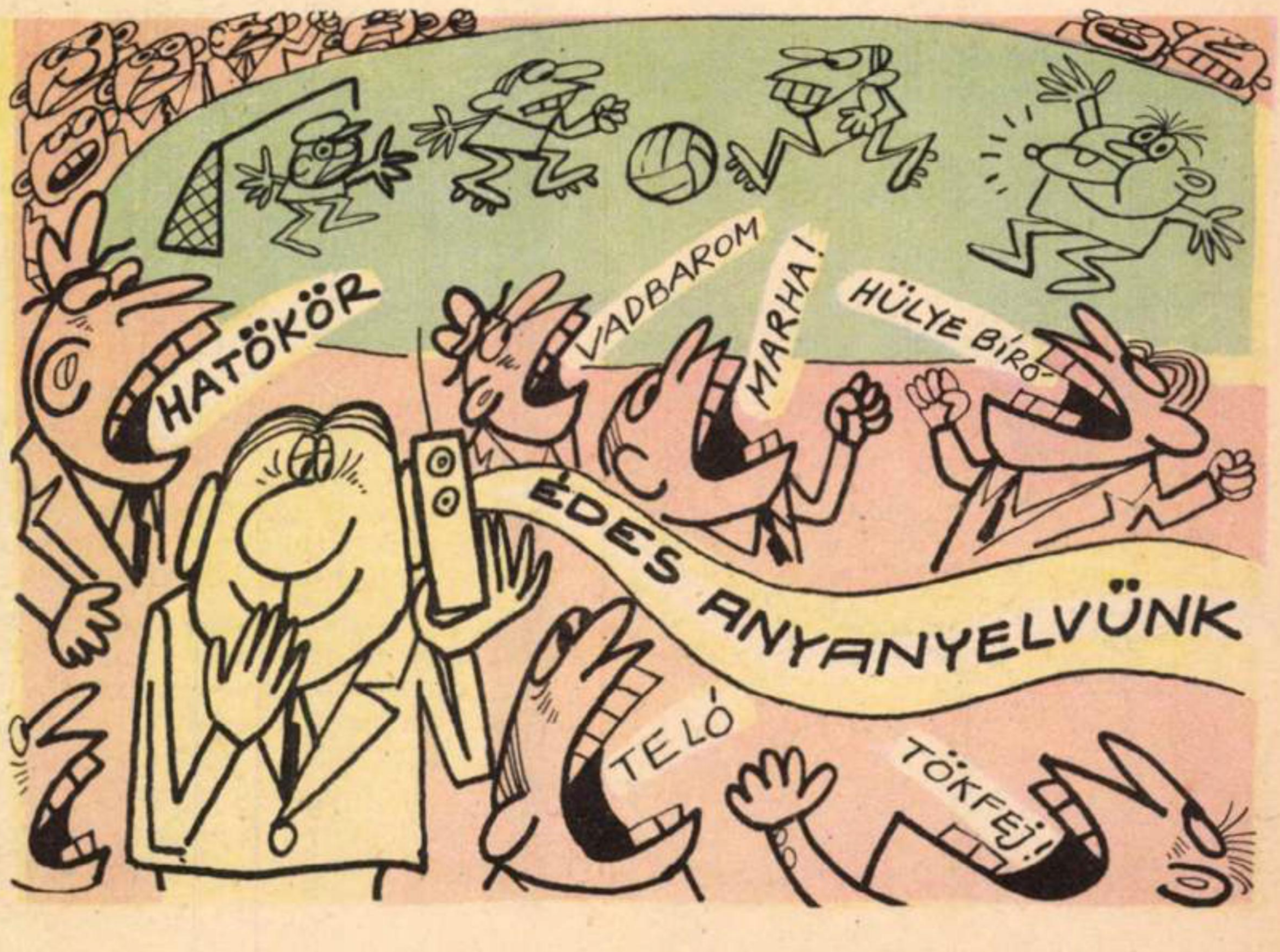

ÉRZÉKENY MUNKATÁRS

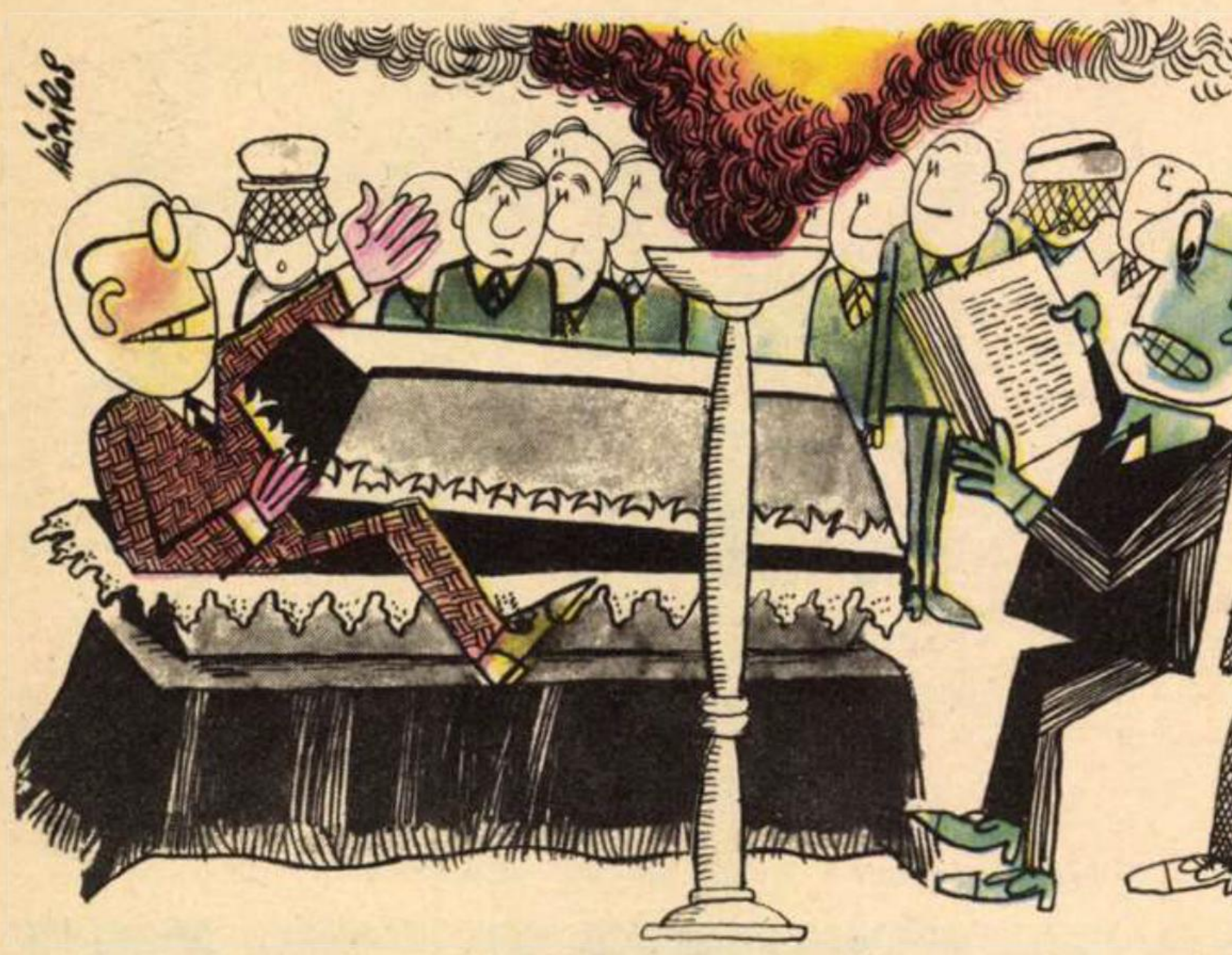

– Ne haragudjatok, de már úgy vágytam egy kis elismerésre.

AMERIKAI JELZŐTÁBLA

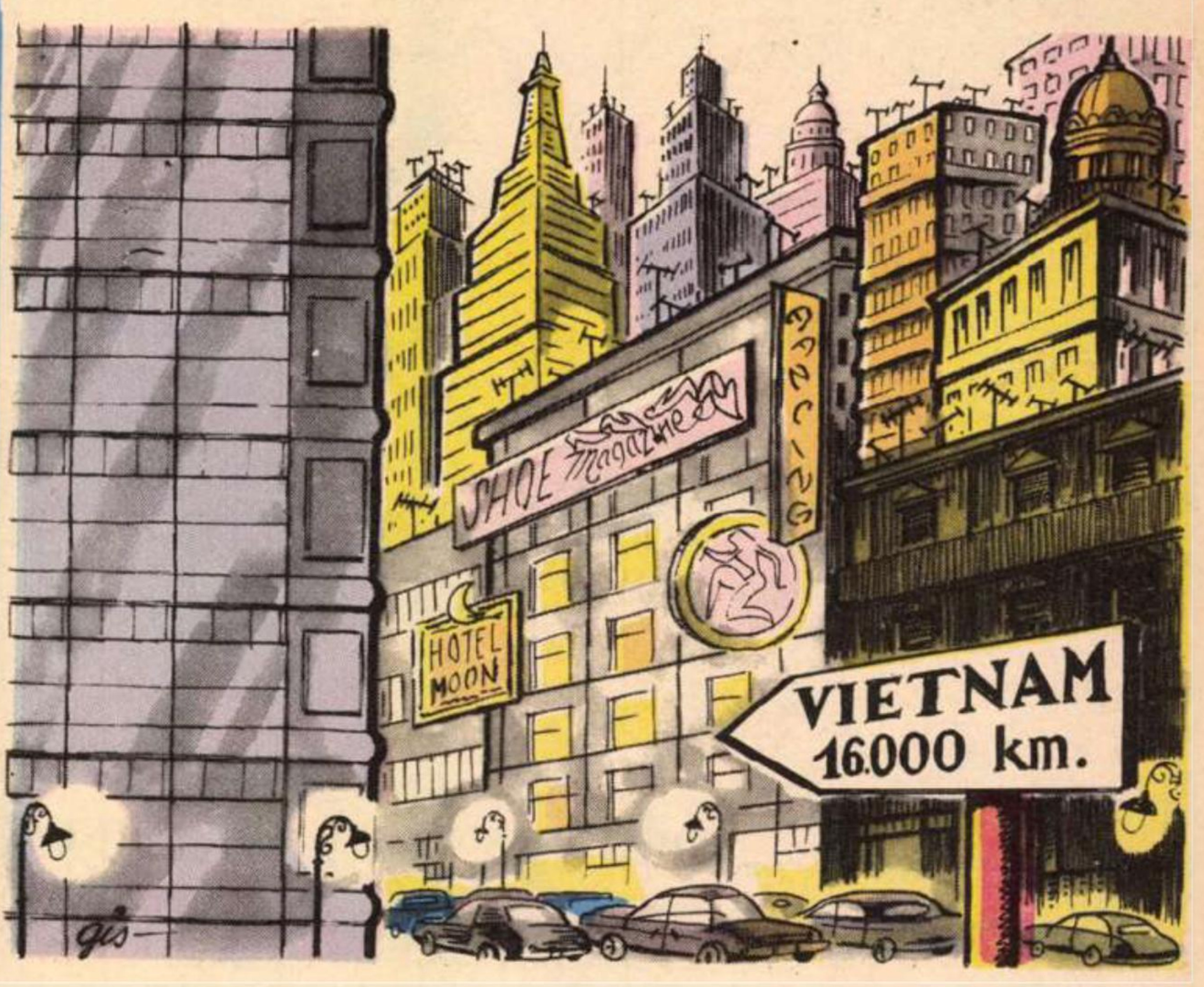

Pesti tudósítónktól

Egy magát érthető okokból megnevezni nem kívánó orvos barátom mesélte ezt a kis történetet:

— Még az influenzajárvány alatt történt, amikor egy első gimnazista diák felkeresett, és arra kért, hogy mentsem fel őt a tanítás alól legalább egy hétre. „Mi bajod van?" — kérdeztem. „Semmi!" — mondta. „Hát akkor?" — kérdeztem. A gyerek nagyot sóhajtott: „Az osztályban huszonhat gyerek közül csak nyolcan vagyunk még talpon. Ami azt jelenti, hogy mindennap felelni kell. Ha ez így megy tovább, idegileg tönkremegyek!" Három napra hazaküldtem a gyereket. Őszinteségéért senki sem szenvedhet.

Autós barátommal találkoztam a minap. Szakadó esőben bandukolt az utcán.

— Hogyhogy? — kérdeztem. — Csak úgy gyalogszerrel? Hol a kocsid?

Szinte sértődötten legyintett:

— Ugyan! Ilyen esőben még a kutyát sem verik ki!

*

Minden tiszteletlenség nélkül, teljes komolysággal beszélgetett két nyolc év körüli kisfiú:

— És akkor mondom a kiscsajnak . . .

— Az nem kiscsaj — vágott közbe a másik —, az öreglány!

Így osztották két részre a nőtársadalmat, szinte tudományos alapossággal.

f. l.

BESZÉLŐN

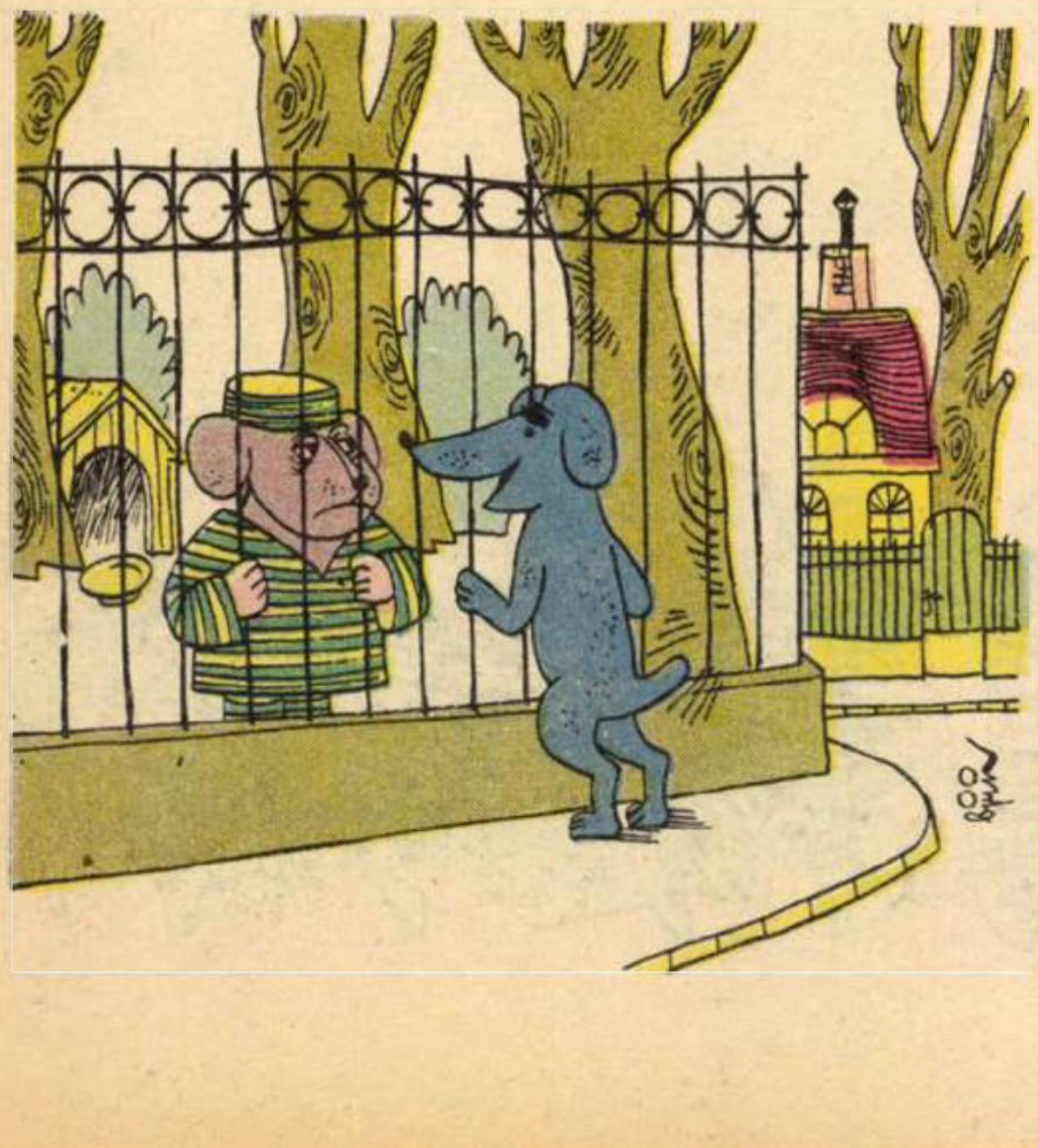

Valaki van a szobában

A hogy az álom önkívületéből lassan átúszott az ébrenlétbe, úgy erősödtek fel tudatában a hátborzongató szavak:

— Térj már észhez, szerelmetes ürgém! Ne add itt a hülyét, mert még léket találok vágni beléd ezzel a békanyúzóval. De ha azonnal válaszolsz, esetleg meg úszhatod elevenen is: hol és kivel voltál ma délután?

Az utolsó szavakat már egészen tisztán értette, aztán valami nyögdécselést is hallott, ami nyilván tőle származott, mert kitől is származhatott volna. Hiszen rajta kívül csak az a másik van a szobában . . . De ki lehet ez a vérivó vadállat és mit akarhat tőle? Mit tett ő olyat ma délután, amiért ilyen brutálisan rátörhetne?

Várjunk csak: Keczmeczitől éppen ma kért kölcsön egy százast a jövő hétig és délután a kávéházban kapta meg tőle, — talán azt látta meg ez a gazember. Megöltek egy legényt már hatvan forintjáért is! Na, de manapság . . . Akkor pedig Gizi lehet a dologban, ő akart mindenáron a hivatal után még egyet sétálni. Nem elég, ha az ember a kollégák előtt reszket, hogy valamit meglátnak, az utcán meg a férjtől nem lehet biztonságban. Mert csakis ő lehet ez a fenevad; s ha még megérte volna az a délután . . .

— Még most sem érted miről van szó? — csattant fel újra a sötétből. — Rendben van: ha nem felelsz, hát kilyukasztalak!

Szörnyűség! . . . Ez az őrült talán sportból csinálja az egészet, hiszen azt se várja meg, amíg kinyitja a szemét. Akárcsak abban az amerikai regényben, ahol egy egész családot lemészároltak minden ok nélkül . . . Most éppen ide nyitott be vagy felmászott az ereszcsatornán és benyomta kesztyűvel az ablakot míg ő aludt. Mit csináljon egy ilyen őrülttel! Neki kellene ugrani és valahogy lefegyverezni, de hát ebben a pokoli sötétben a nachtkaszliig se lehet ellatni. Apropó! Hiszen csak karnyújtásnyira van tőle a telefon, azt kellene észrevétlenül magához húznia, s miközben ez a huligán rémisztgeti őt, a paplan alatt csendesen . . .

— Most már elég a sumákolásból, apafej! — harsogott a durva hang közvetlen közelről a fülébe. — Ugrás! Ki az ágyinkóból! Aztán oda a falhoz, de feltett kezekkel, ha meg nem sértenélek. Majd így próbálunk szerencsét: te a gyors válasszal, én a békanyúzóval! Megértetted?!

Ez az, ezt kell csinálni! Végre valami okosat mondott: azonnal kiugrani az ágyból és a paplant magára kanyarítva rohanni, rohanni, ki a folyosóra a szomszédig, segítségért kiáltva. S már le is huppant a padlóra, aztán a sötétben mindent szétsodorva maga körül iszkolt kifelé a szobából. Utána ugyan ordithatott a másik, addigra ő már a Vaczekék ajtaján dörömbölt:

— Szomszéd úr! Ha istent ismer, nem hagy martalékául egy rablóvezérnek! Segítsen rajtam!

A mázsás Vaczek kérdezés nélkül úgy nyomult be a lakásba, mint egy páncélos kentaur, akinél a harckocsi egybeolvadt a személyzettel. Olyan vadul gyújtotta fel a villanyt, majd leszakadt a kapcsoló.

— Most már nem menekülsz, te aljas vérszopó! — bődült el Vaczek a fényárba borult szoba közepén.

Válasz helyett azonban a következő pillanatban gongütés szakította meg a feszült csendet. Mindketten a padlóra meredtek, ahol egy táskarádió hevert kihívóan, már-már szamárfület formálva fogantyújából, éppen e szavakat hallatva:

— Kedves hallgatóink, éjféli rádiószínházunkat hallották. Előadásra került: „Kéj, vér, gyilok." Ezzel zárjuk műsorunkat és nyugodalmas jó éjszakát kívánunk kedves mindnyájuknak!

Németh Géza

ROBOTOK

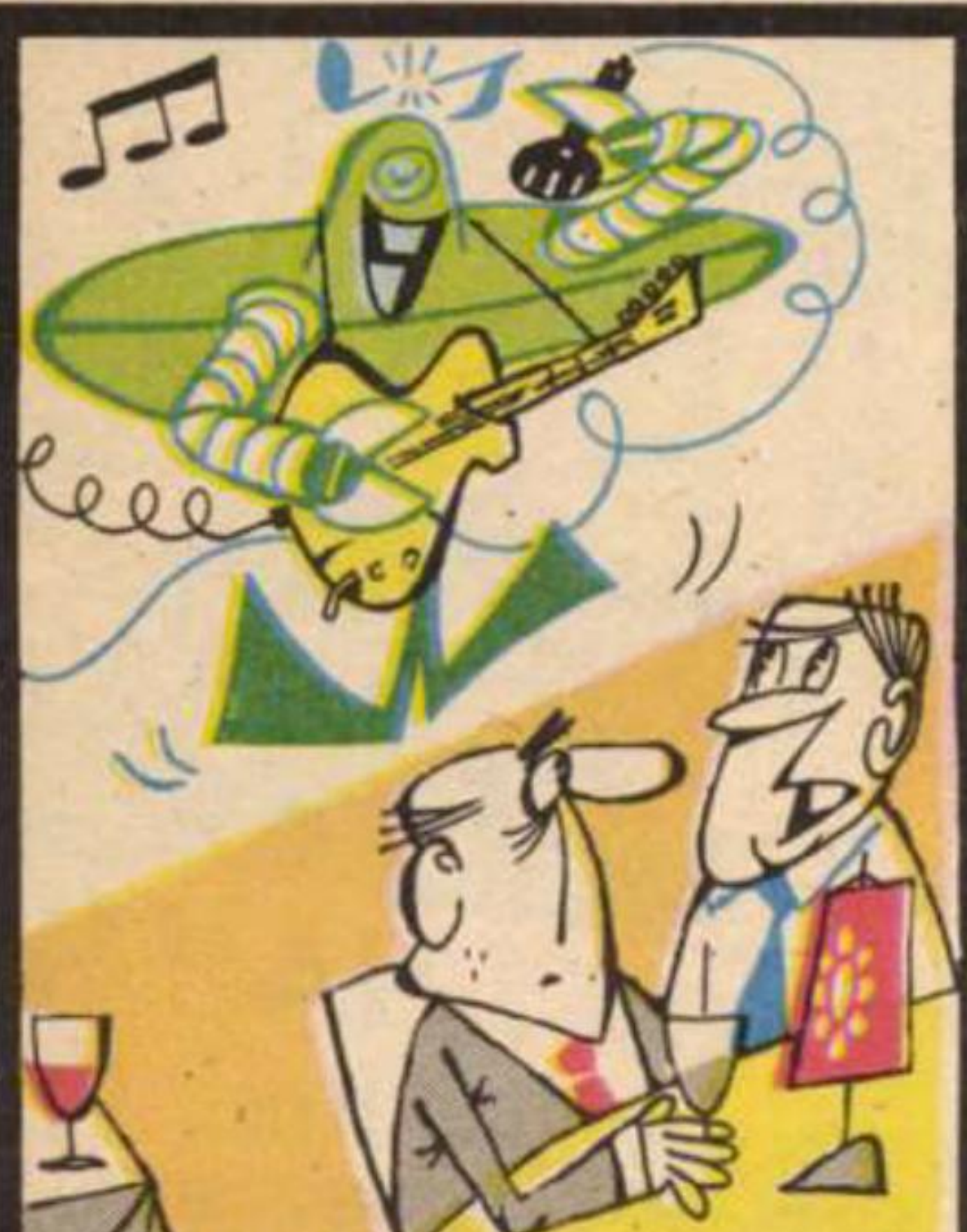

– Kicsit csillagközi a kiejtése!

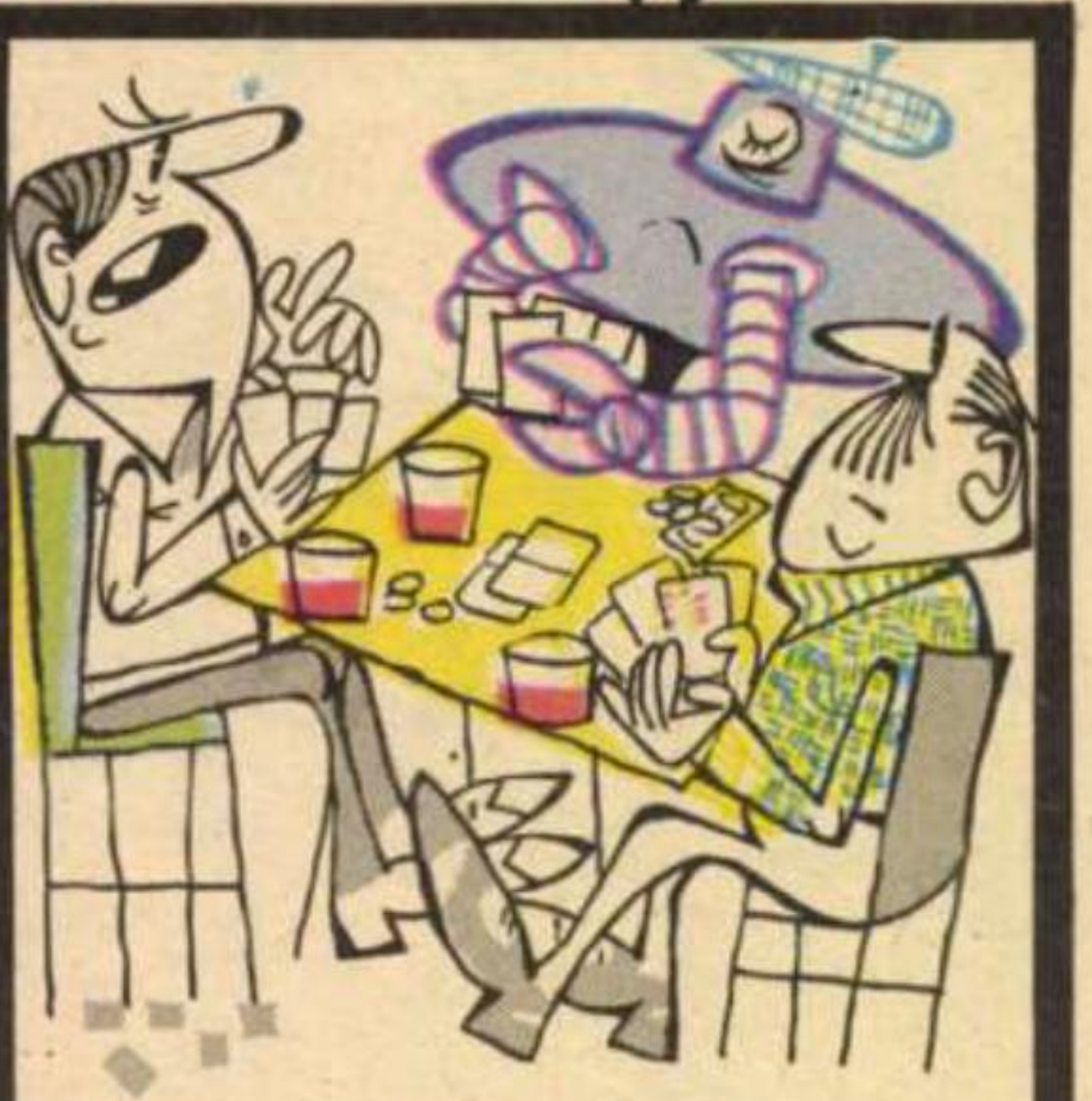

– Ha még egyszer csalsz, szétverem a biztosítékodat!

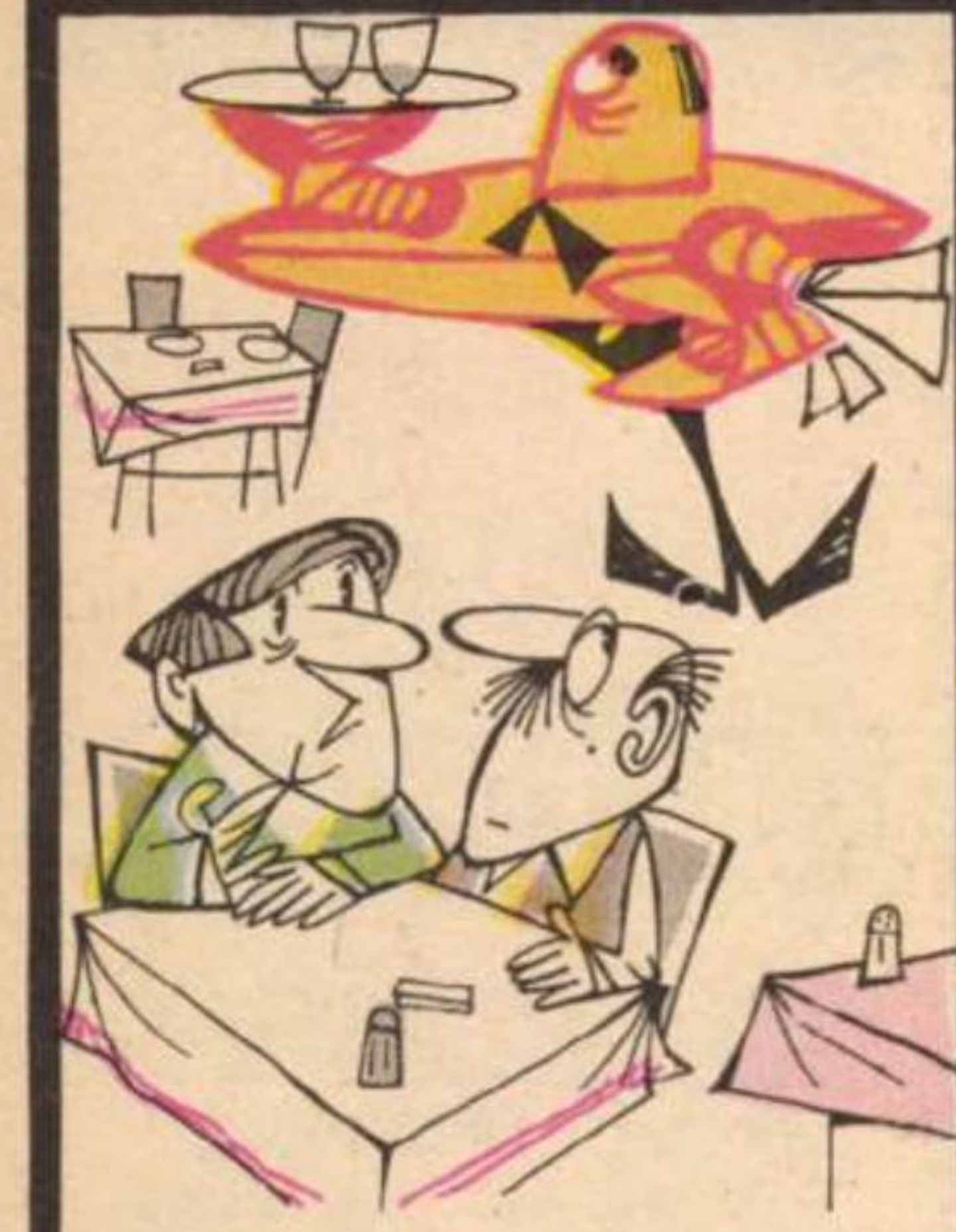

– Borravaló nélkül, semmiféle parancsot nem teljesít!

HAJNALFELÉ

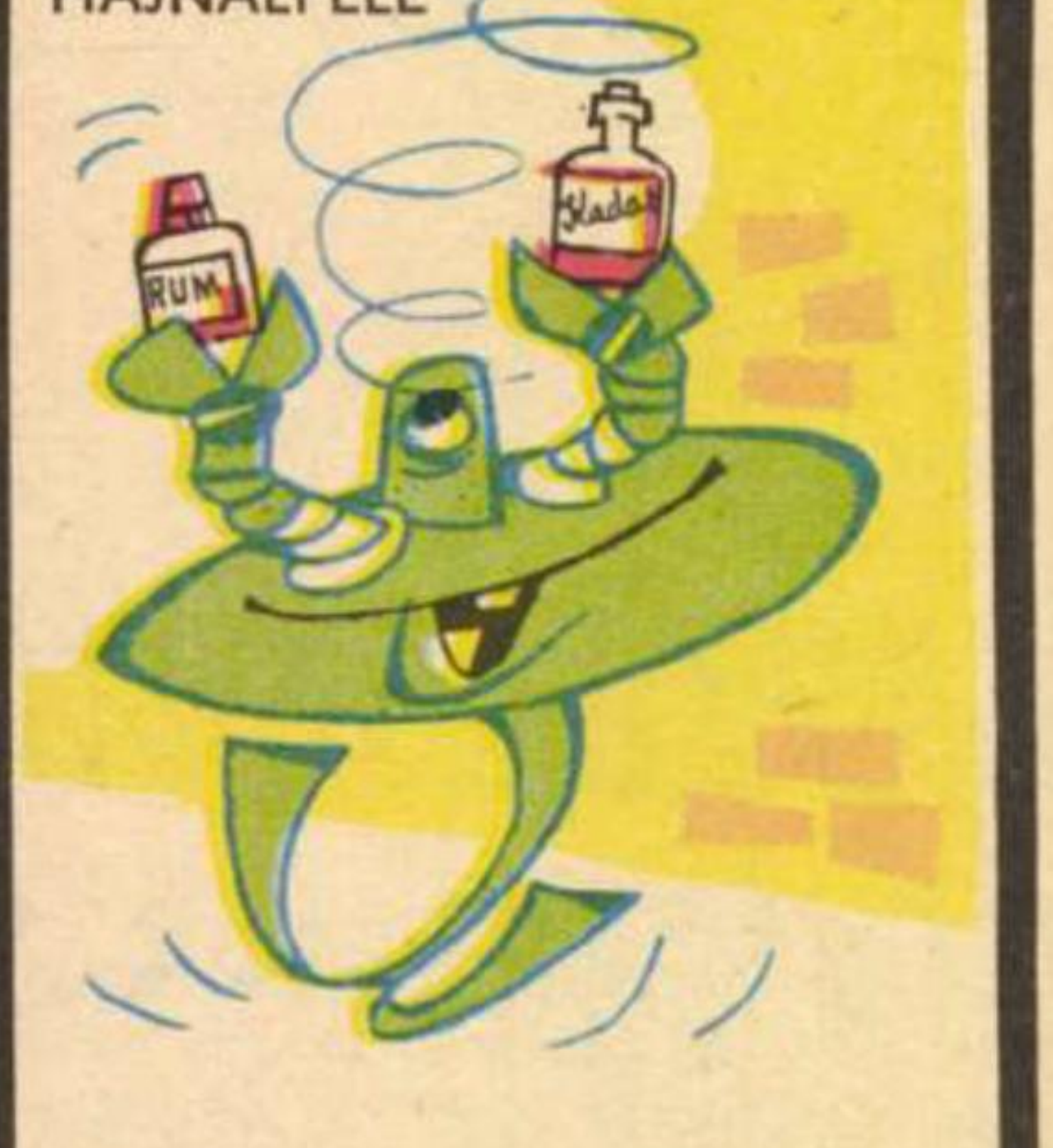

Csak egy Delta HXYZKRW van a világon!...

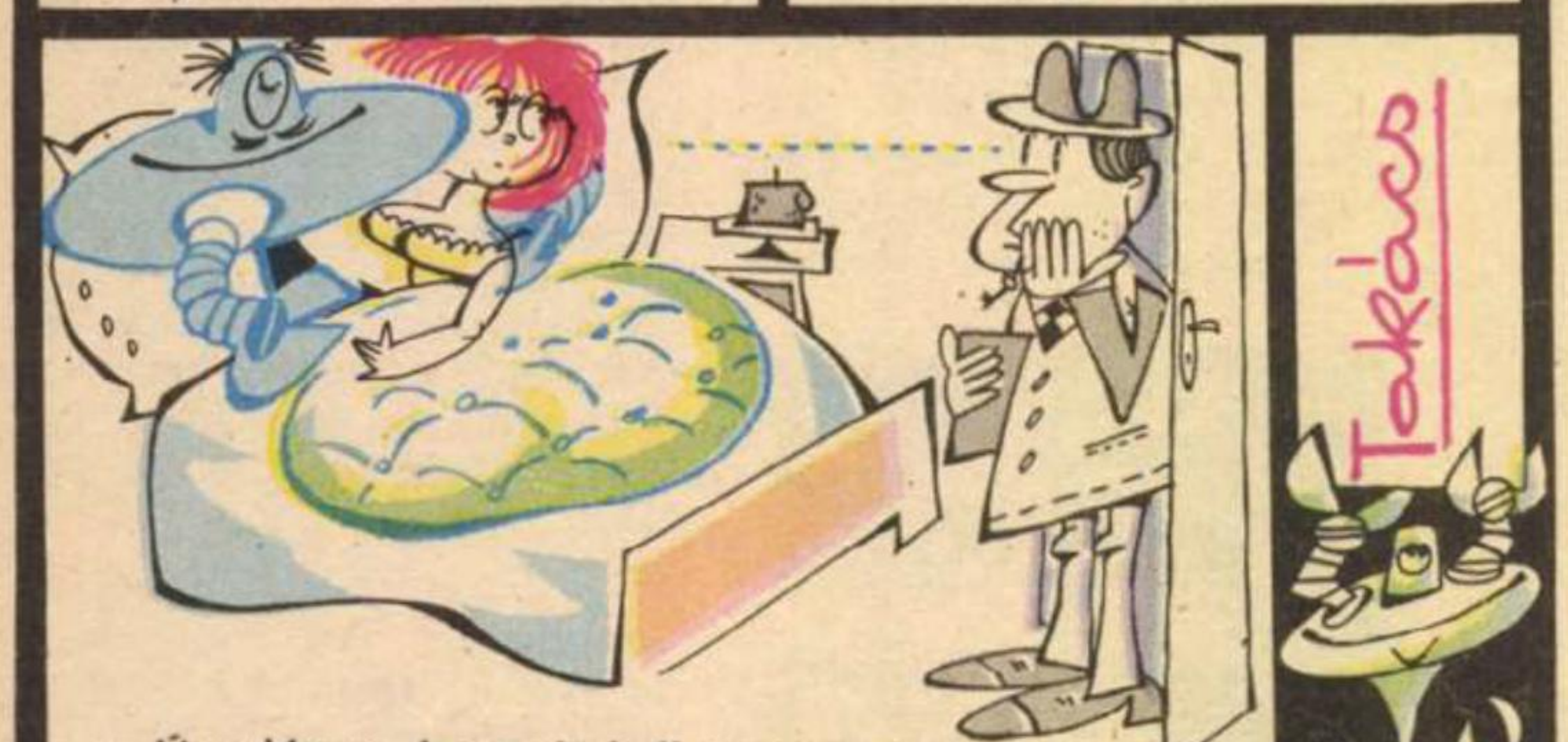

– Úgy látom, hogy át kell programoznom a robotgépünket!

MODERN UDVARI FESTŐ

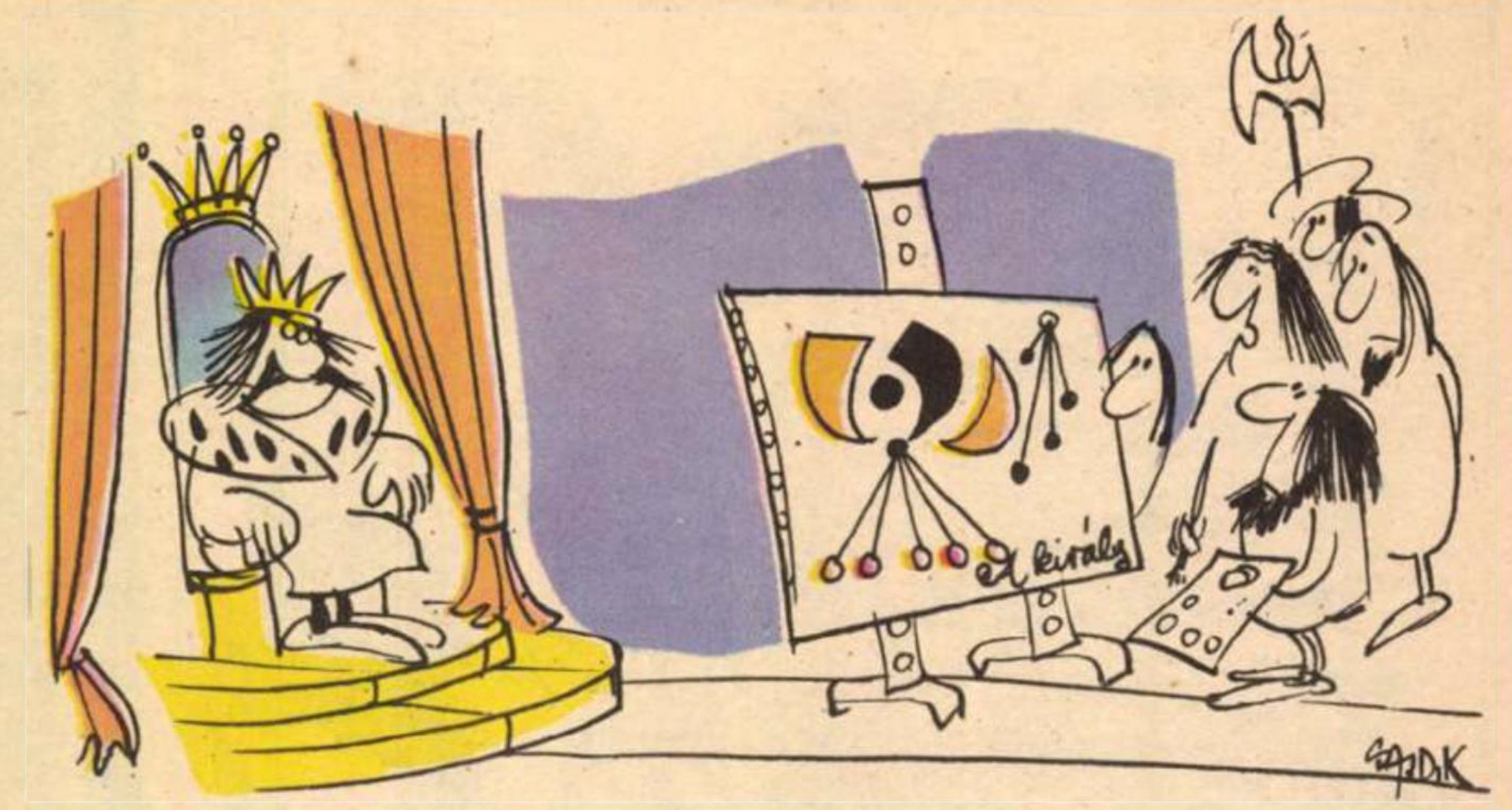

– Mondja, öregem, megér ez egy karóbahúzást?

Kedves Ludas!

Televíziót akartam vásárolni, mégpedig egy újtípusú Favoritot. Számdékomtól azonban rögvest elálltam, amikor az úságokból megtudtam a hírt, hogy ezek a készülékek már *robbanásbiztos* képcsővel készülnek. Ha ennyire biztos a képcsövek robbanása, miért szerelik a tévékbe? Miért nem *robbanásmentes*, vagy ami még jobban hangzik: *nem robbanó* képcsöveket szerelnek be helyettük?

A. L.
Pilisszentiván

Ime, a legújabb, s nem is a legrosszabb Trabant-vicc!

A sötét garázsban, éjnek évadján, felsikít egy Jaguár:

— Mercikém, gyorsan gyújtsd fel a lámpádat, fogtam egy Trabantot!

B. J.
Budapest

Hangulatos riportban számolt be az Esti Hírlap a salgótarjáni üveggyár munkájáról, eredményeiről. A cikkben többek között ezt olvashattuk: „Hatvanötig másfél-két tonna minőségi üveget gyártott Salgótarján. Nyolc-kilenc tonnára akarják ezt feltornászni, devizában háromszorosát megszerezni.” Szívből remélem, hogy sikerül megvalósítaniok a tervüket és ez a kis üzem az idén huszonnégy-huszonhét tonna devizát hoz majd az országnak. Gondolom, ezzel hosszú időre elvethetjük deviza gondjainkat. Sőt, talán még ki is ajánlhatunk.

I. S.
Budapest

Nem hittem el, amikor mesélték, hogy van ilyen izé ... Mese sajt. Pedig nemcsak mese. Sajt is.

A tetején különböző mesefigurák vannak. És csokoládé ízű. A sajt ... Ez nem mese. Tessék elhinni nekem. Sőt, nemcsak csokoládé ízű, hanem csokoládé színű is ...

Nagyon megörültem, amikor megláttam, mert egyik lányom a sajtot szereti nagyon, a másik meg a csokoládét.

Tudom már ki is találták, mi történt! Sajnos nem szolgálhatok meglepetéssel. A sajtos gyerekem nagyon csokisnak találta, a csokis meg nagyon sajtosnak. Most mindkettő utálja a csokit is meg a sajtot is.

(h. i.)

INFLUENZÁS IDŐBEN

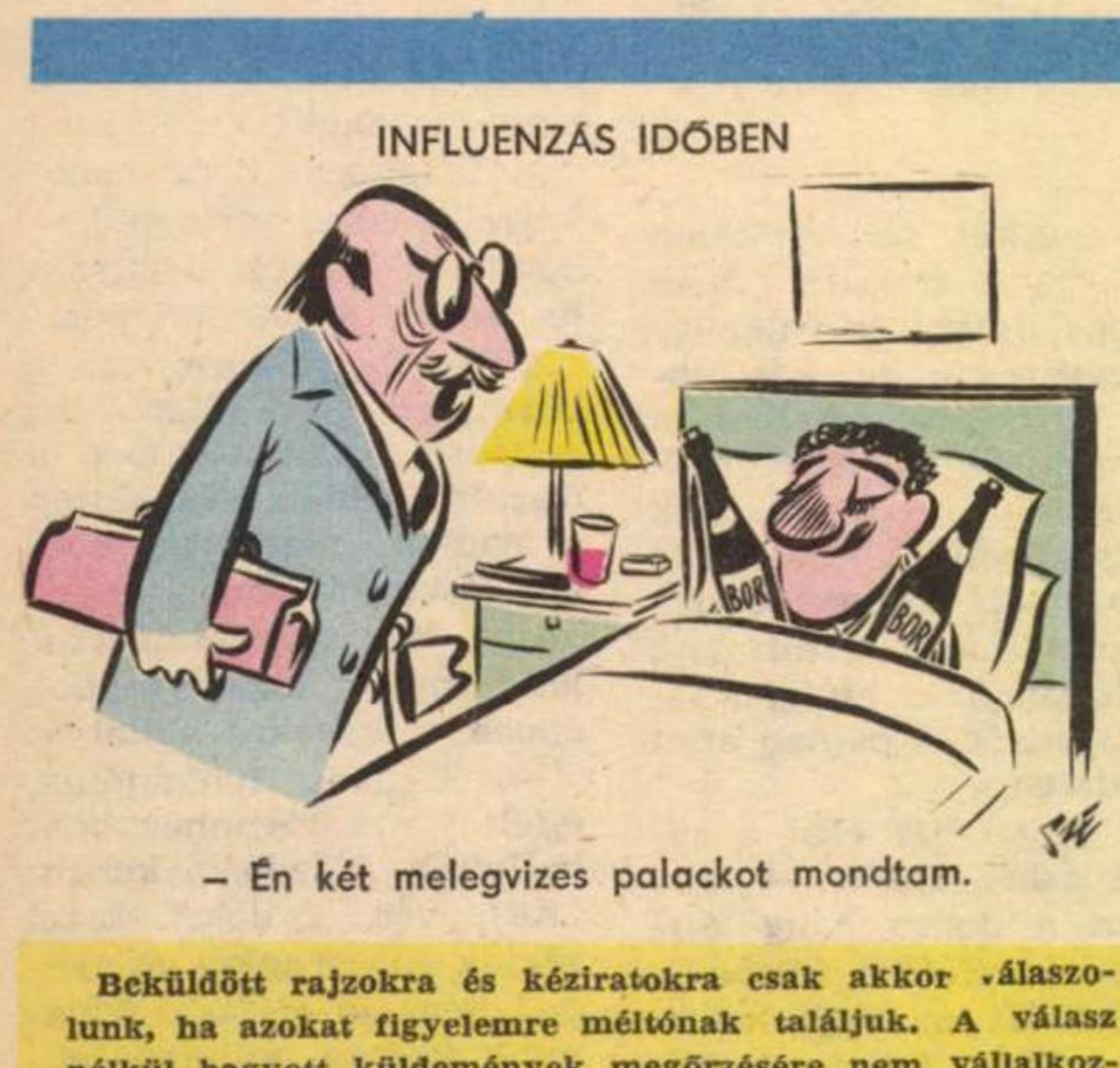

– Én két melegvizes palackot mondtam.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A FŐKOLOMPOS

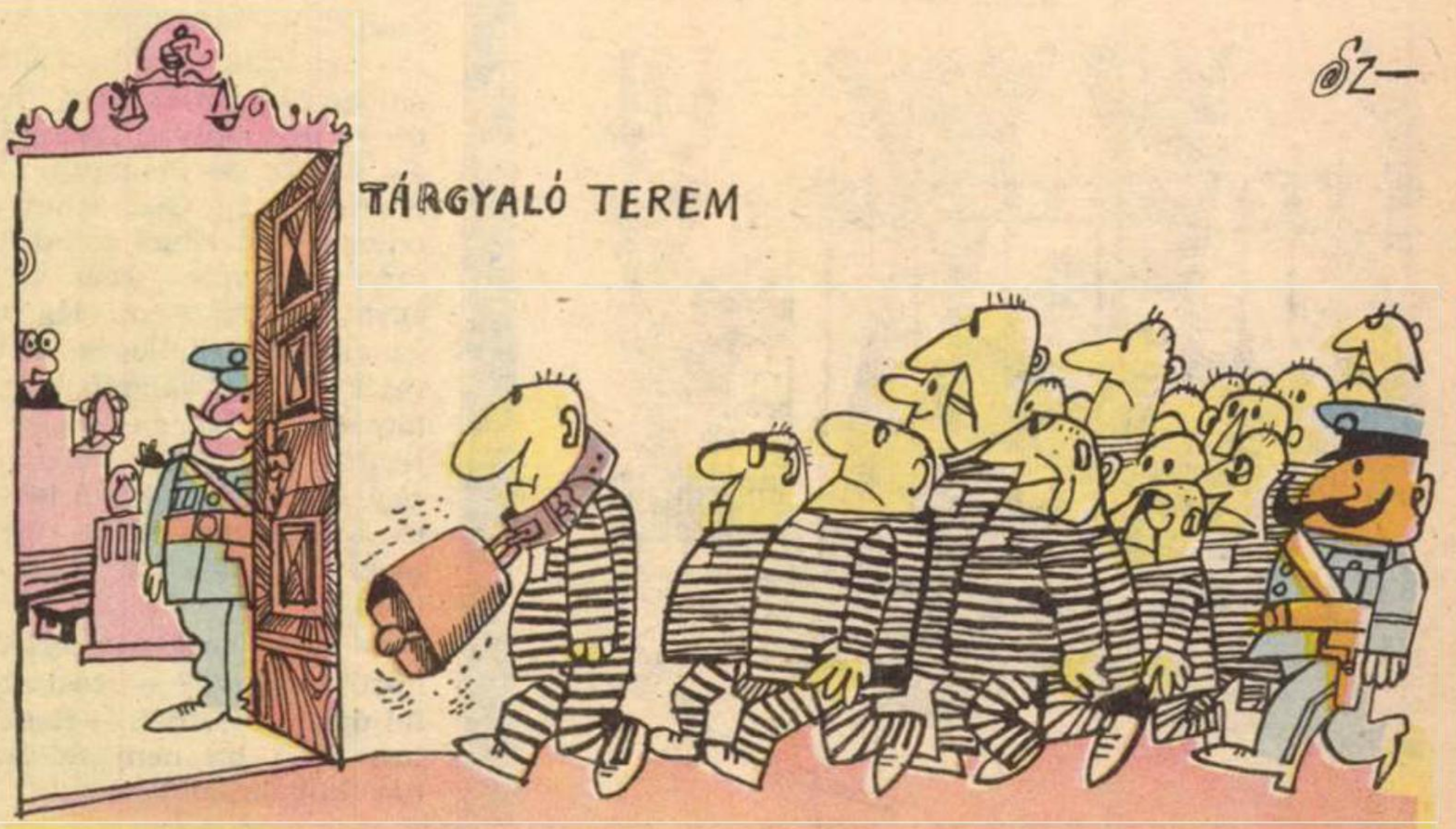

PROBLÉMÁK

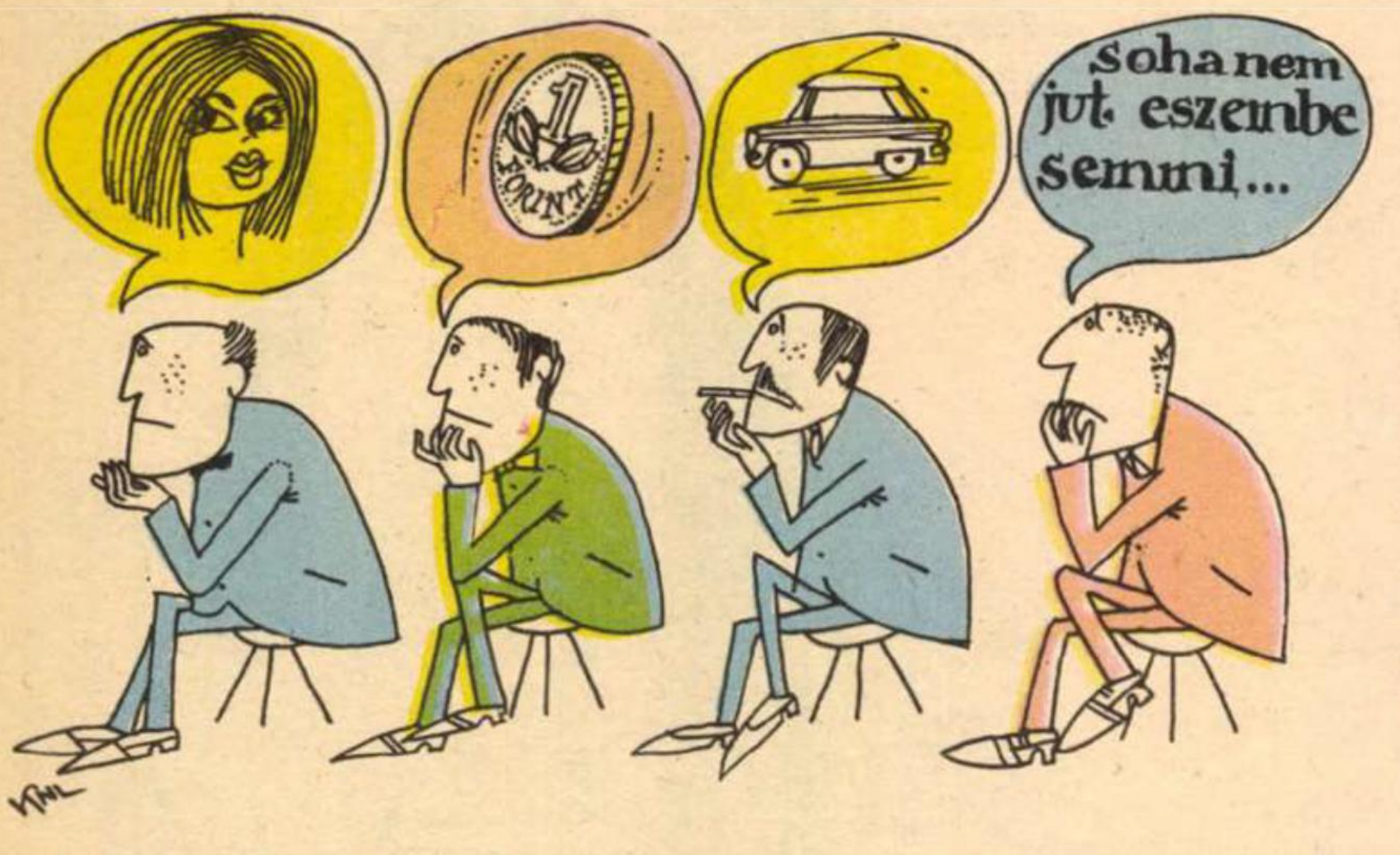
1 FORINT
soha nem jut eszembe semmi...

POTYANÉZŐK

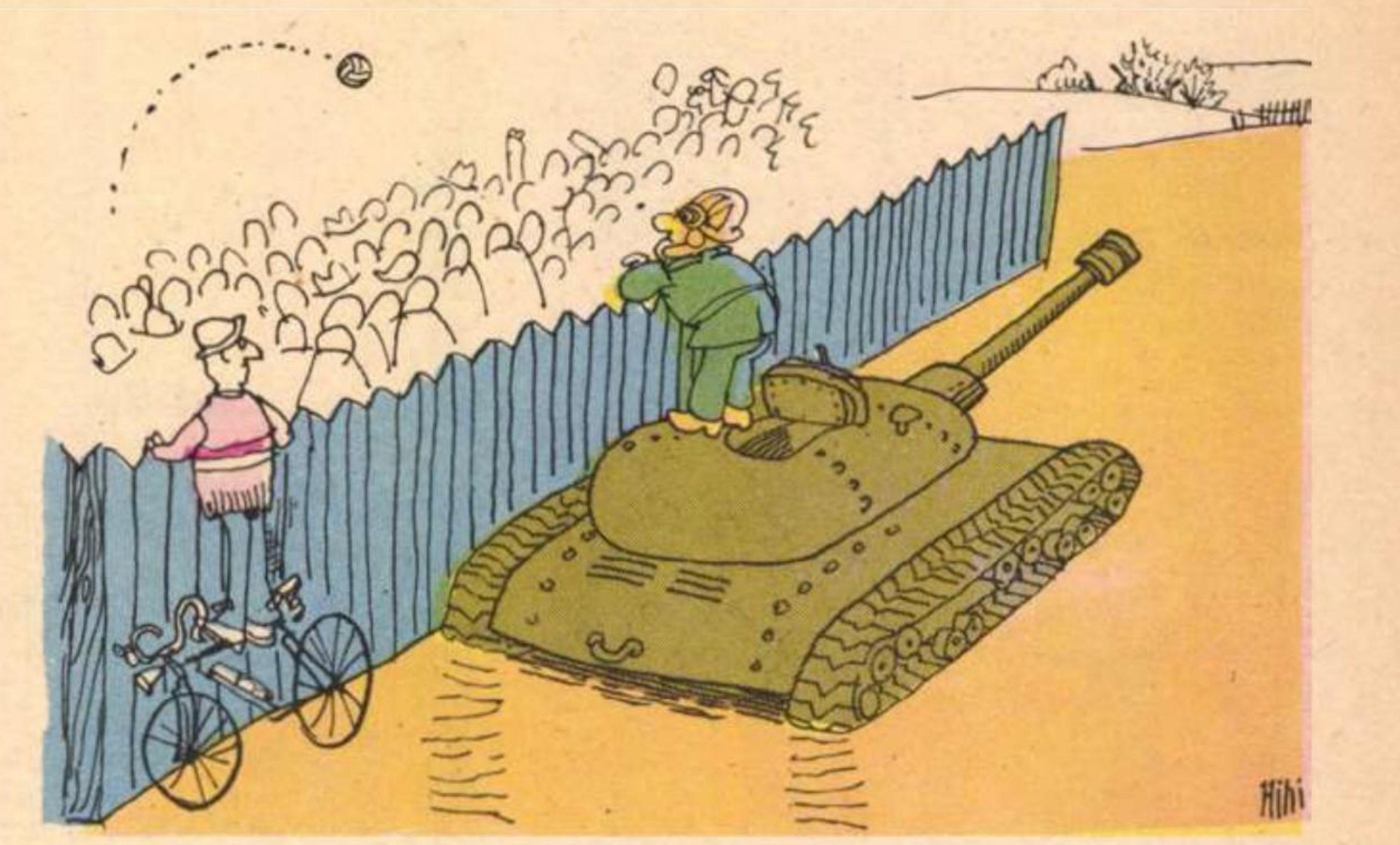

Más mint a többi

A nagy impresszárió titkárnője névjegyet hozott be:

— Ez az úr keresi a vezérigazgató urat — jelentette.

Oscar Smith felvette a szemüvegét és ezt olvasta:

ROBERT G. O.
BLUFFMAN,

a Five Hearth Robbers
menedzsere

A nagy impresszáriónak az volt az elve, hogy mindenkit fogad, mert a szórakoztatási szakmában ismeretlenek, bolondok, fantaszták, sőt néha normális emberek is hozhatnak jó üzleti ötletet.

— Küldje be ezt a Mr. Bluffmant — utasította a titkárnőt.

Ünnepélyesen öltözött, ősz hajú férfi lépett be. Láthatóan meg volt illetődve, hogy a Nagy Impresszárió azonnal fogadta, de ezt fölényes üzleti hanggal igyekezett palástolni.

— Mr. Smith, óriási üzletet hoztam Önnek.

A nagy impresszárió az íróasztala előtti székre mutatott, de egy szót sem szólt. Az is az elve volt, hogy az üzleti ötlettel jelentkezőktől nem kérdez semmit, nem szakítja őket félbe, szabad folyást enged szóáradatuknak.

— Mr. Smith, a beategyüttesek már kezdik túlélni magukat. Hangjuk, rikácsolásuk, műextázisuk, rángatódzásuk egyforma. Már csak hajviseletükkel, elhanyagolt külsejükkel, mesterségesen fantasztikus ruházatukkal próbálnak egymástól különbözni. Az egyik nyakig, a másik vállig ereszti a haját, sörényüket így vagy úgy bodorítják, fenik, kenik, bőrzekét, szemfájdító színű és mintájú inget húznak. Sőt már azt se, mert Stockholmban most lépett porondra a topless zenekar. Férfi topless! Képzelje, Mr. Smith, csak nadrág van rajtuk, a felső testük pucér és szőrös. A közönség, higyje el, belefáradt ezekbe az üres külsőségekbe és valami mást akar. Én valami egészen újat hoztam Önnek!

CASINO DE PARIS
CIR.

— Ez az ön nagy szenzációja? A Five Hearth Robbers, az öt szívtolvaj? — szólalt meg végre Smith.

— Igen! Kérem hallgassa meg őket. — És ezzel már elő is vett táskájából egy magnetofontekercset.

Mr. Smith szó nélkül átvette és ráhelyezte a magnetofonra. Két számot is meghallgatott, azután leállította a gépet.

Bluffman izgatottan várta a nagy impresszárió véleményét. Ez elég lesújtó volt:

— A maga szívtolvajai nagyon átlagos énekesek. Hol van bennük az óriási üzlet?

— Fenntartom állításomat, Mr. Smith. Az én beat-zenekarom biztos bombasiker, mert teljesen más mint a többi.

— De mivel?

— Képzelje el: tisztára mosdatva, frakkba öltözve állnak a dobogón. És mind az öt kopasz!

Hevesi Endre

TAVASZI SZÉL

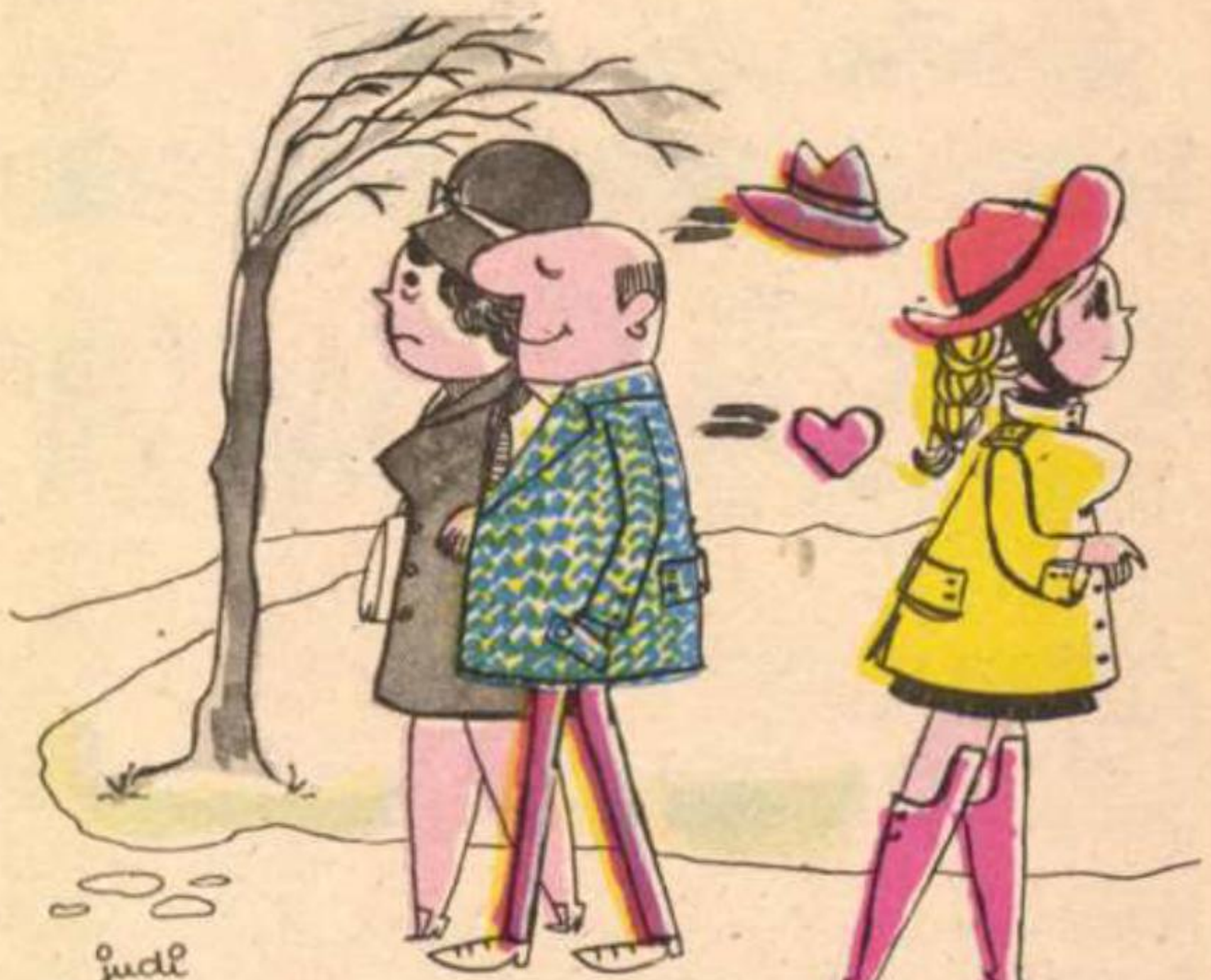

EGY KIS TÉVEDÉS

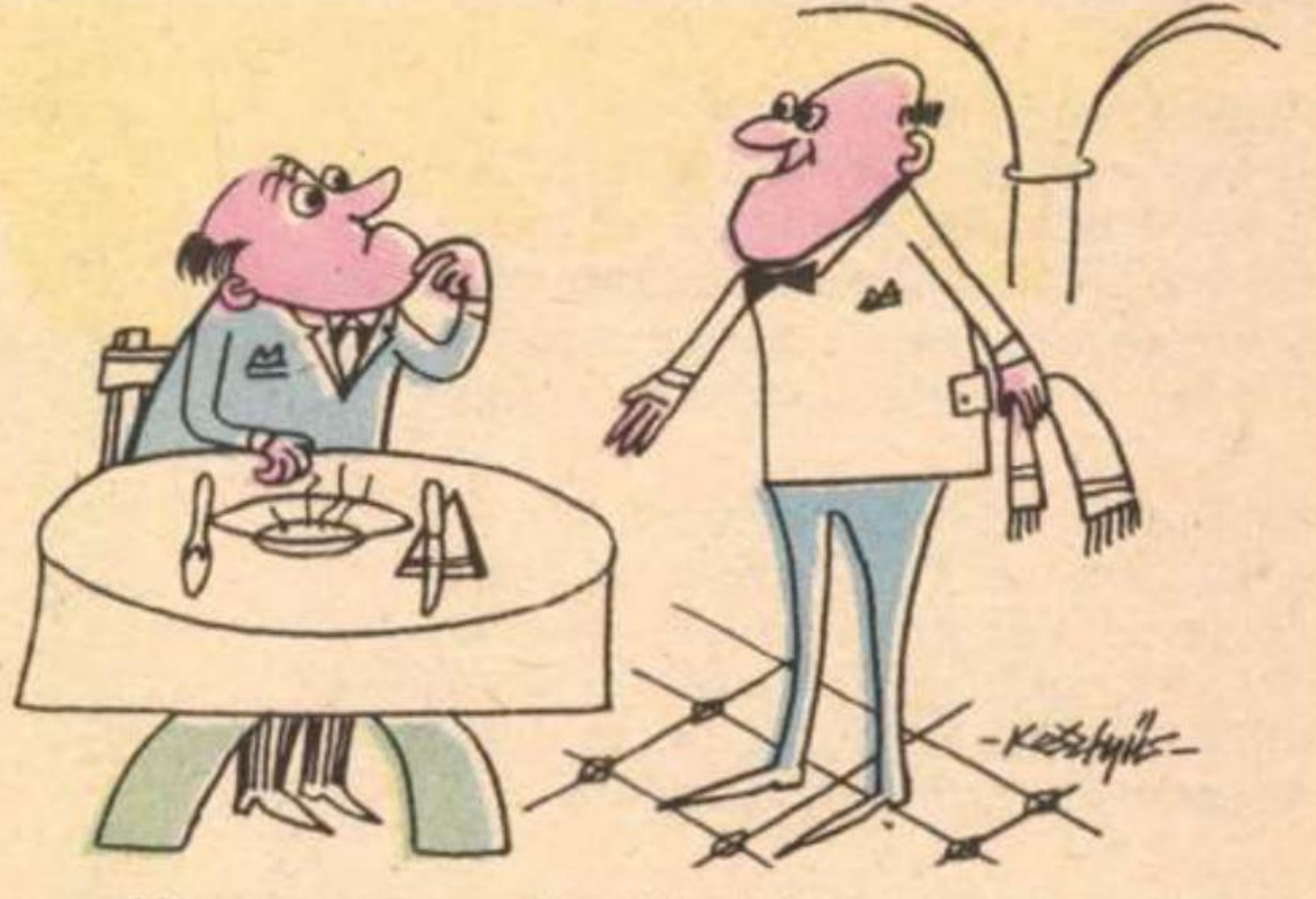

– Kérem, ez az adag kicsi és rossz.

– Miért nem tetszett mindjárt mondani, hogy népi-ellenőr . . .

SZAKBARBÁR

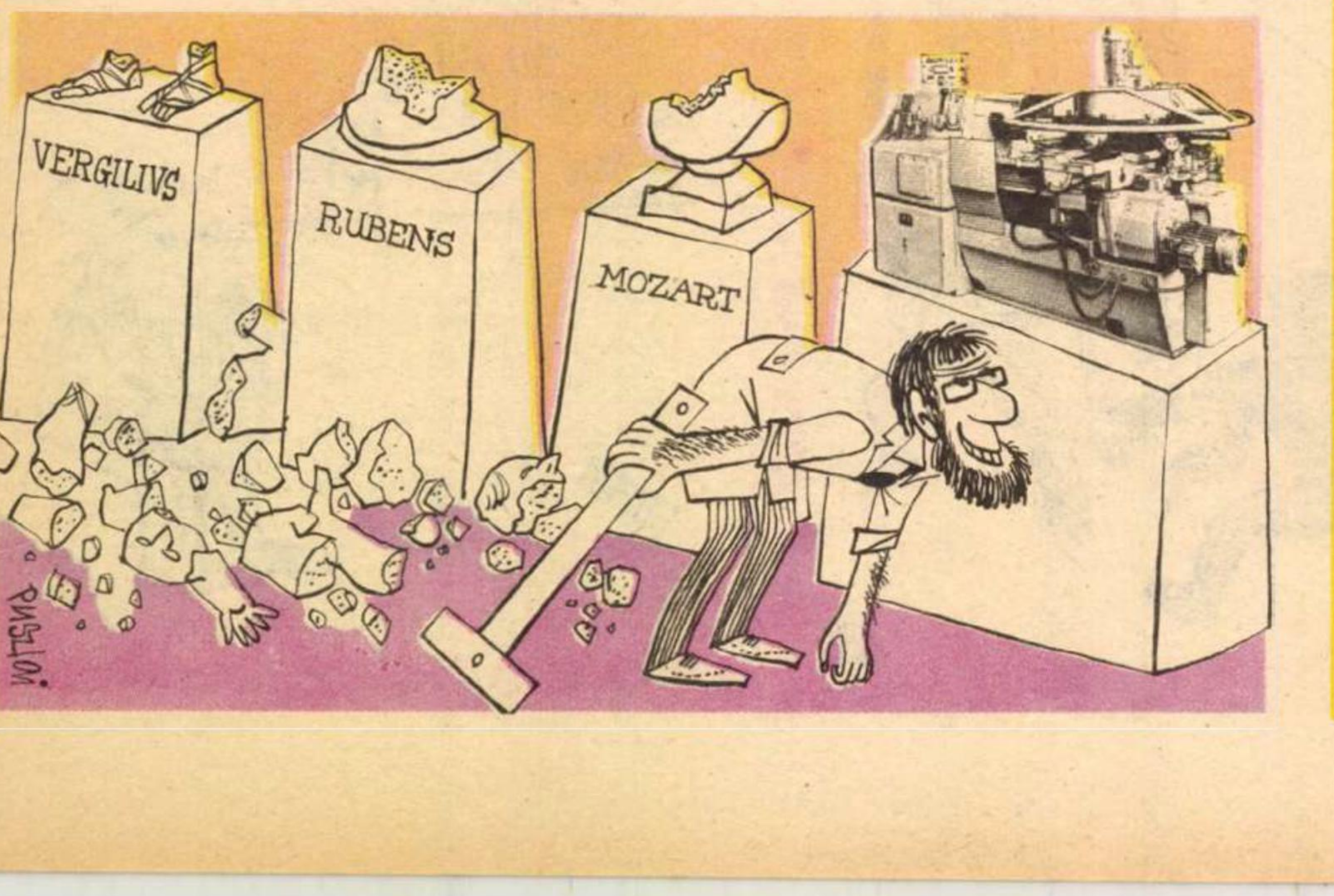

JOGOS FELHÁBORODÁS

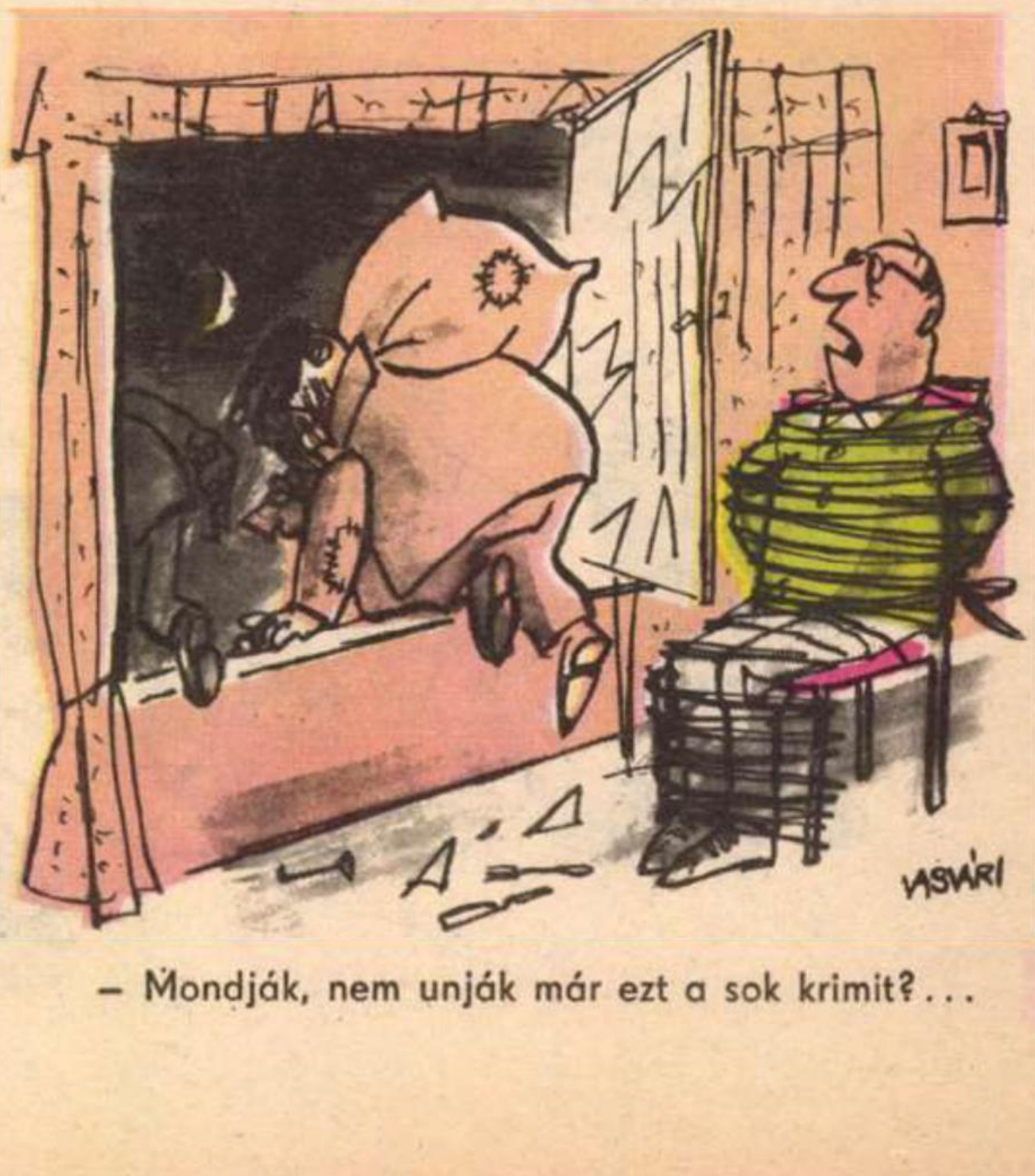

– Mondják, nem unják már ezt a sok krimit? . . .

SZEREPKÖR ÚJ MAGYAR FILMBEN

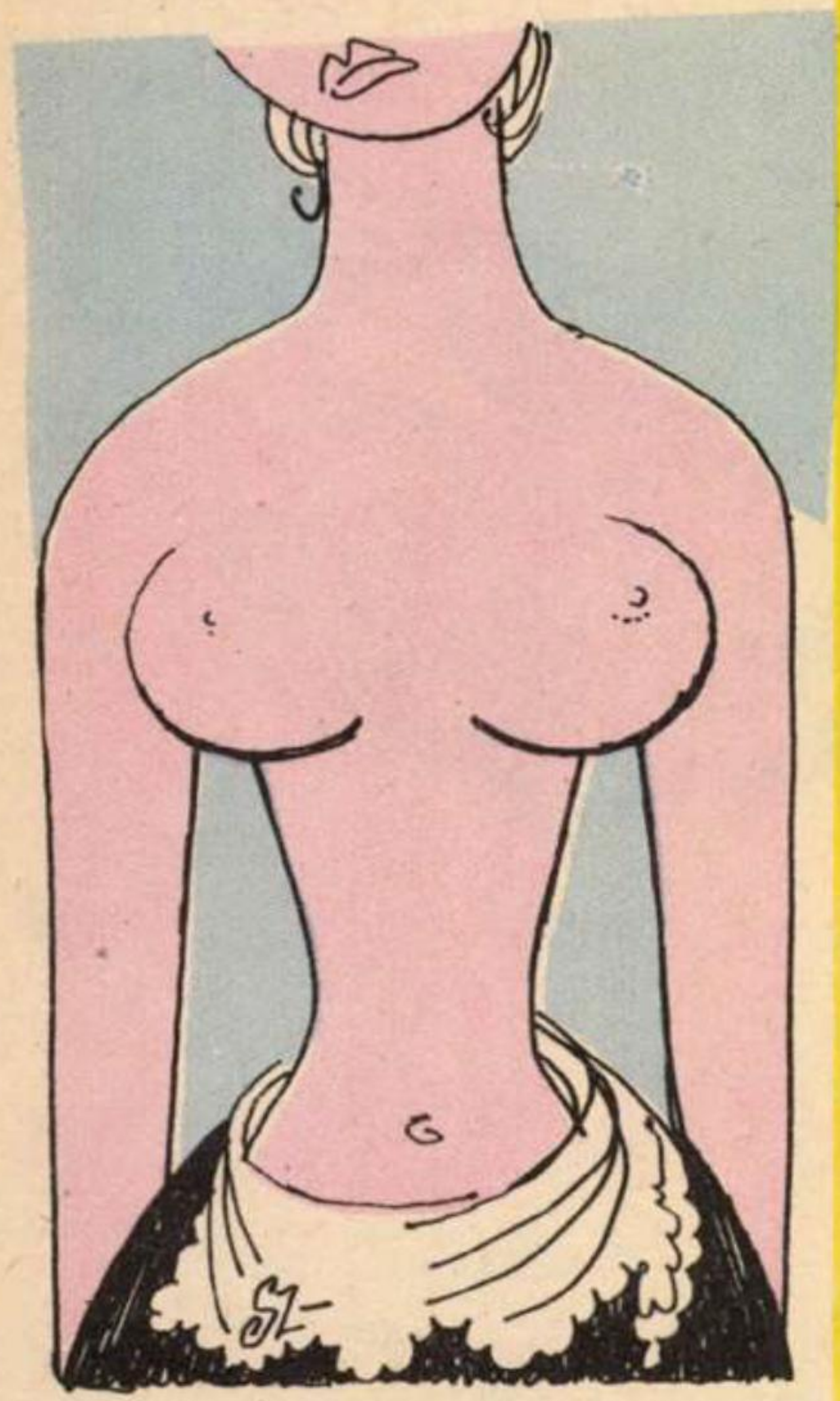

IDEGENFORGALMI NEVEZETESSÉG

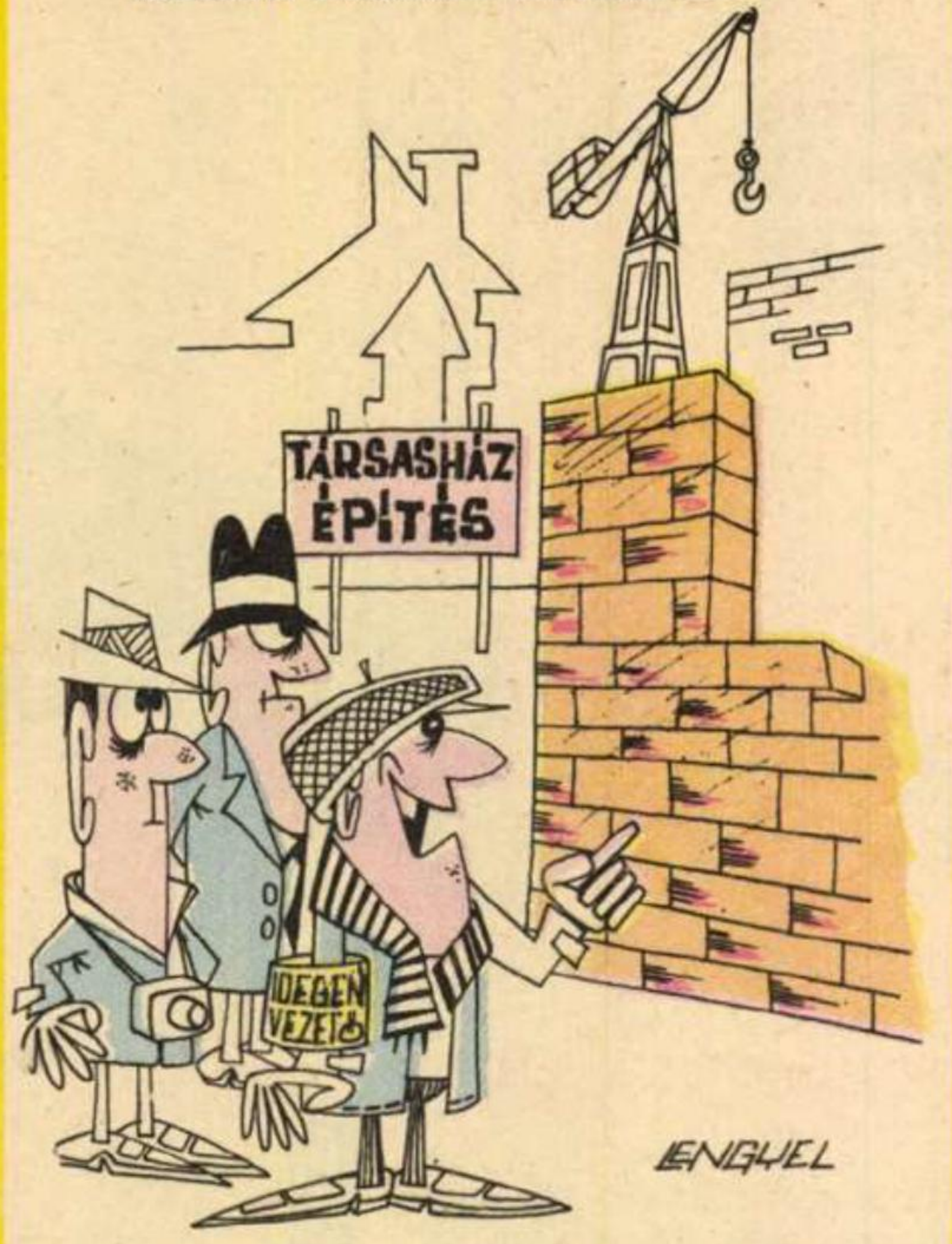

– Az alapokat még a rómaiak rakták le...

TÉRISZONY

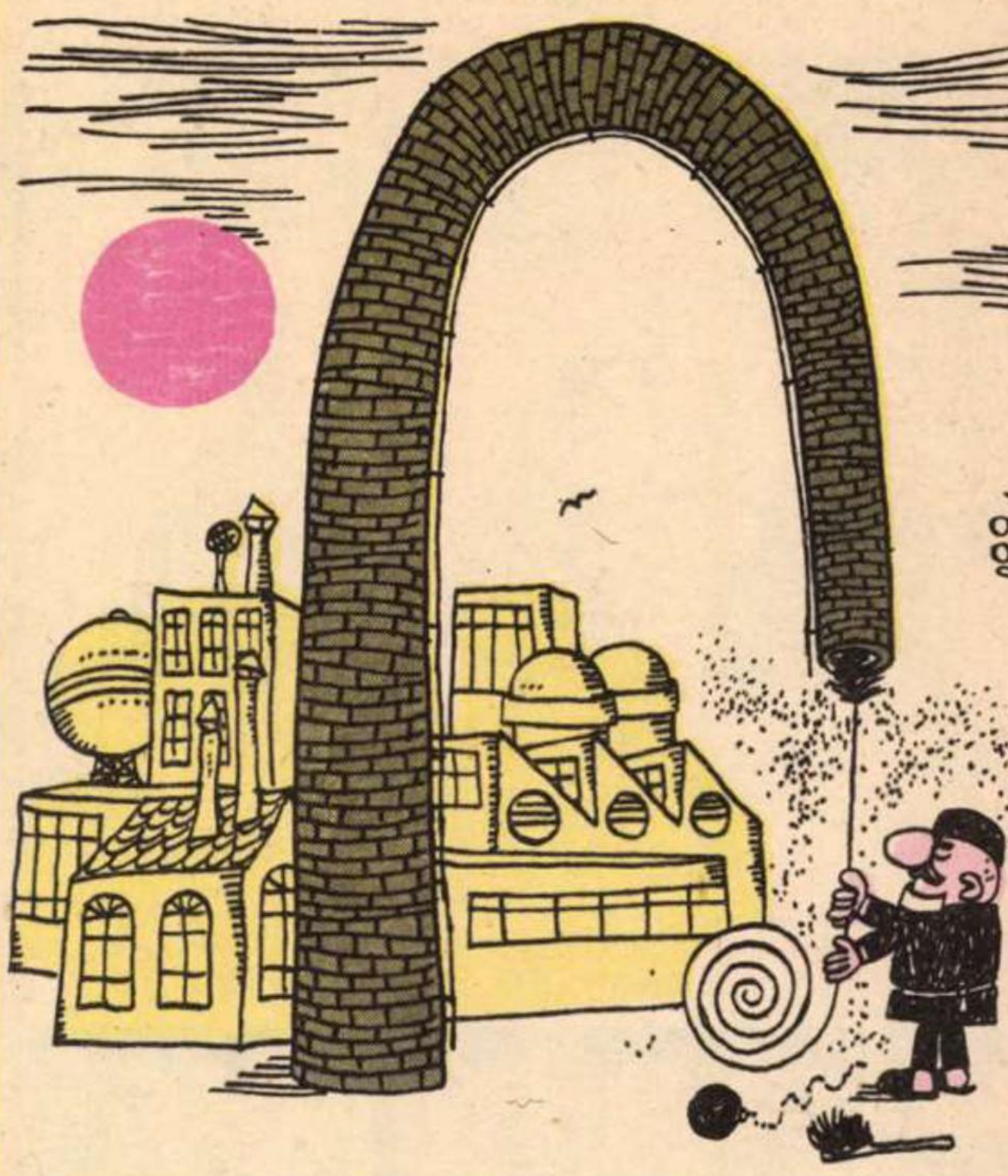

CSAK SZIVESEN!

Megfordult az időnek a kereke,
Buzdításnak lett igen nagy szerepe,
Ki mit termel, ki mit csinál, azt kínál,
az új szóval: ma mindenki „animál".

Bülbül-szavú huri áll a pult mögött,
Animálja a vevőt: – A körözött
Ma érkezett, friss a kolbász, disznósajt.
Válogasson, kedves vevőnk, mit óhajt?
Öt dekáért belevágok akárhol.
Ne sajnálja a finomat magától!

Áruházban animál az eladó:
– Uram, önre úgy illenék e zakó!
E kabátban ön lenne az Adonisz.
De ha más kell, csak szóljon, már adom is.
S ha pocakja egy kis hordót formál is,
Uram, önnek az alakja normális!

Az ifjakat animálja a téesz:
– Unalmat a kis faluban se érezz!
Egy pincéből mi is klubot csinálunk,
Ha kell, gitár-tanfolyam lesz minálunk!
Mi se várunk holnapig, mint dalolta
Az aranyos Zalatnay Sarolta...

Könyvkiadó olvasásra animál:
– Mai ember a tudásban meg nem áll!
Mire való a húszféle sorozat?
Figyelje a népeket és korokat!
Útikönyvvel – (ennél jobb már mi lehet) –
Ágyban fekve járhatja be Tibetet!

A MOKÉP is, a SZÍNHÁZ is, animál:
– Ne álljon a kapunál, mint Hannibál!
Befelé csak! Aki bemegy, azt talál,
Amit keres: operettben áll a bál,
A krimiben hulla hever szerteszét,
S amit a hős prédikál, – nem szentbeszéd...

Napszakonként animál a Rádió,
A további műsorokban mi a jó:
Szenzáció, humor, zene, jelenet...
Aludni még késő este se lehet:
A képernyő hajhássza a kegyeket,
A sikerért egy Angyalt is bevetett.
S a műsora néhanapján ha untat:
Holnop jobb lesz! – animáljuk magunkat.

K. Tóth Lenke

DEDIKÁL AZ ÍRÓ

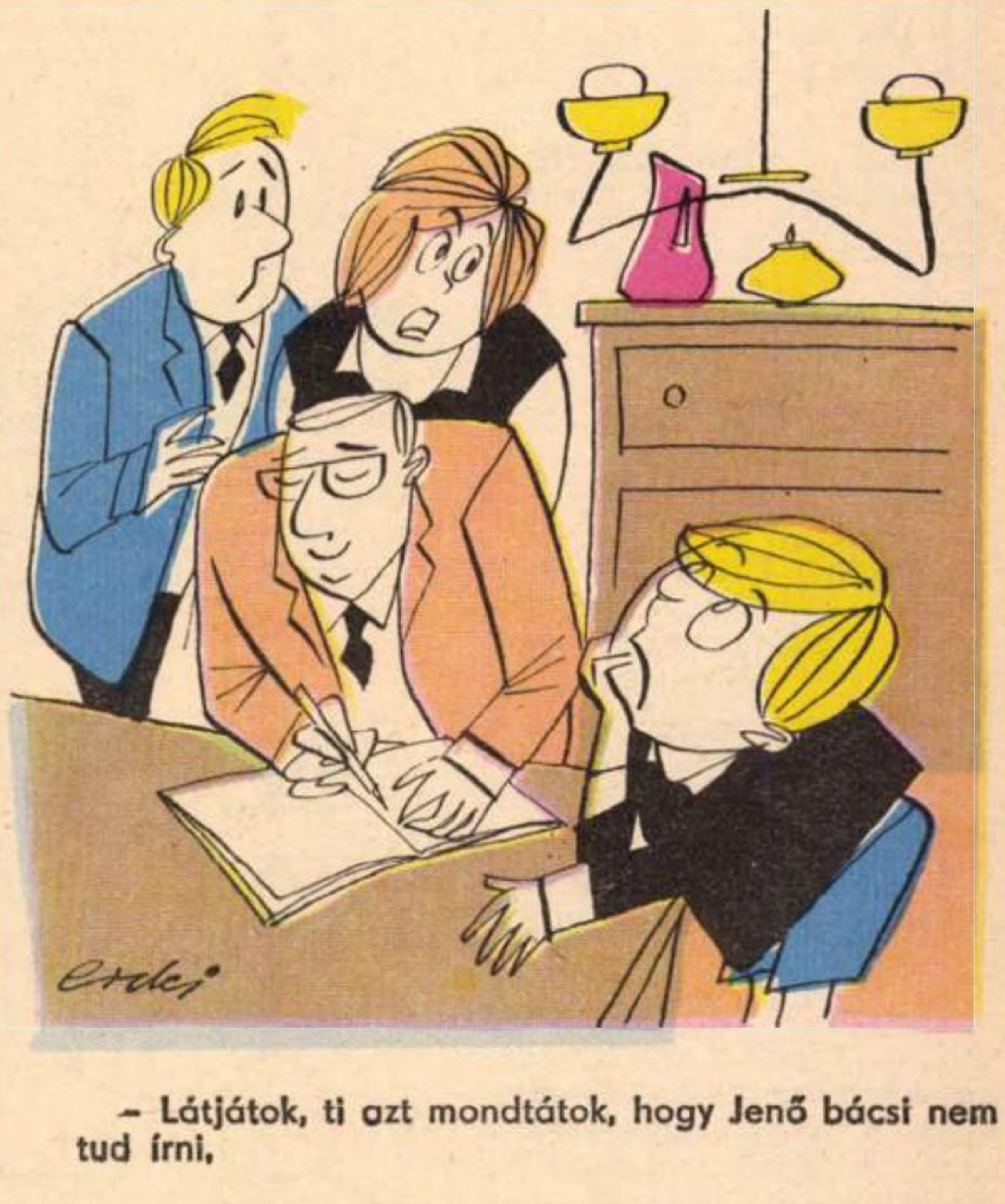

– Látjátok, ti azt mondtátok, hogy Jenő bácsi nem tud írni,

JÓLMENŐ ÜZLET

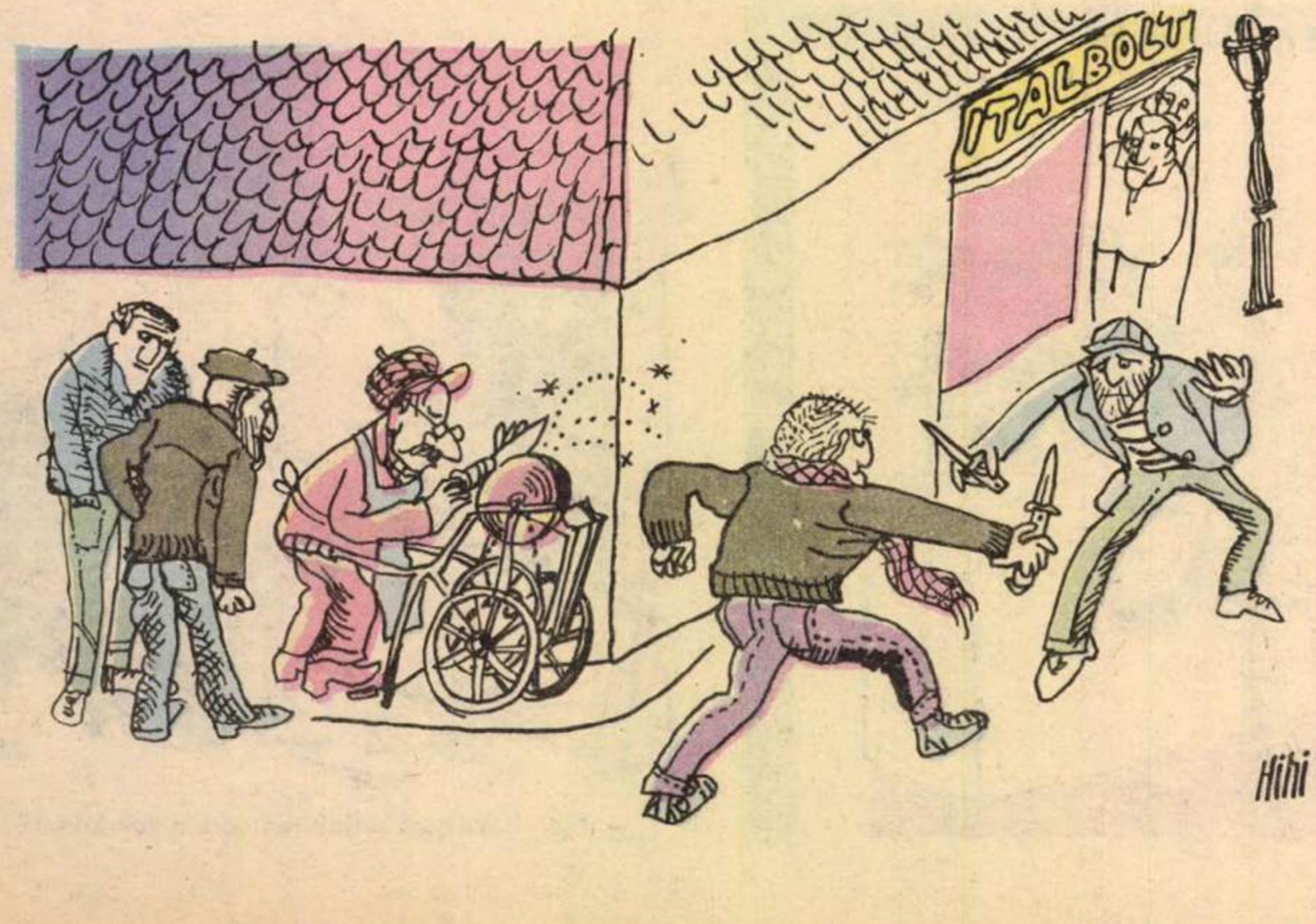

ÖREGSÉG

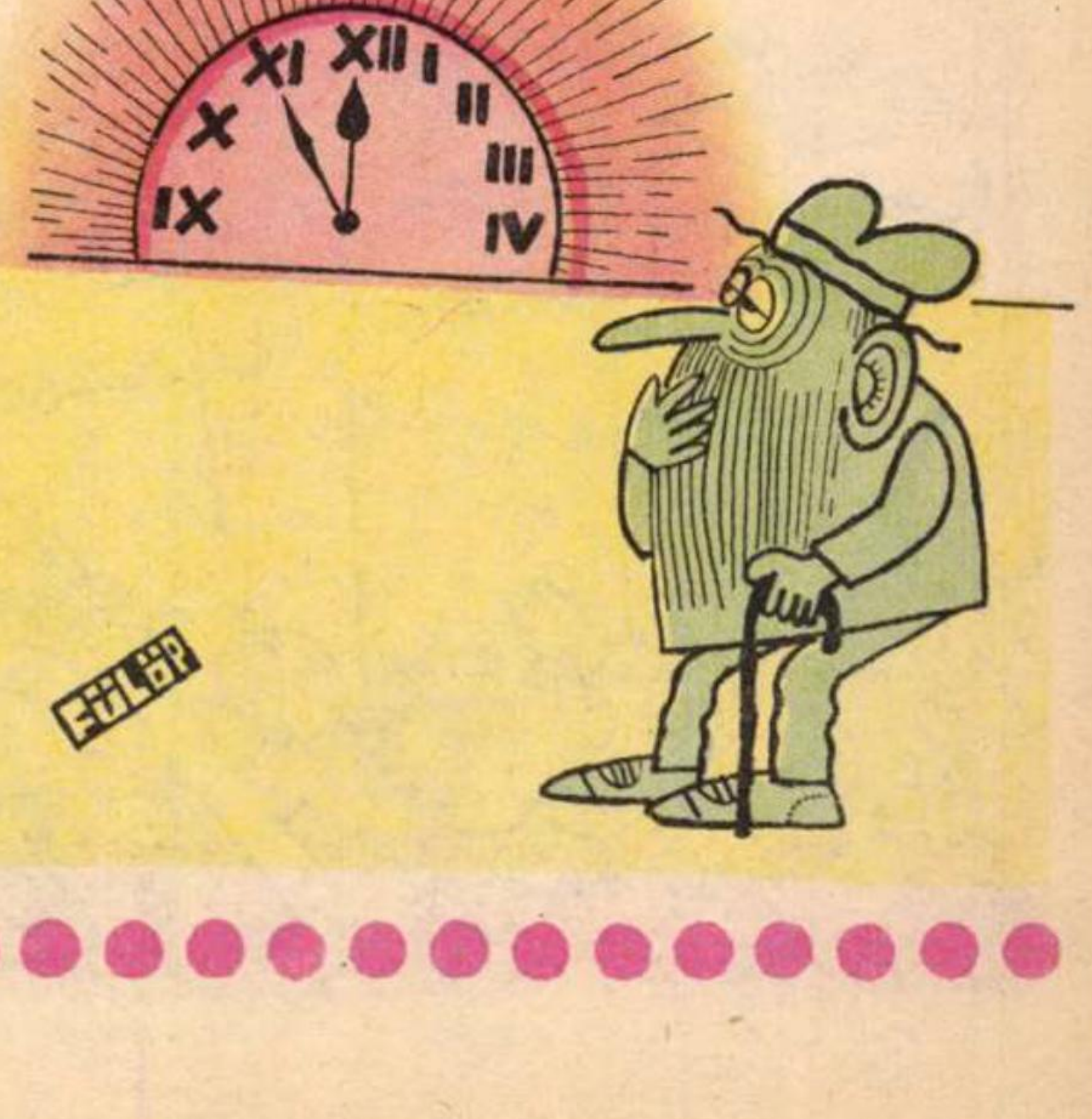

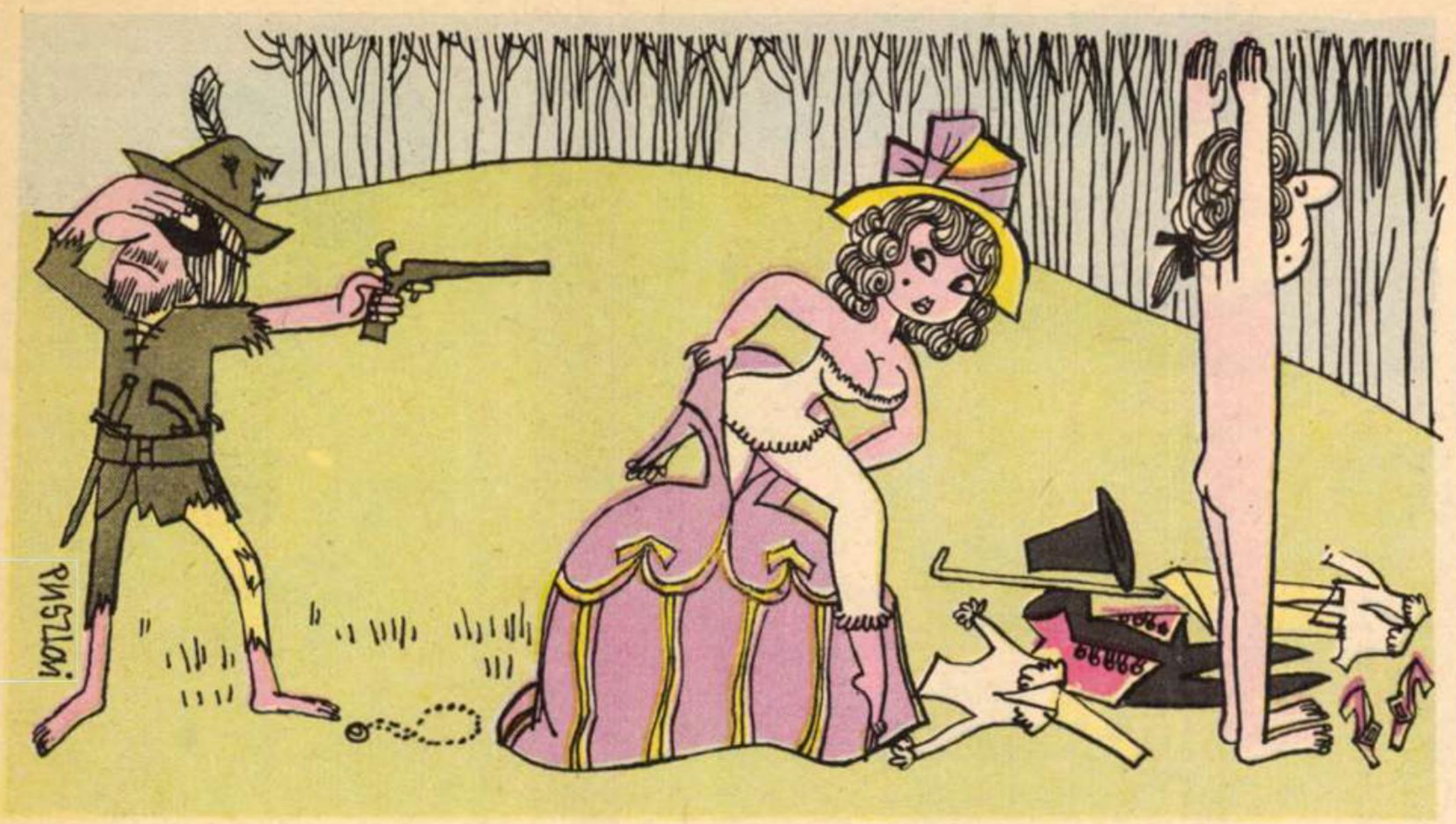

ROMANTIKA

PUSZTAI
HEGEDŰS
FÜLÖP
ENDRŐDI
SAJDIK
BALÁZS-PIRI

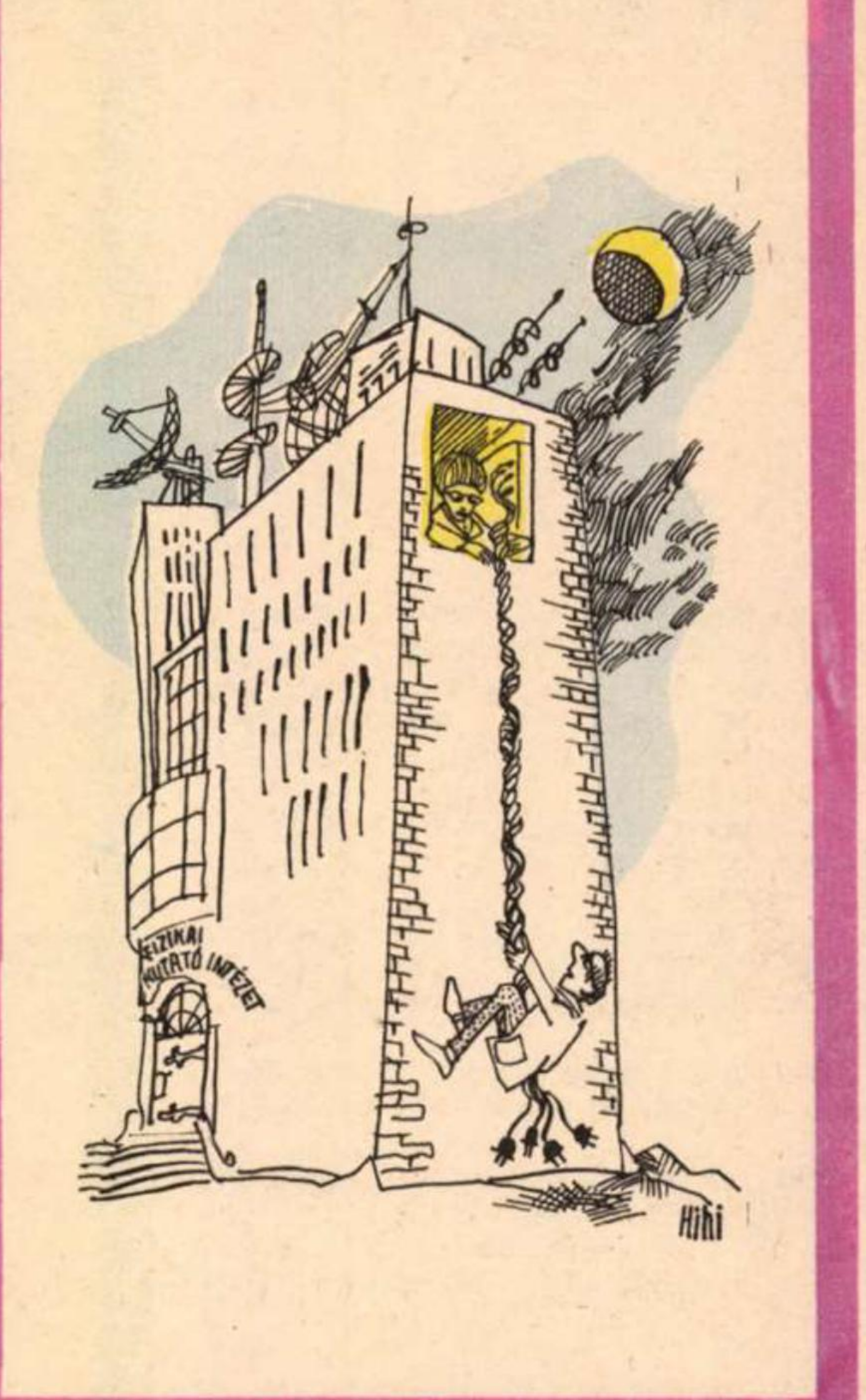
FIZIKAI KUTATÓ INTÉZET

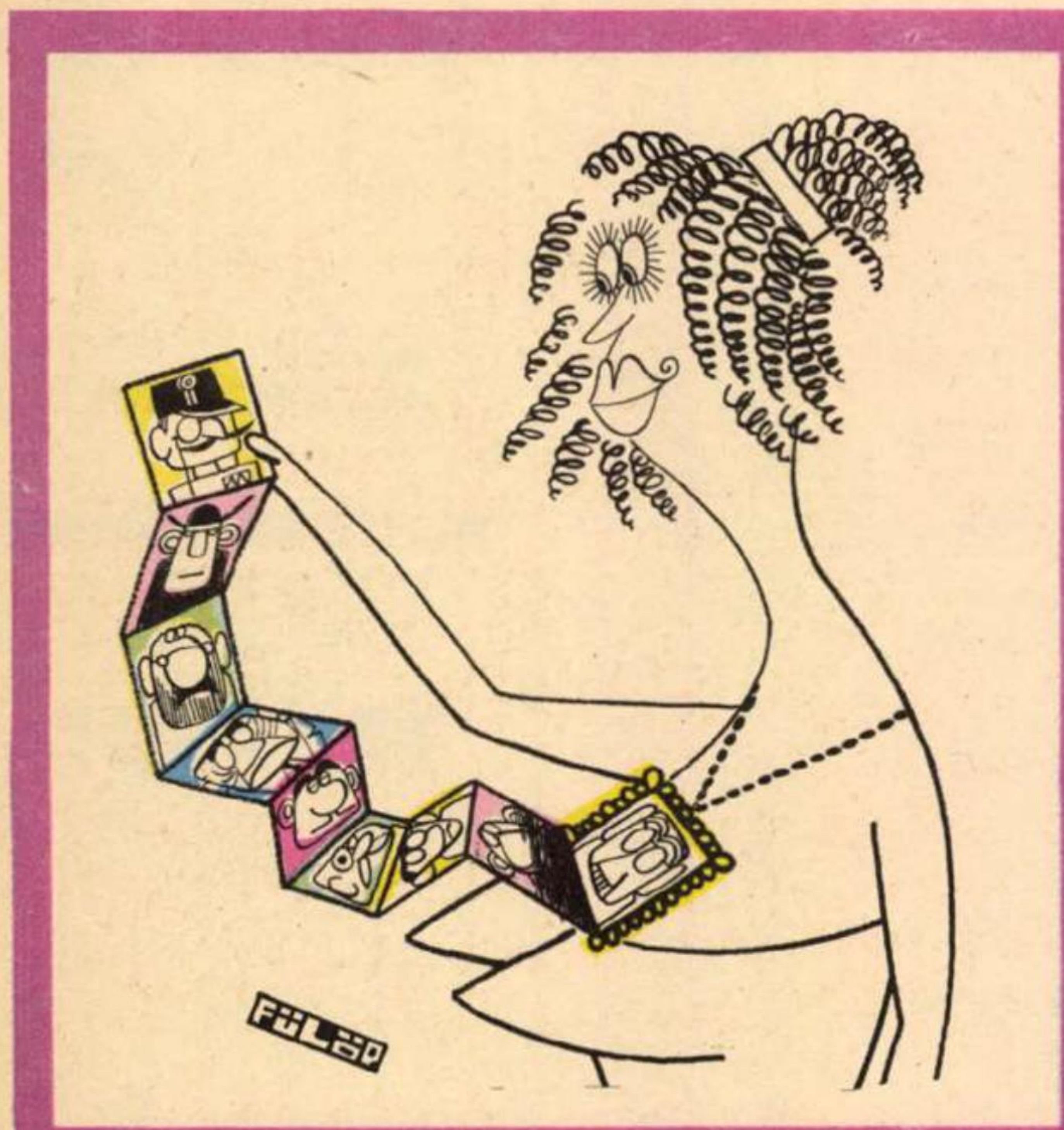

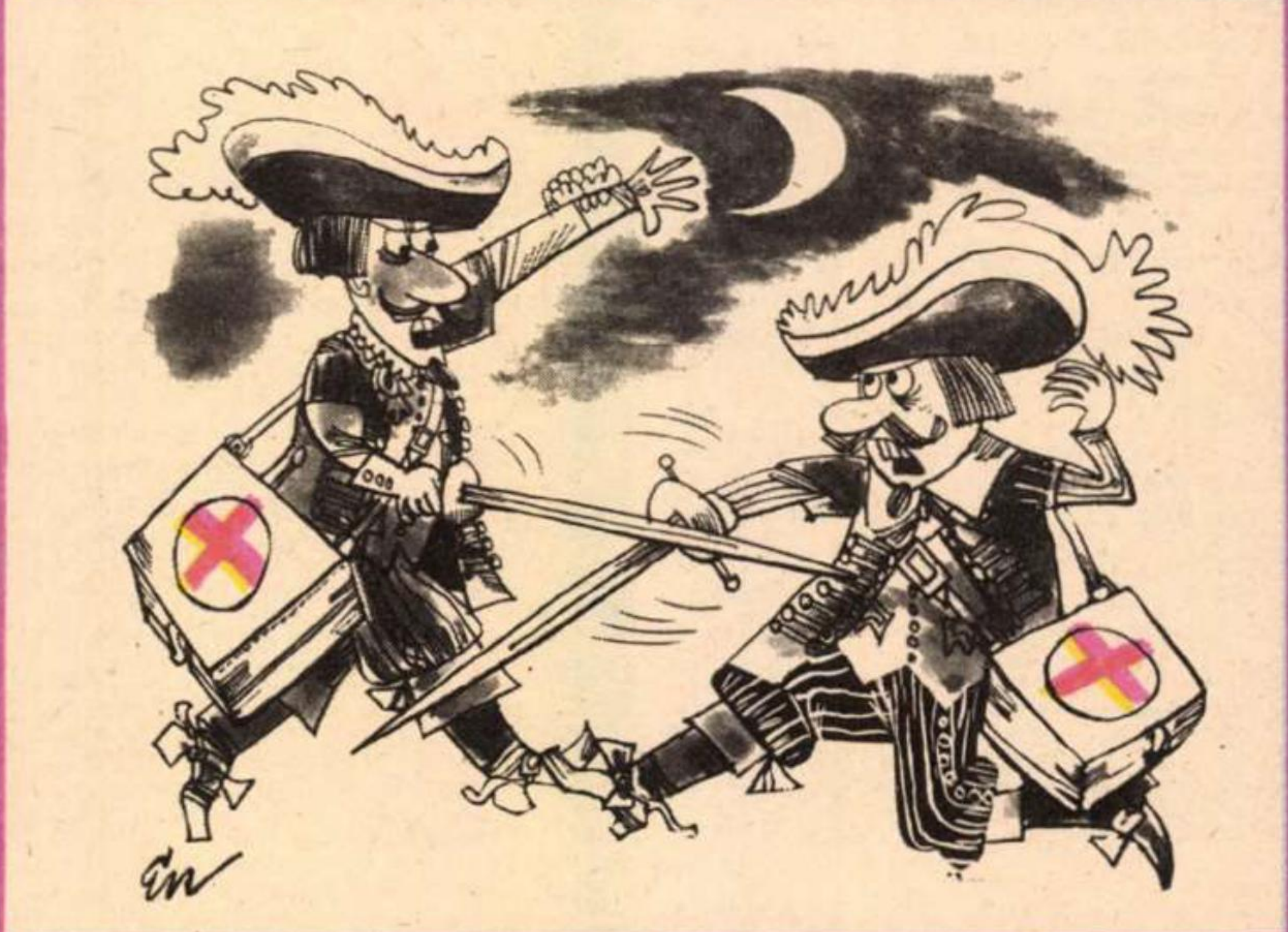

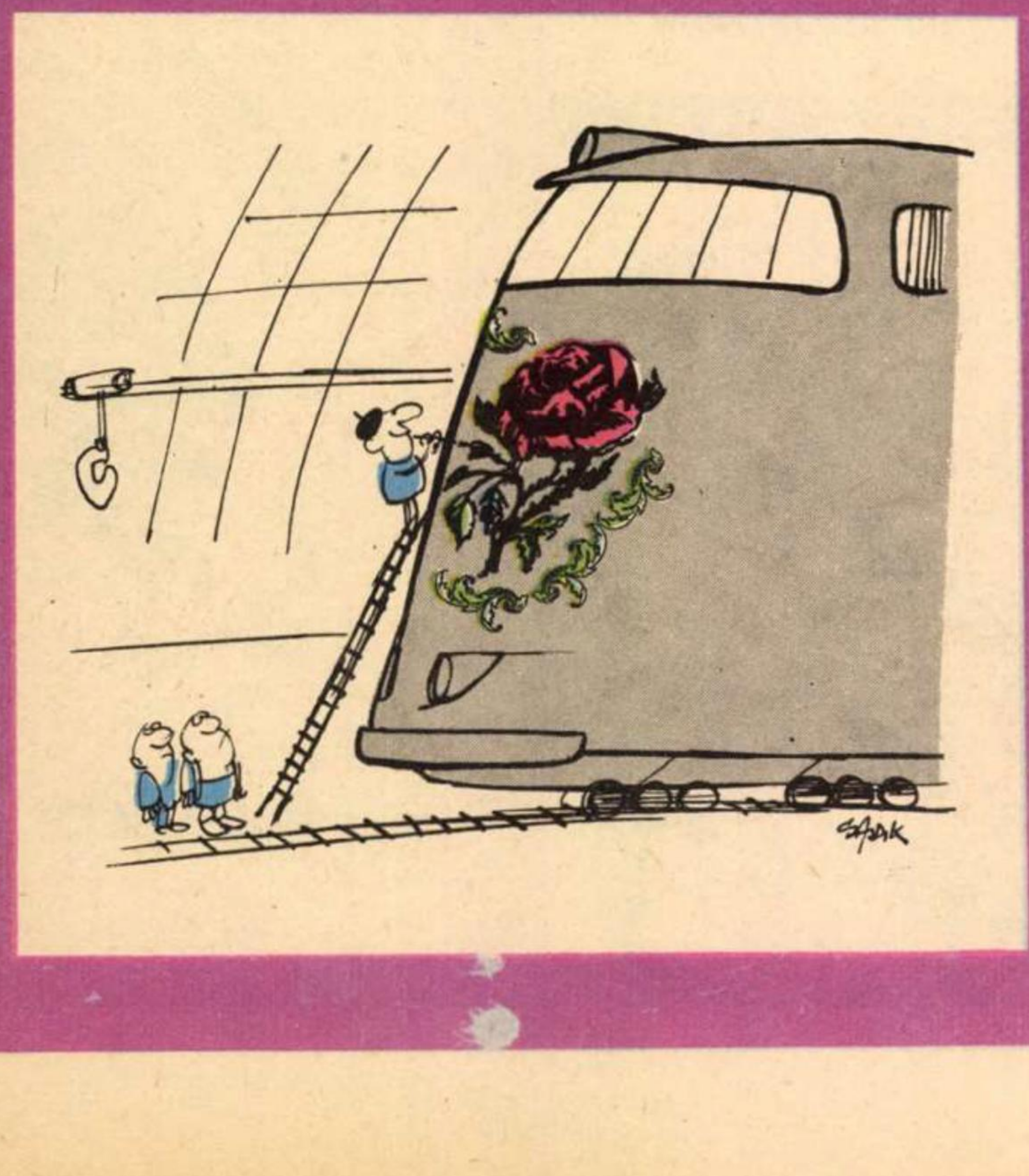

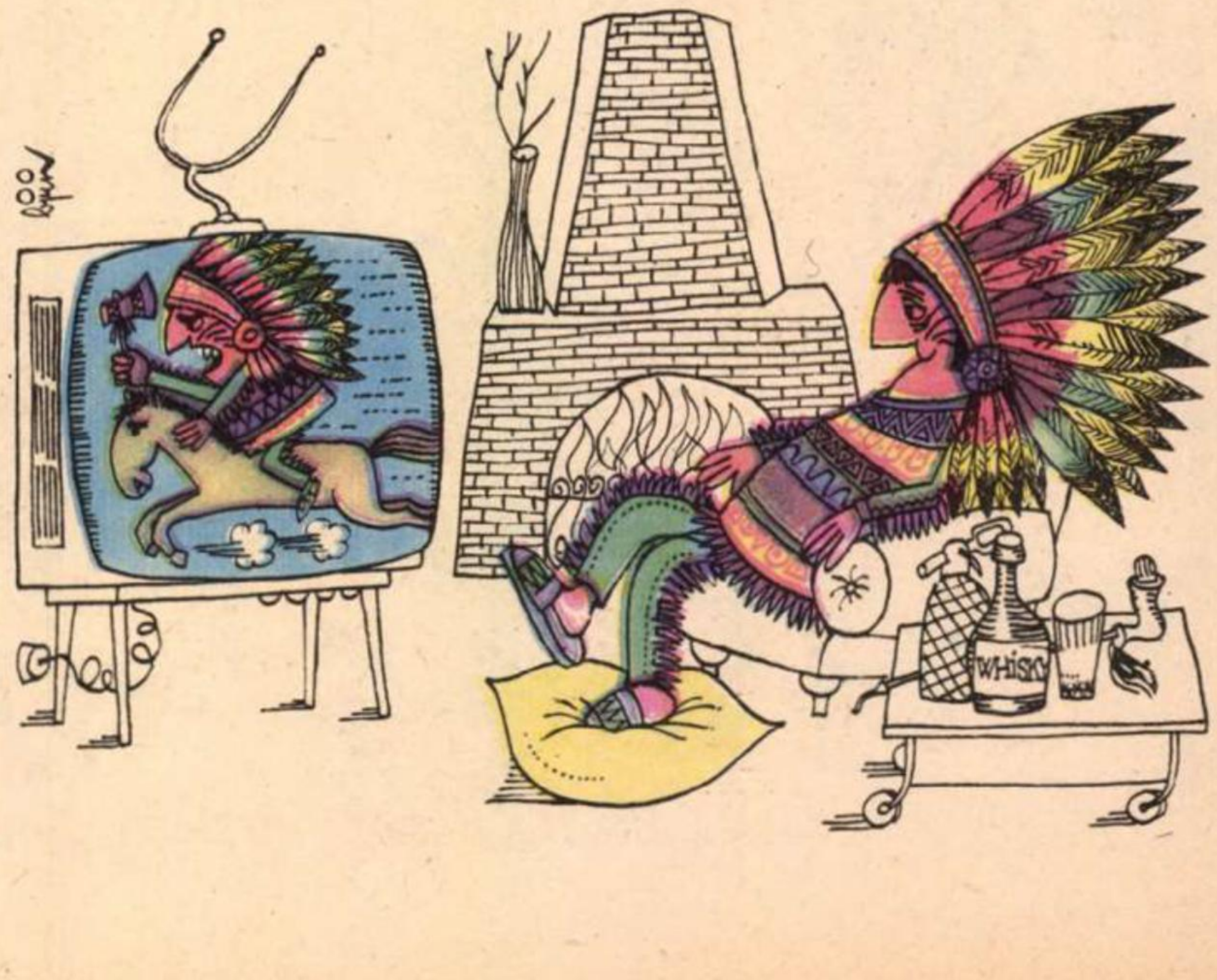

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

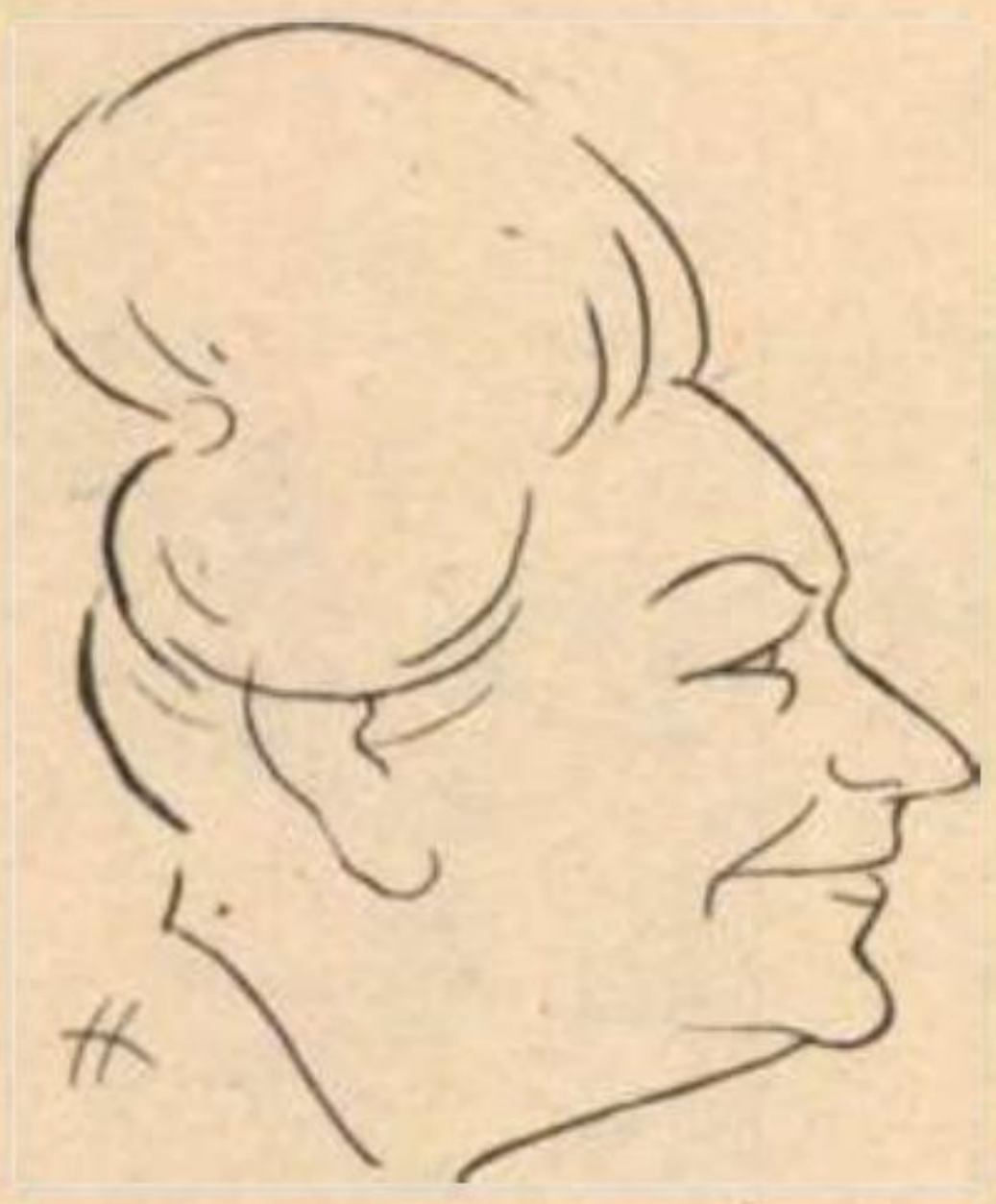

A székesfehérvári társulatnál voltam kezdő színésznő. Húsz éves és — úgy mondták — nagyon szép. Minden darabban rám osztották a szerelmes kislány szerepét. Partnerem legtöbbször a fess, daliás Jávor Pali volt.

Az egyik előadás előtt hervadozó virágcsokrot hoztak öltözőmbe. A mellékelt cédulán ennyi állt: „Ha maguk ketten játszanak, mindig eljövünk. Nyolc kilométer ide, nyolc vissza, de megéri. Üdvözlettel: két tanyasi tanító.”

Most már megértettem: miért hervadt a virág. A több órás gyaloglástól...

Ettől kezdve minden premierünkre megérkezett öltözőmbe a csokor, a tanítók üdvözletével.

Négy évtized telt el, messze kerültem Székesfehérvártól — Budapestre, a Nemzetibe. Egy őszi délelőtt a Rádióba igyekeztem, amikor a Múzeum-kertben egy idős férfi megszólított.

— Művésznő kérem, ne vegye tolakodásnak... Talán emlékszik még: én vagyok az egyik tanyasi tanító. Most végre személyesen is megköszönhetem azt a sok szép színházi estét, amit magától kaptunk. De szívesen megtenném még oda-vissza azokat a nyolc kilométereket...

— Nem illenének már hozzám azok a virágcsokrok — szabadkoztam meghatottan s az elmúlt negyven évre gondoltam.

— Dehogynem! — tiltakozott az öregúr. — Hisz a művésznő semmit sem változott.

Mit mondhattam volna ekkora bókra? Összecsókoltam...

Az öregúr elpirult, s zavartan mormogta a bajusza alá:

— Ami igaz, az igaz... Azért ez jobban esett volna — negyven évvel ezelőtt.

Ladomerszky Margit

FOTÓZZON A LUDASNAK!

LILLAFÜREDEN LÁTTAM...

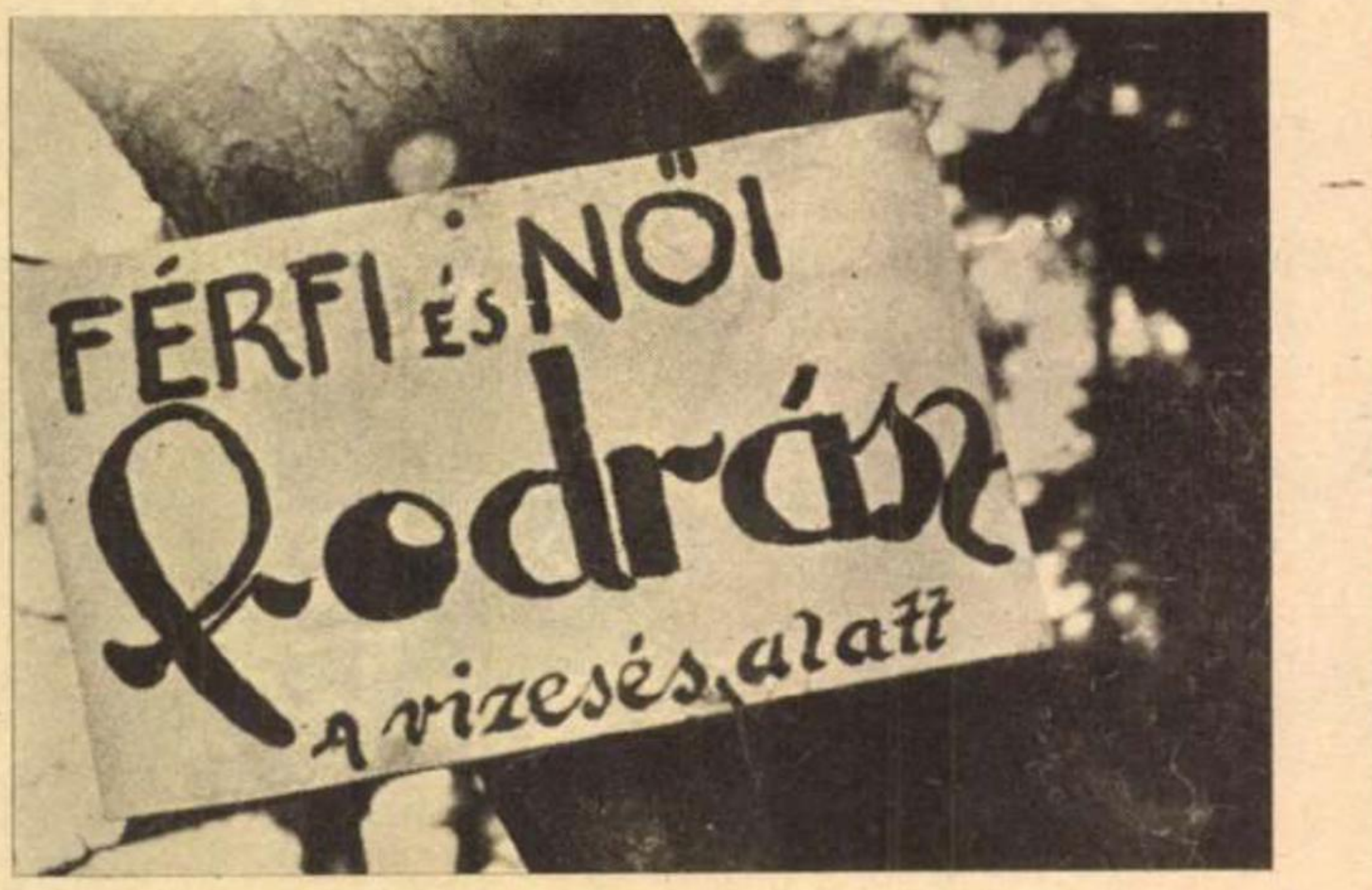

Tóth Endre Sándor
Miskolc

Haladjunk a korral

A Nap sütött az égen, úgy mint régen,
az író írt a régi írógépen,
betűkkel szántva át a sok lapot.
S az olvasó mit tehet? Olvasott.
A kiadó az írást mind kiadta,
ám egy napon az írót behívatta.
Aztán – mivel ők semmit sem restelnek –
őszinte szóval mondta a mesternek:
– Témája jó. A felvetés is hálás,
van benne elég lelki konfrontálás,
de túlérthető és hogy hol a só,
azt kérdi ma a lelkes olvasó.
– Hogyan? – Nos hát: a szintézist kiállja,
csak itt van épp egy óriás hibája.
– Hibája? – Igen, nem halad a korral.
s így toldja meg ezt néhány vaskos sorral.
Ez adja meg a stílus jó ízét,
hát írjon bele izét meg izét,
sőt hogyhíjjákot... ej, hisz tudja már,
az írásban csak ön lehet tanár. –
Felugrott most az író mérgesen
s kitört belőle ékes-szélesen:
– Tyű, azt a hét keserves... – kiáltotta,
de jó kiadónk már megállította:
– Jaj, jaj, csak azt ne... ki ne mondja kérem,
csak írja le így, forrón és merészen,
szerezzen néhány szép olvasó-estét
és hadd piruljon el a nyomdafesték!

Lovászy Márton

VÉGZETES FOGALMAZÁS

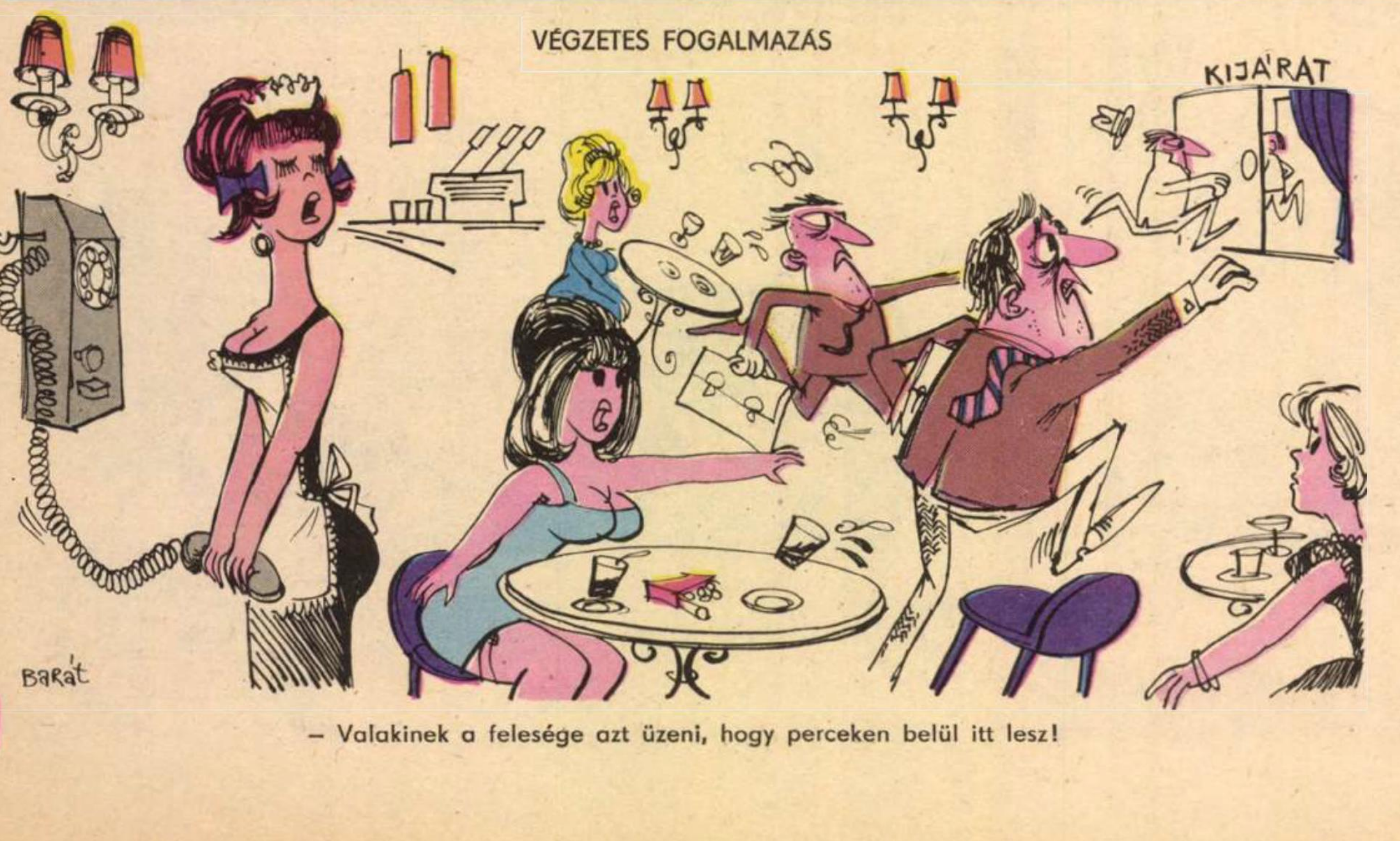

– Valakinek a felesége azt üzeni, hogy perceken belül itt lesz!

E HETI HIRDETÉSEINK ◈ E HETI HIRDETÉSEINK ◈ E HETI HIRDETÉSEINK

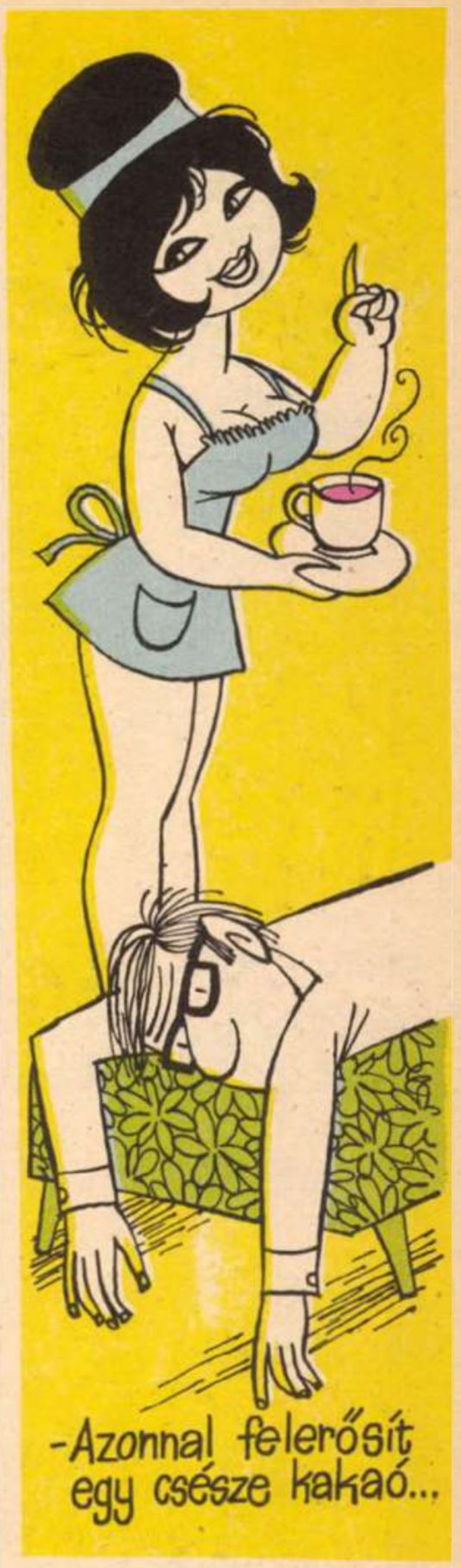

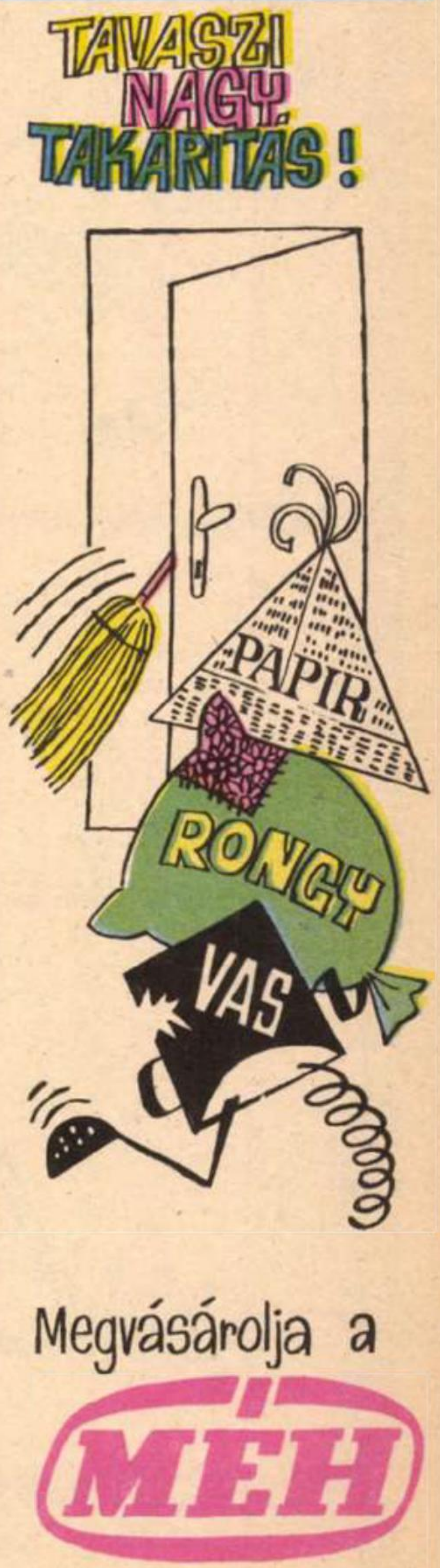

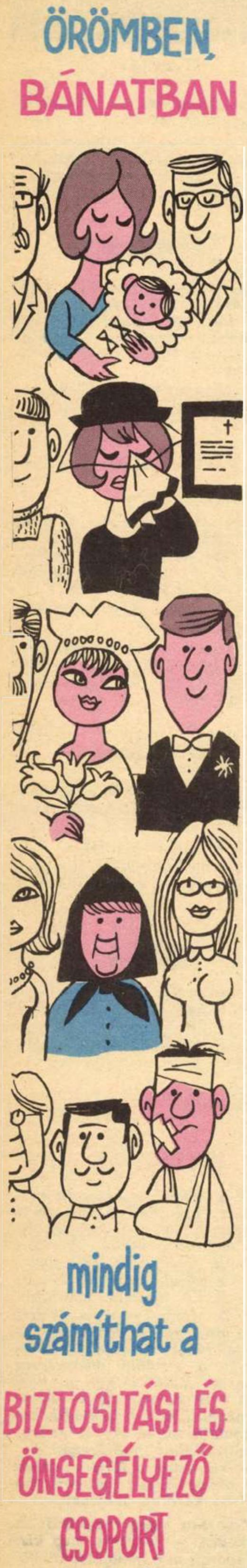

E HETI HIRDETÉSEINK ◎ E HETI HIRDETÉSEINK ◎ E HETI HIRDETÉSEINK

KI A MENŐ?

Nem az, aki megy: hanem aki közlekedik.

Saját kocsiján, de minimum taxival. Mert telik rá. Miből telik? Abból, hogy menő.

Egyszerű, nem? Csak menőnek kell hozzá lenni.

De mégis: ki a menő? A NAGYEMBER a menő?

Lehet ő is, de nem mindég.

Egy miniszter — teszem fel — elég nagyember, mégsem menő. Egy hengerész a Lőrinci Hengerműben, vagy Ózdon, az elég kisember, mégis lehet menő. Sőt! Akár nagymenő is. Saját Wartburggal. S mégis csak az az igazi, nem az állami sofőr.

Menőnek lenni vonzó. Egyeseknél életcél. De ki lehet menő?

Elég demokratikus intézmény, mindenki lehet menő, aki tud.

Lehet menő a színész, ha a tehetsége mellé kap néhány főszerepet. Filmen. Legrosszabb esetben a tévében. Még rosszabb esetben csak mint szinkronhang. De akkor legalábbis kutya. Mondjuk: Foxi. Esetleg Maxi is. Nőben még a malac is elmegy. Ha Mazsola. Kritikusok díja Budapesten, Pécsett, Moszkvában, Cannesban és Balmazújvároson: nem akadály. Sőt!

Lehet menő a sportoló is. Ha nem a gyeplabda a rögeszméje szegénynek. Inkább a foci. Az NB I-ben. Meg a válogatottban. Meg külföldi portyákon. Nyugatra. Esetleg még nyugatabbra. Dollárban.

Lehet menő a művész is. Ha nem az Operaházban énekel, hanem a slágerfesztiválon. A tévé-kamerák előtt. Többször is. Mindég ugyanazt. Háromszori ismétlés után húszezer lemez fix. Díjnyerteseknél még több. Piroskából százezer is kevés.

Író az sosem lehet menő. József Attila-díjjal sem. Pol-beat szöveggel igen. Mert akkor mindenki megtudja, ki ölte meg Kennedyt. Talán még a Warren-bizottság is.

Ahhoz, hogy valaki menő legyen, nem feltétlenül szükséges az országos hírnév. Helyi is elég.

Lehet menő a fodrász is. A női. Lajoska, akinél sorbaállnak, akinél előjegyeztetik magukat, akinek szava többet nyom a latban, mint az összes kortárs-filozófusok együttvéve.

Menő a pincér is. Még ha lúdtalpa is van. Persze, csakis a fizető. Osztályon felüli, vagy osztályon aluli helyen. Utóbbi esetben még kidobóember is lehet. Másodállásban.

Menő a fejőgulyás, a sertésgondozó és az ellető juhász. Általában Moszkviccsal menő, mivelhogy vidéken nagy a sár.

Menő az autószerelő, a tévé-szerelő és általában minden szerelő, aki megy. Hívásra. Házhoz.

Menő a gépírókisasszony, akinek osztályonfelüli kirakata és mosolya van. Hát még, ha megy is. Ilyenkor fix, hogy pár hónap leforgása alatt Máriácskáról Riácskára magyarosít.

Menő lehet a közönséges dolgozó közproletár is. Ha hagyják. Az anyagbeszerző, a műhelyfőnök, a brigádvezető és a normás.

Szóval menő lehet, akinek megy. Jobban, mint a többieknek. Sőt! Sokkal-sokkalta jobban, mint a többieknek.

Tehát: ha hajtanak. A színész, a sportoló, az énekes, Lajoska, a pincér, a mindenféle szerelő, gondozó és a közproletár.

Hajtani kötelező, mert aki nem hajt eléggé, egyszer csak azt veszi észre, hogy már más a menő, nem ő.

Pedig menőnek lenni jó.

A menőre fel kell nézni még akkor is, ha csupán a derekadig ér. Mert megy. Mert kiváló. Mert ügyes. Mert elismerik. Mert: Ő a Menő.

Padisák Mihály

ÉJSZAKAI TÉVÉ-ADÁS

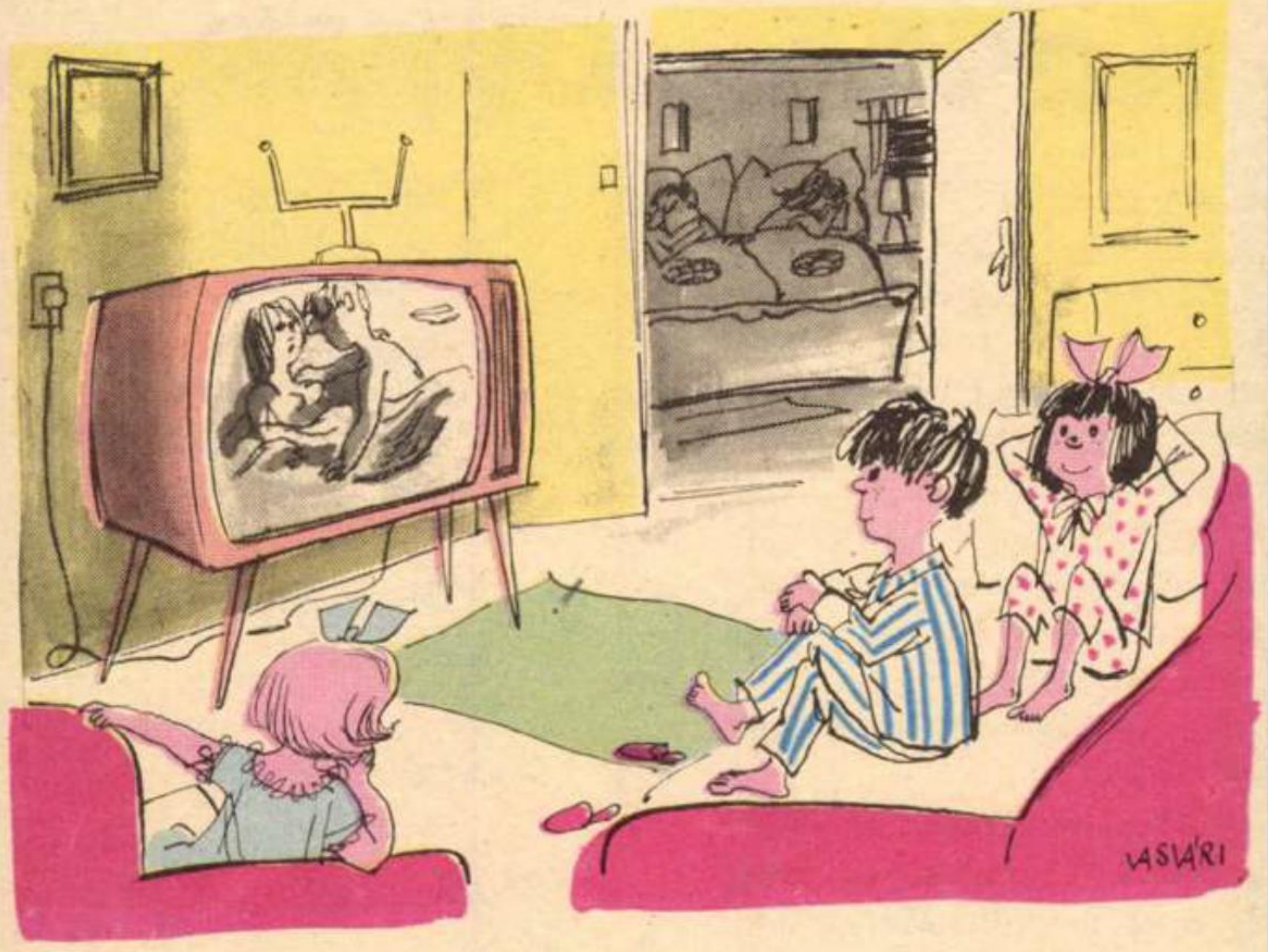

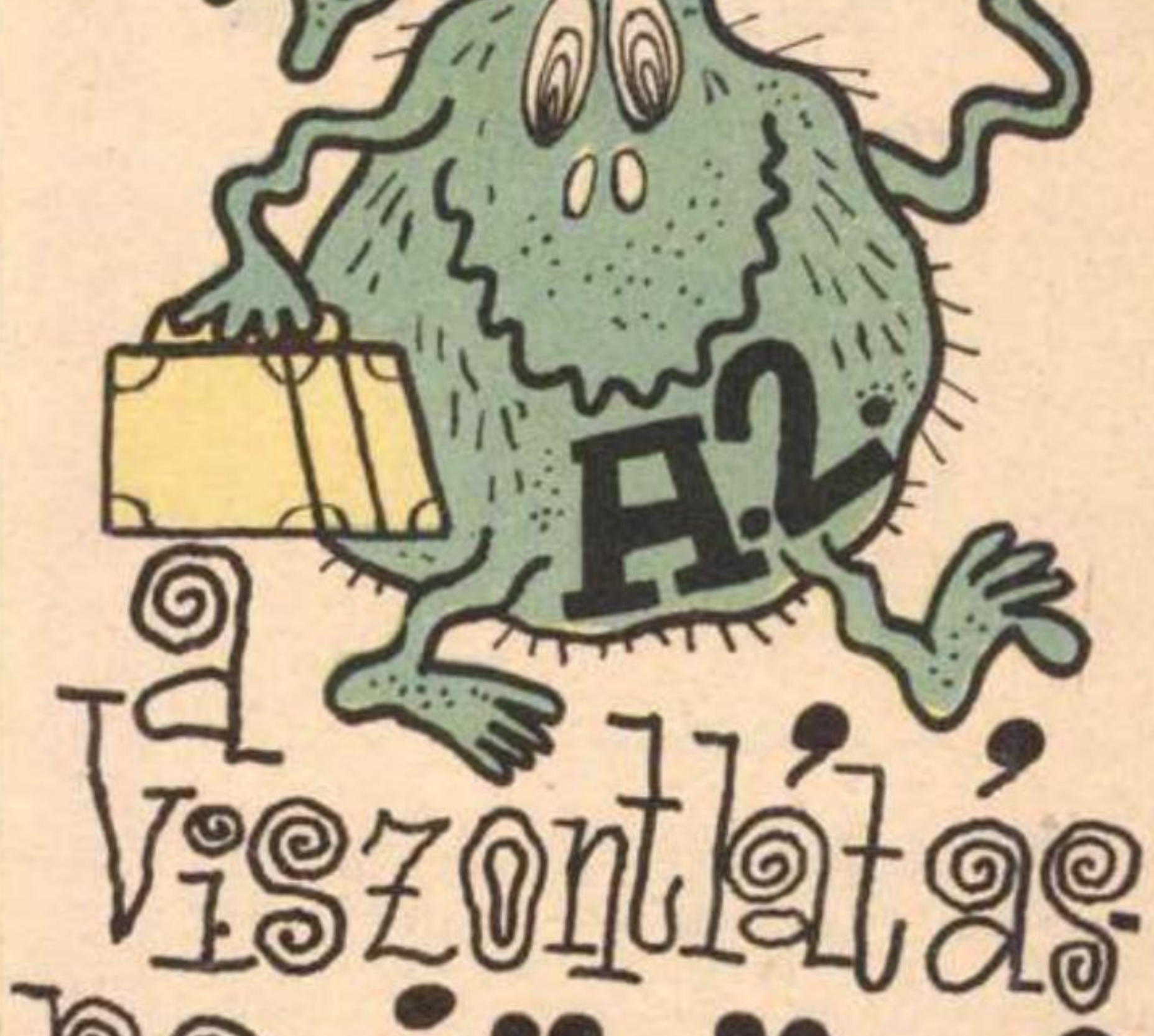

ÚJSZELLEMŰ KERESKEDŐ

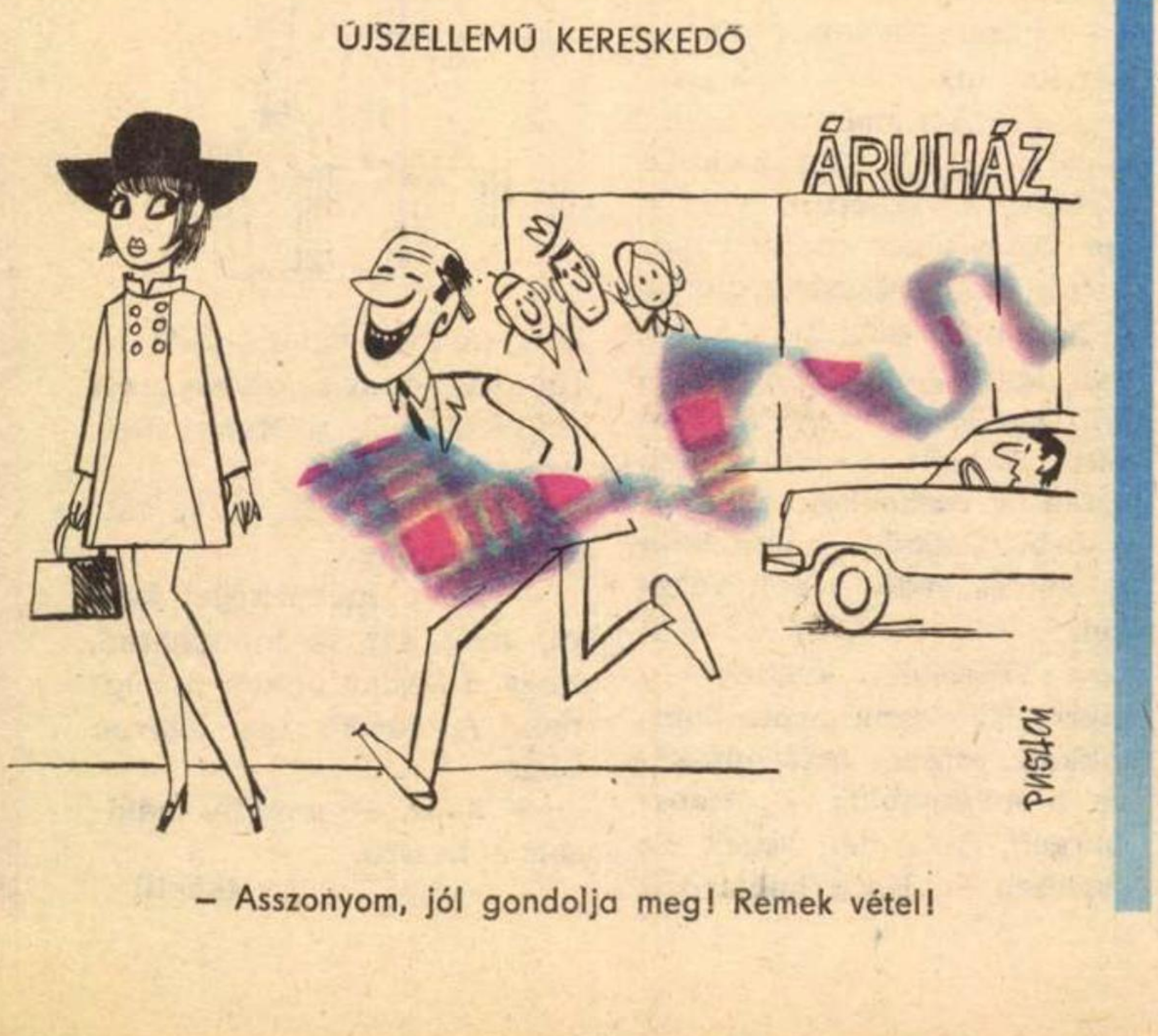

– Asszonyom, jól gondolja meg! Remek vétel!

TELJES GÉPESITÉS

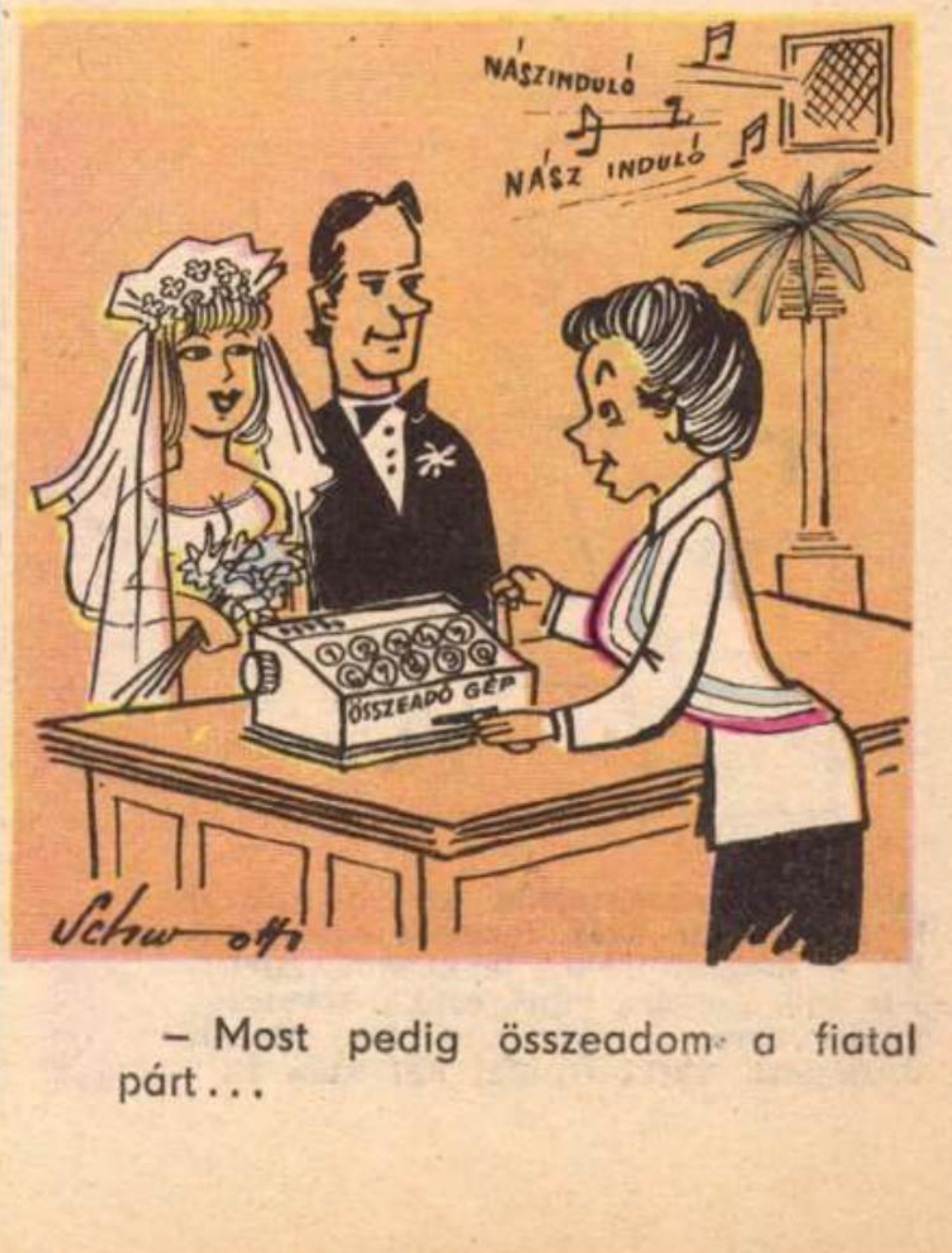

– Most pedig összeadom a fiatal párt . . .

IMPORT HUMOR

A SZÜLÉSZETEN

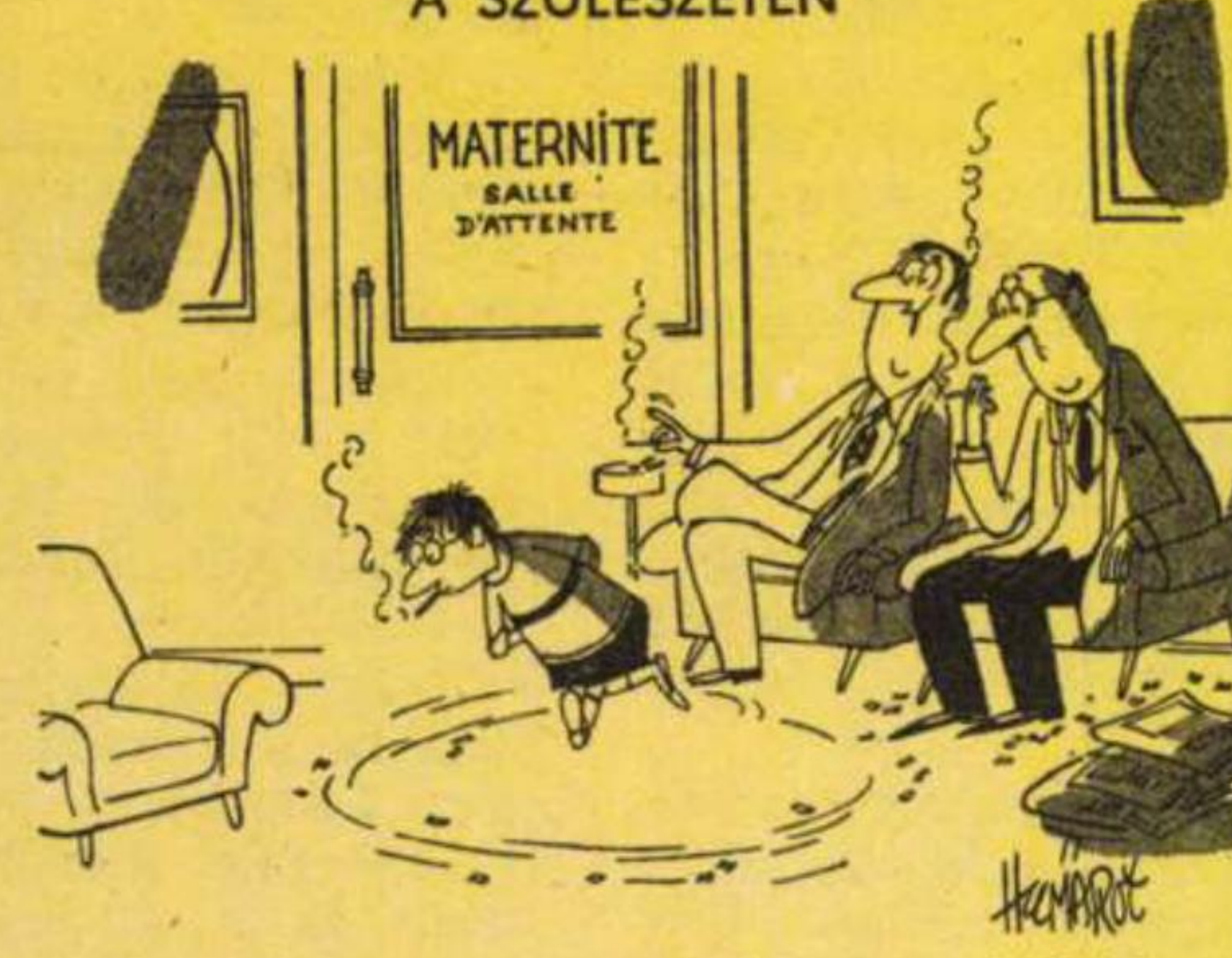

– Nagyon izgatott ... ez lesz az első kistestvére ...

(„Le Rire", Párizs)

A LEGKORSZERŰBB TÉVÉ-KÉSZÜLÉK

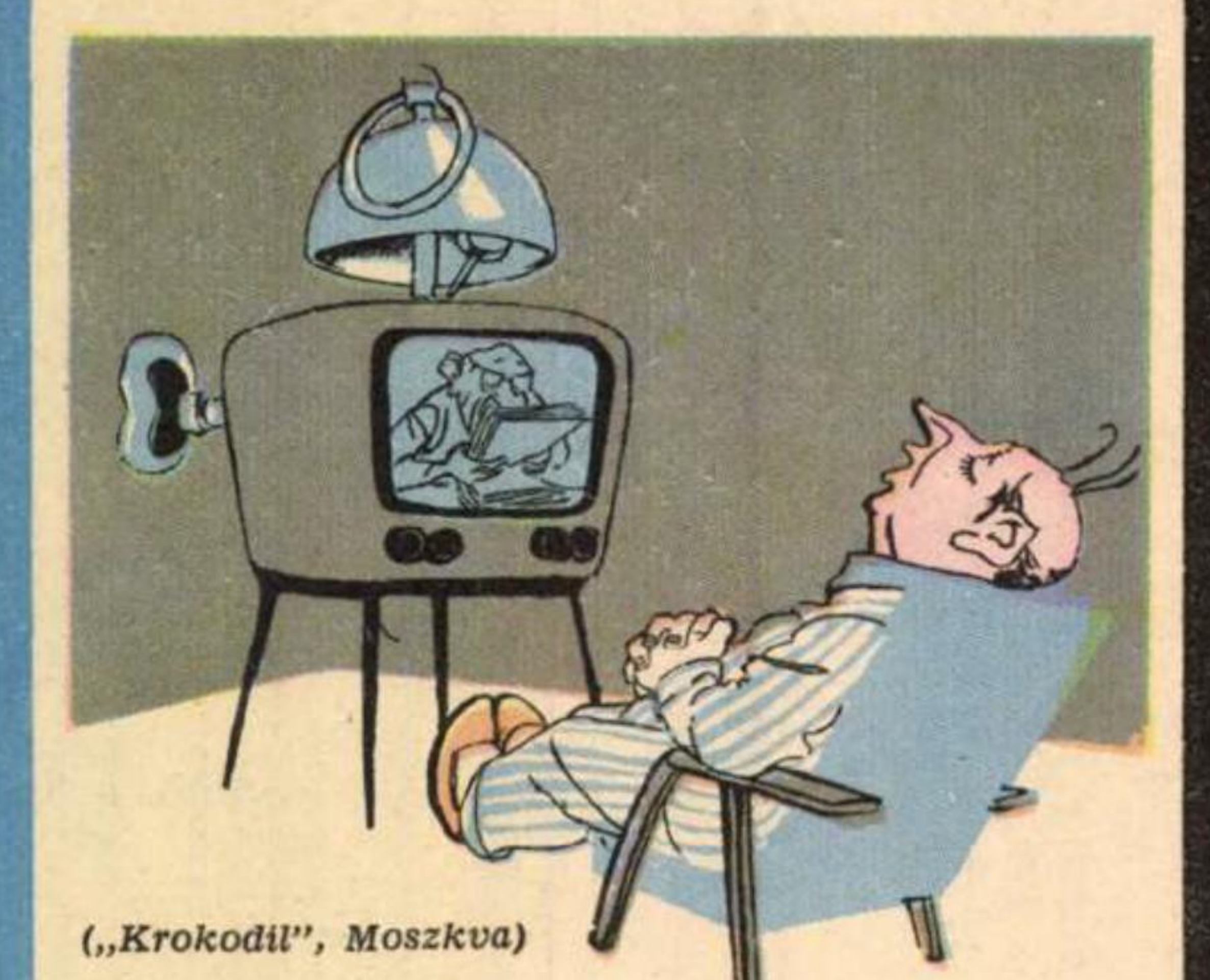

(„Krokodil", Moszkva)

AZ EGYEDÜLI MEGOLDÁS

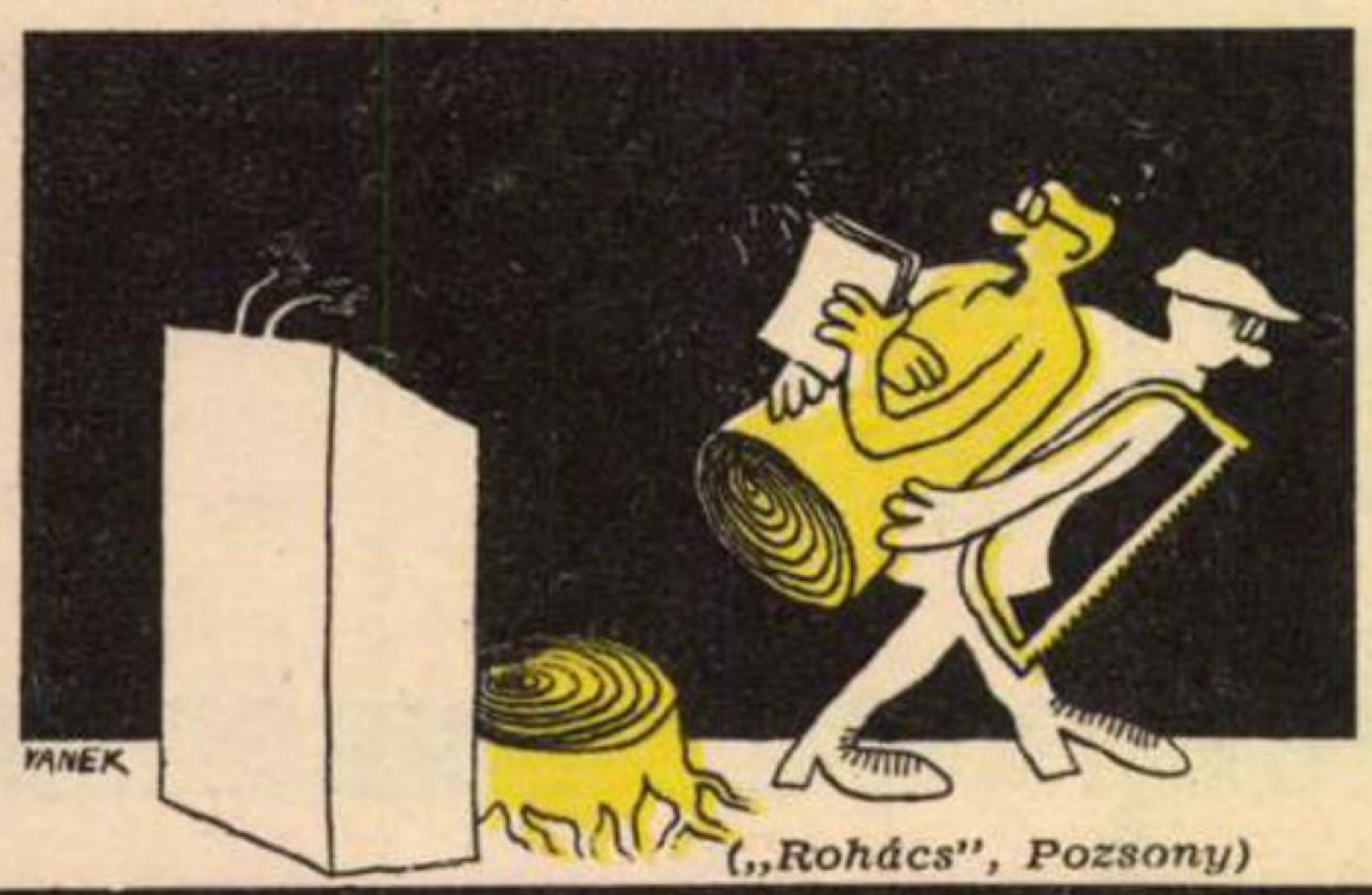

(„Rohács", Pozsony)

CAMPING

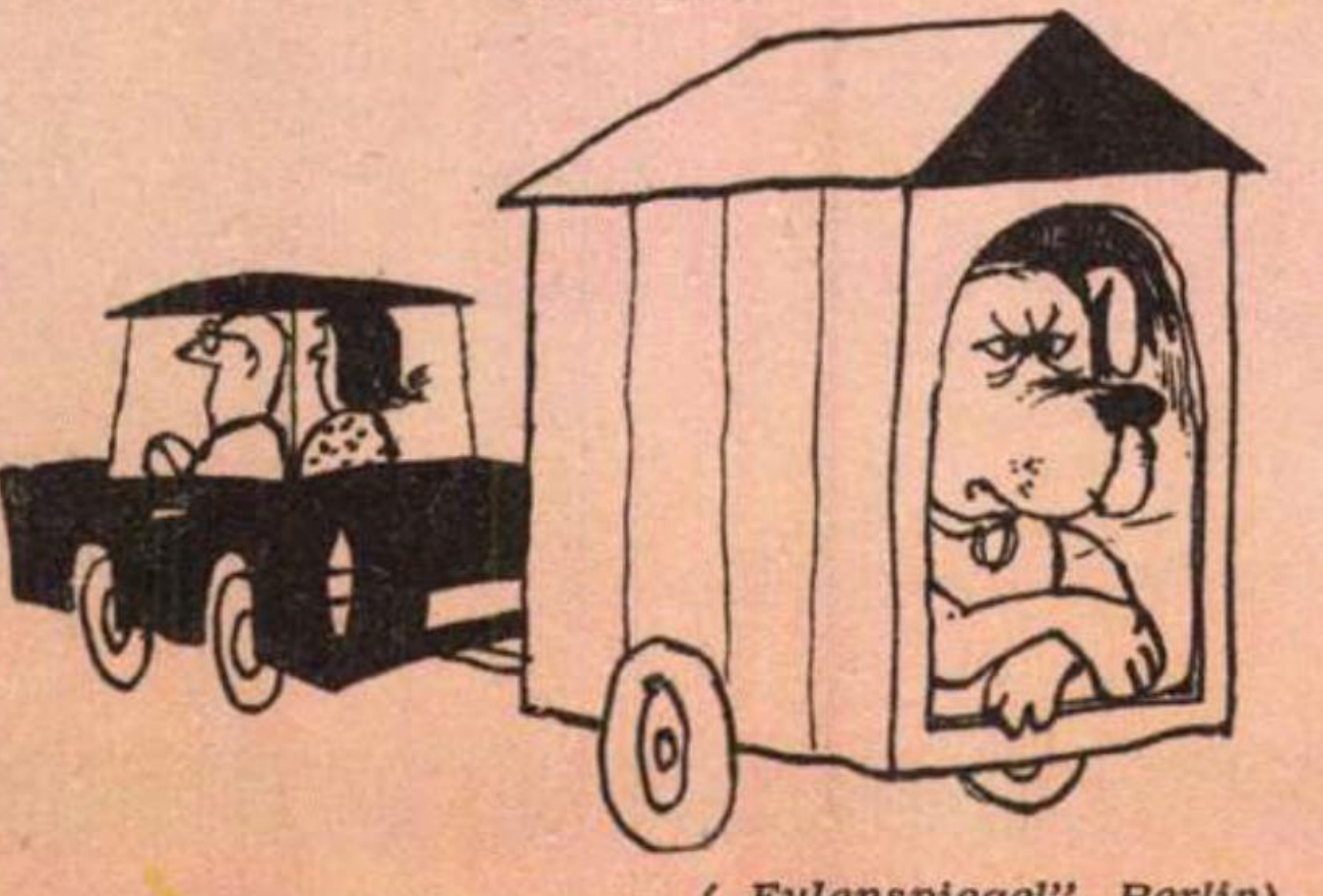

(„Eulenspiegel", Berlin)

SZILÁNKOK

PANASZ

A napokban egy író felháborodottan panaszkodott:

— Borzasztó! A világon még mindig több százmilió analfabéta él. Szegények, nem olvashatják a regényeimet!

ELŐKELŐEN

Reggel háromnegyed hat. A 66-os villamoson elég sok a morcos, álmos utas. A Wesselényi utcai megállóban micisapkás fiatalember száll fel. Hanyagul odaszól a vezetőnek:

— A Nyugati pályaudvarhoz legyen szíves ...

TÜDŐSZŰRÉS

Brahovácz meséli:

— Szegény sógorom, a múlt héten tért haza egy külföldi IBUSZ-utazásról. Otthon értesítés várta: jelenjen meg a kötelező tüdőszűrésen. El is ment.

— És? Csak nem állapított meg valami bajt?

— Dehogynem. A röngten-felvétel világosan kimutatta a gyémántgyűrűt, amit lenyelt a vámvizsgálat elől.

SPORTEMBER

Ismert sportolónk is megkapta az influenzát. A felesége aggódva kérdezi:

— Mennyi a lázad, fiam?

— 39,2, de azt hiszem, rendszeres edzéssel ki tudom hozni a 39,8-at.

LAP

Egy kulturális jellegű közvéleménykutatáson felmérték, melyek a legolvasottabb újságok, folyóiratok. Egy férfi a kérdésre, hogy mi a kedvenc lapja, így válaszolt:

— A piros ász.

ÉRDEKES ESET

Ülök a körúti eszpresszóban. A szemközti asztalnál koromfekete hajú, csinos fiatal nő keresztrejtvényt fejt. Ajtó nyílik. Harminc év körüli, jólöltözött férfi foglal helyet a nővel szomszédos asztalnál. A nő finoman odamosolyog. A férfi visszamosolyog, majd a pincérrel fél konyakot küldet a hölgynek. Az felemeli a poharat és a rendelő egészségére kiissza az italt. Ekkor a férfi odalép a nő asztala elé és udvarias meghajlással érdeklődik, helyet foglalhatna-e. A nő kedvesen bólint. Egy félórácskát beszélgetnek, aztán a férfi magához inti a pincért, fizet. Kisvártatva egymásba karolva távoznak.

— Gyorsan megy maguknál az ismerkedés, — jegyzem meg kissé gúnyosan a felszolgálónak. Fölényesen néz rám:

— Ugyan kérem. A vendég úr téved. Ezek a Kovácsék voltak. Négy éve házasok. Csak hát így érdekesebb ...

Galambos Szilveszter

RÉBUSZ

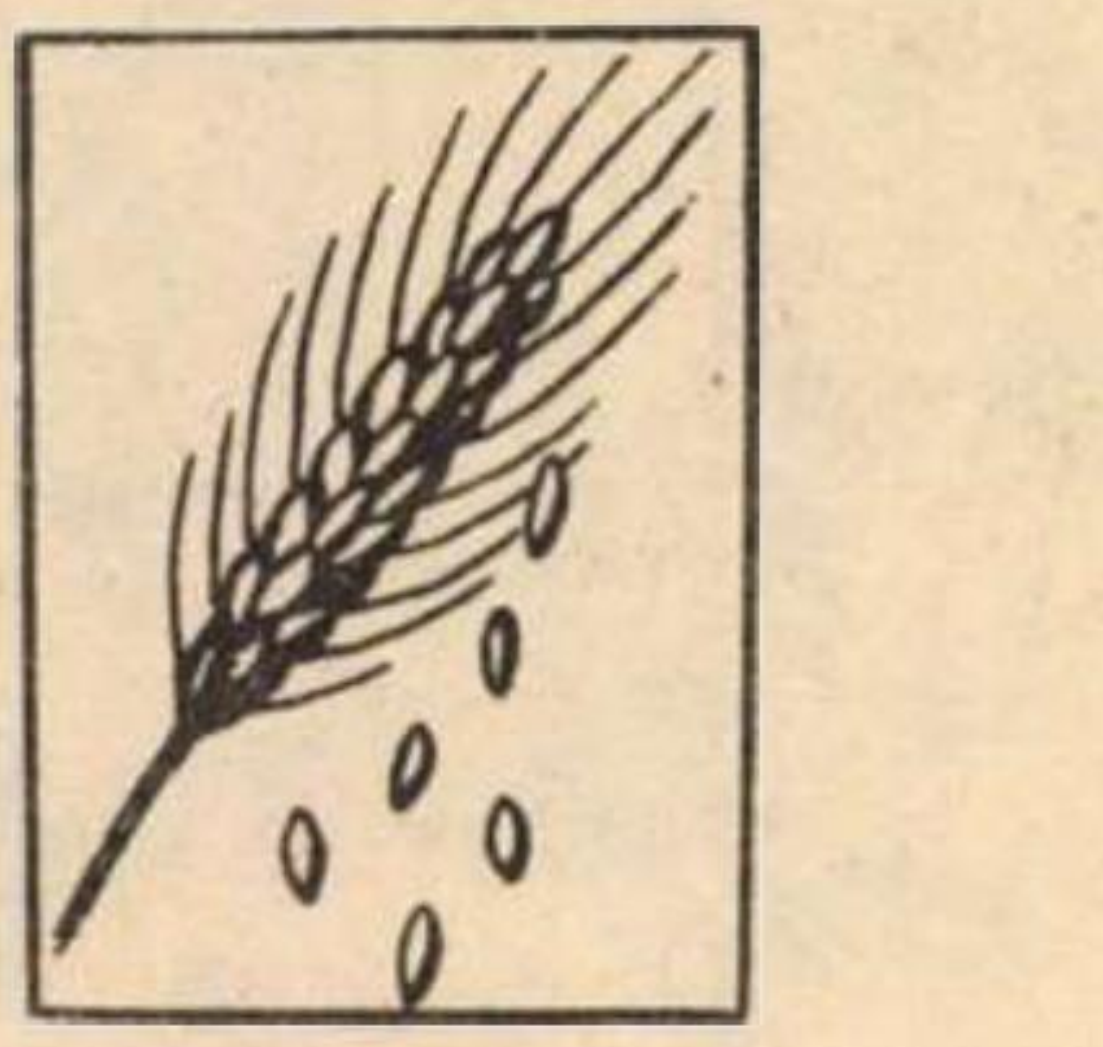

Jónéhány olvasónk fordult hozzánk azzal a kéréssel, hogy állítsuk olykor nehezebb feladatok elé rejtvényfejtőinket. Az ő kérésük teljesült 11. sz. képrejtvényünk közlésével, melynek helyes megfejtése: Hullaszemle. A sok száz „megfejtés" között mindössze 42 helyes megfejtés akadt. Ezek közül az alábbiak nyerték a három darab százforintost:

1. **Balázs Iván**
   Szeged, Gutenberg u. 30.
2. **Poroszlay László**
   Debrecen, Eötvös u. 30.
3. **Takács Tibor**
   Bp., II., Káplár u. 11—13.

13. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

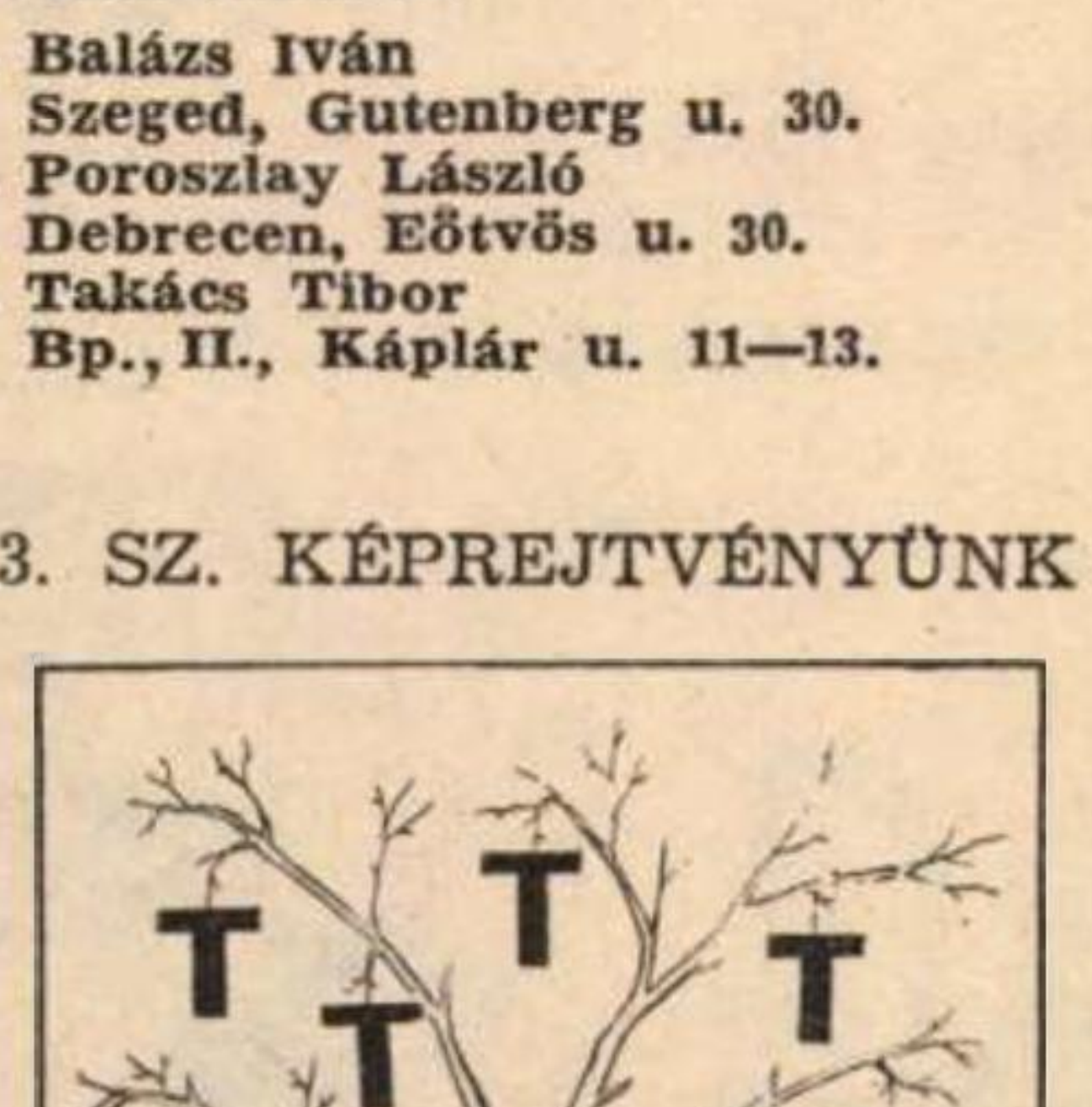

A helyesen megfejtők között ezúttal is háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 5-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

KOCKA és ÓPIUM

Kora délután.

A Rákóczi téri villamos megállóba becsörömpöl egy hatos, jól megtömve. Nagy nehezen felnyomakodom a peronra, a szerelvény megindul.

Lógok a fogantyún, mellettem két fiú beszélget, tizenkét—tizenháromévesnek nézem őket. Délutánosok, iskolába igyekeznek, a hónuk alatt táska.

— Még! — sürgeti társát a magasabbik gyerek. — Mesélj még valamit Mátyásról, Ha a Kocka felhív, legalább lássa, hogy foglalkoztam az anyaggal!

A másik, sovány, pisze legényke, megértően bólogat.

— Jó. Azt már mondtam, hogy Hunyady Jánosnak és Szilágyi Erzsébetnek volt a fia. Tizenötéves korában már király lett. Megszilárdította a hatalmat, enyhített a népen, igazságos volt. Feketékből zsoldos sereget szervezett. Harcolt a törökökkel, aztán a csehekkel, aztán a Habsburgokkal, elfoglalta Bécset és védte a déli végeket.

— Törökök, csehek — mormolja összeráncolt homlokkal, erősen összpontosítva a magasabbik —, Habsburgok, Bécs, déli végek. Ez összesen öt. Ha a háborúkat kérdi a Kocka, megúszom. Mesélj még a műveltségről is, hátha azt kérdi.

— A műveltséget, azt én se nagyon tudom — vallja be a kicsi. — Az biztos, hogy mindent pártolt, egy nagy könyvtárat is alapított, kétszer megnősült és külföldről hozatott be külföldi tudósokat.

— Ez kevés — állapítja meg bánatosan a hosszú. — Még kellene valami más is. Ha csak ennyit szövegelek a műveltségből, a Kocka beír egy fát.

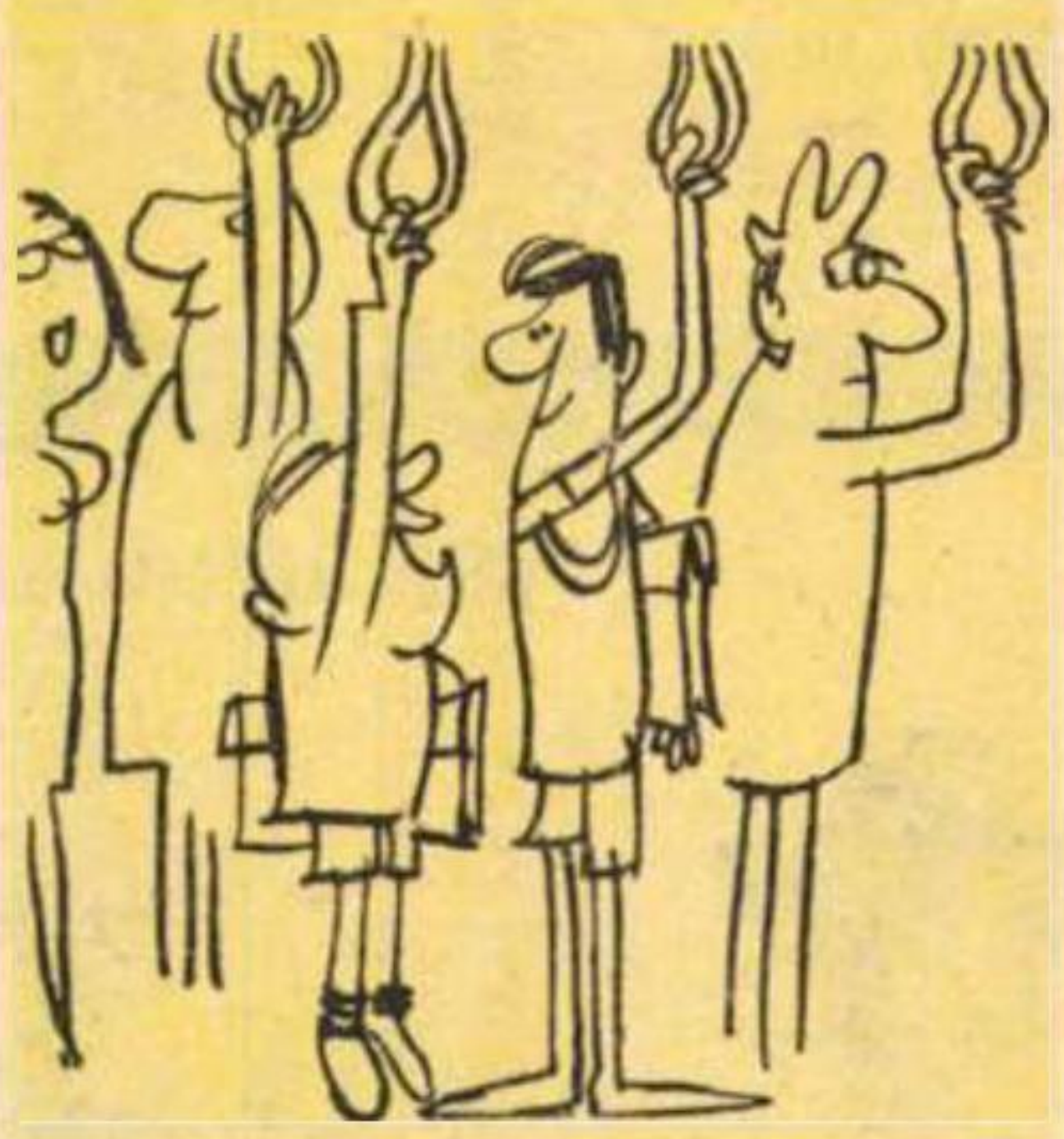

A kicsi töpreng, aztán felderül a képe.

— Ha a műveltséget kérdi, még azt is mondhatod, hogy a vallás ópium a népnek. A Kocka ezt nagyon bírja.

— Kösz — mondja hálásan a hosszú.

(kürti)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Lumbagó” című cikkükben szóvá tették, hogy a XI. kerületi Rendelőintézetben a beteg magatartását kifogásoló megjegyzést írtak fel az egyik páciens kezelőlapjára. Közöltem a rendelőintézet igazgatójával, hogy ilyen jellegű írásbeli megjegyzéseket orvosaink a jövőben nem tehetnek. Ha valamelyik beteg valóban agresszív, vagy renitens módon viselkedik, megvan az Orvosi Rendtartásban előírt módja annak, hogy orvosainknak, egészségügyi dolgozóinknak a kellő védelmet megadjuk. Mint betegekkel foglalkozó, gyakorló orvos, azonban azt vallom: nincs az az ideges, renitens, vagy goromba beteg, akit egy hivatását szerető orvos — a legnagyobb túlterheltség mellett is, — szép szóval le ne tudna szerelni, meg ne tudna nyugtatni.

Dr. Cziráky Gábor
kerületi főorvos
Bp., XI. kerületi Tanács

Az „Illetve...” című cikkükben felvetett problémára válaszolva közöljük, hogy az érvényben lévő díjszabási határozmány szerint a gyermekek iskolaköteles korukig — felnőtt kíséretében — díjmentesen utazhatnak. Ez a kedvezmény vonatkozik azokra a gyerekekre is, akik a hatodik életévüket már betöltötték, de még nem iskolakötelesek.

Németh László oszt. vez.
Budapesti Közlekedési V.

LUXUSNAK NYILVÁNÍTOTTÁK A CSÓNAKHÁZI KABINOKAT

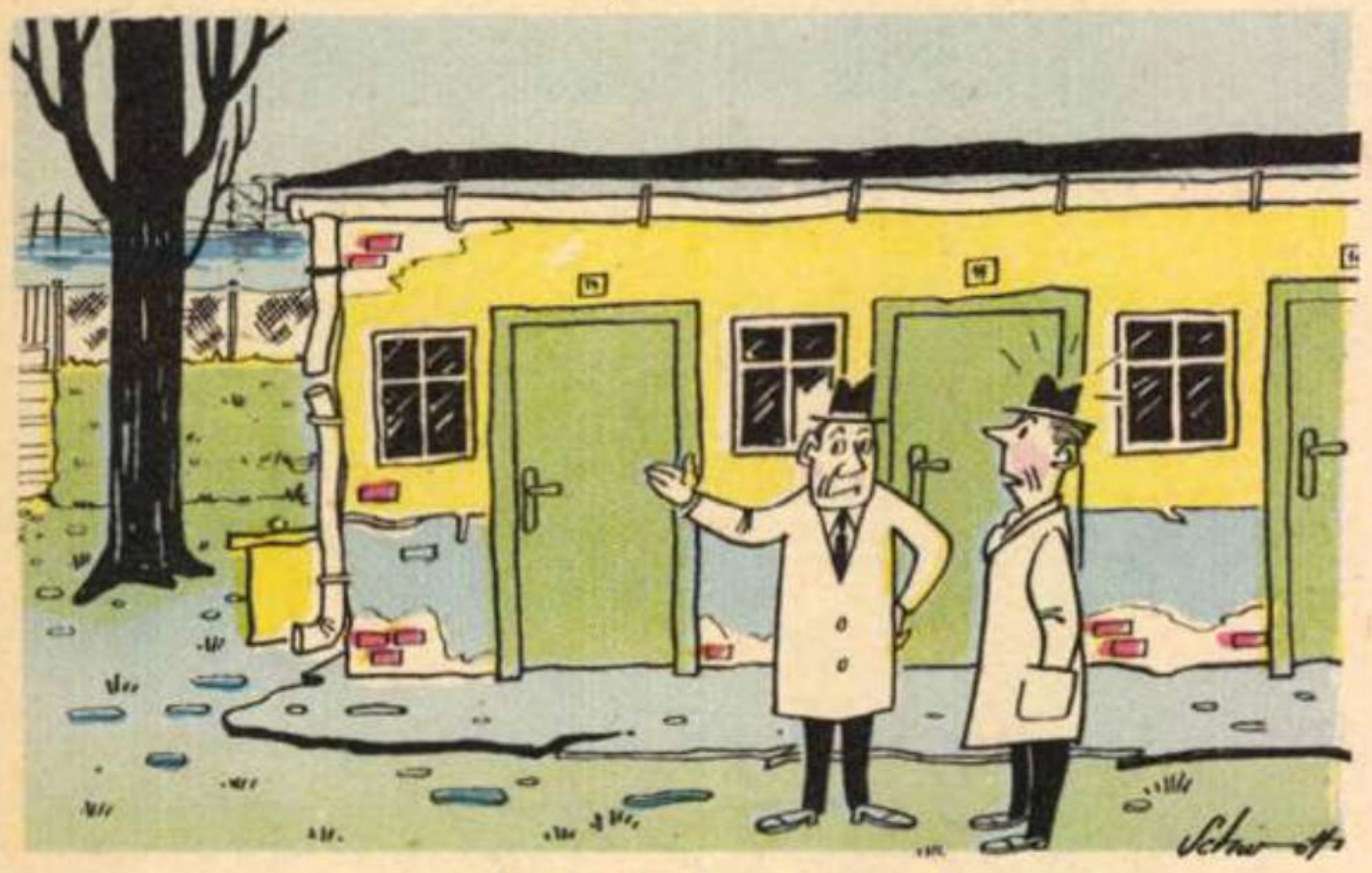

– Ez az én luxuslakom!

FÉLTÉKENYSÉG

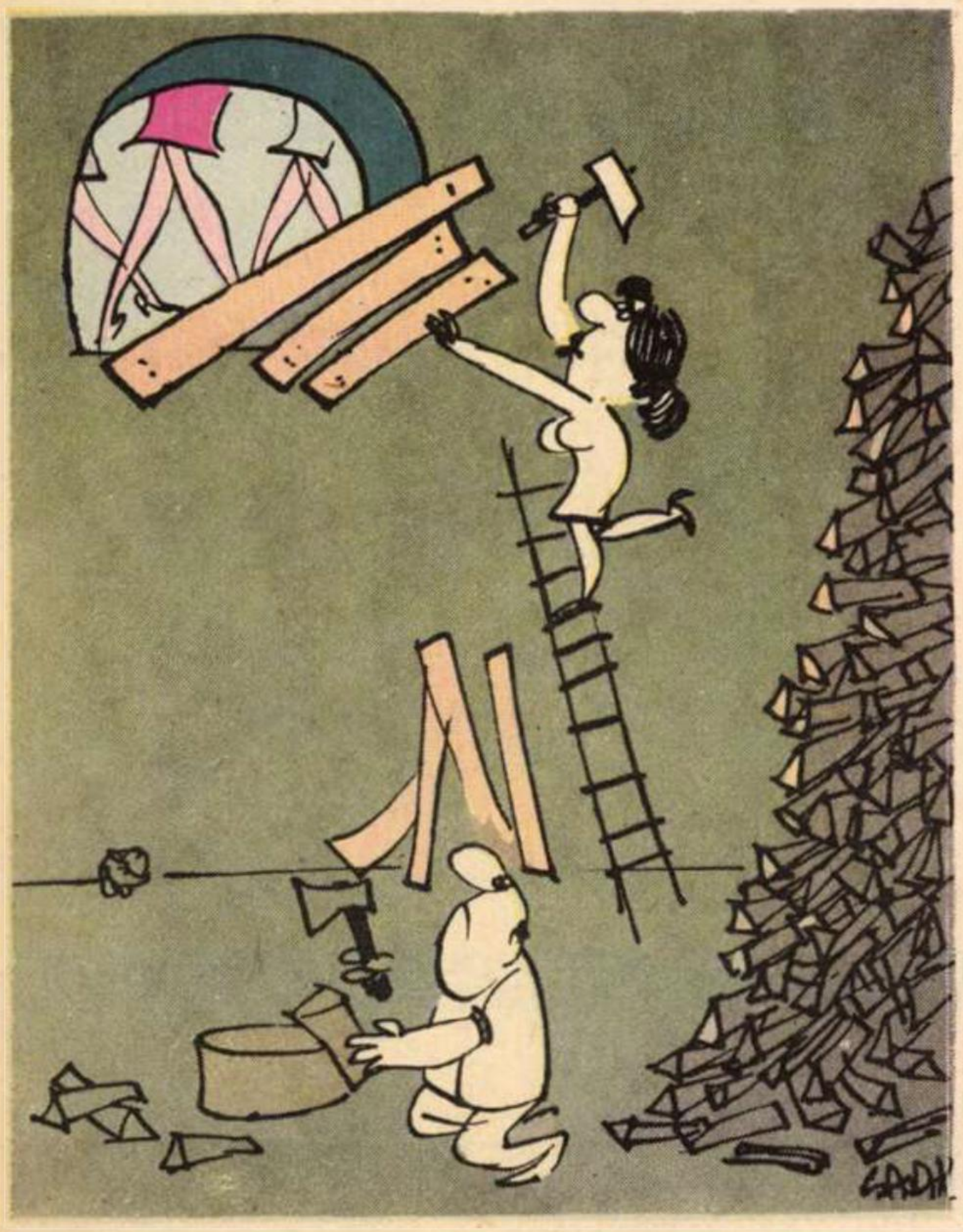

IDEGTÉPŐ MUTATVÁNY

Barát József rajza

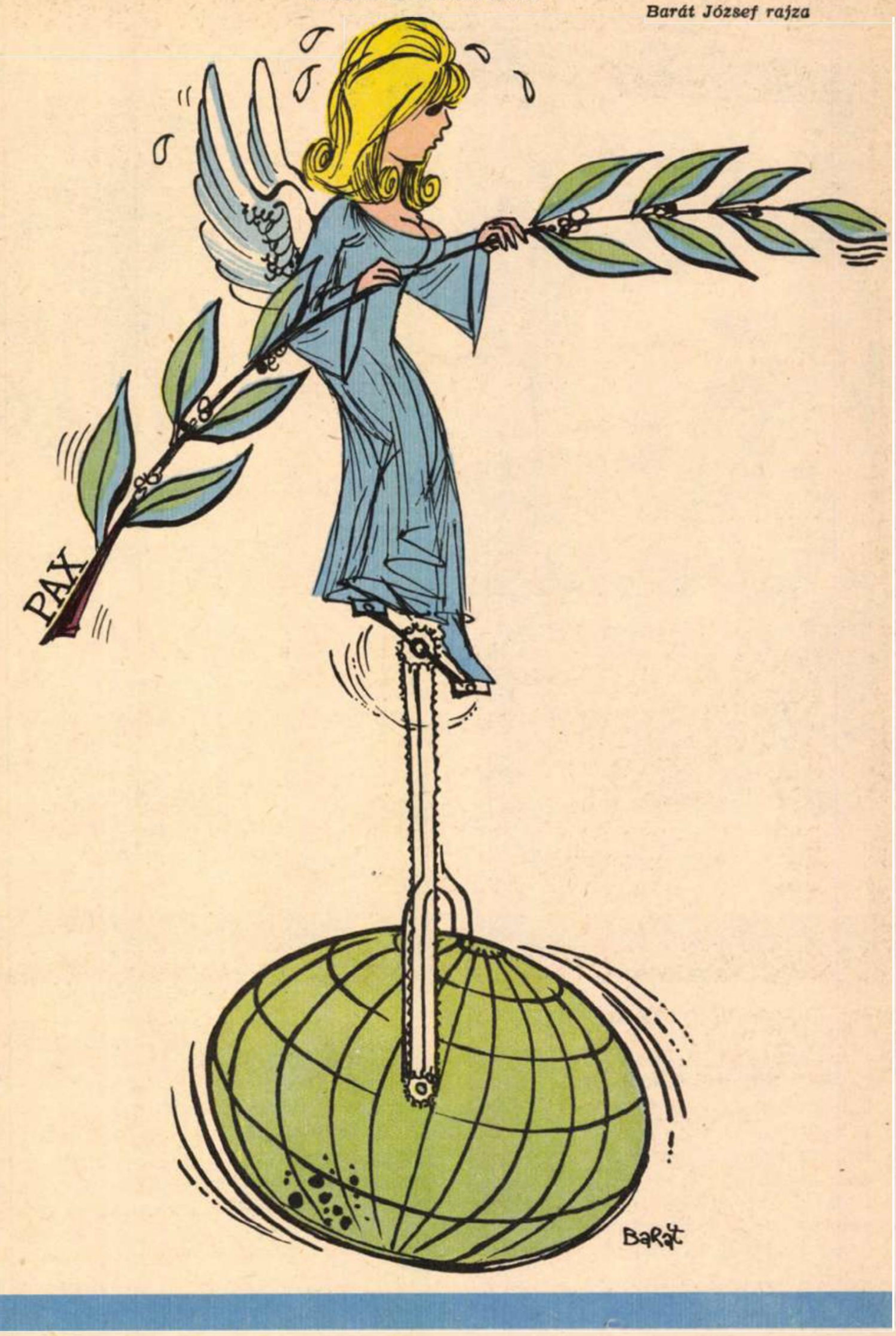

ANEKDOTÁK EGY BONVIVÁNRÓL

Szirmai Imre, a régi idők daliás bonvivánja nemcsak kitűnő színészi képességeiről volt híres, hanem beteges fösvénységéről is.

Vele kapcsolatosak az alábbi kis történetek.

Egy este együtt ültek a Fészek klubban a legidősebb Latabárral a jelenlegi „legidősebb” édesapjával.

Jött a pincér, hogy felvegye a rendelést.

Latabár rendelt egy mákos tésztát. Majd amikor a pincér elindult. Latabár utánaszólt:

— Tudja mit, a mák nem kell, hozza csak a tésztát.

Mire Szirmai is utánaszólt:

— Én meg kérem a Latabár úr mákját.

*

Szirmai Imre és Sebestyén Géza egy alkalommal a New York kávéházban üldögélt, és ezen az estén Szirmai egymásután két üveg pezsgőt rendelt.

Az egész kávéház tátott szájjal bámulta a „csodát”, s nem tudták mire vélni: Szirmai pezsgőt rendel.

Végülis megoldódott a „csoda”.

Akkoriban volt műsoron a „Szókimondó asszonyság” Blaha Lujzával, s Szirmai játszotta Napóleont.

Sebestyén Géza250 bebeszélte neki, hogy jobb volt, mint maga — Napóleon.

*

Szirmai Imre egy alkalommal nagy elragadtatással és vágyódással nézett az egyik előkelő Váci utcai kirakatban egy csodálatos, „többnyelven beszélő” zsebkést.

Addig-addig bámulta. míg kijött az üzlet tulajdonosa, s örömmel üdvözölte a népszerű színészt.

Szirmai megkérdezte, hogy mibe kerül a kirakatban levő csodálatos zsebkés.

— Ötven pengő —, válaszolta a kereskedő.

Szirmai ijedtségét látva, hívta, hogy menjen be az üzletbe, majd megegyeznek.

Bent az üzletben a kereskedő becsomagolta a kést, s a következő szöveggel nyújtotta át:

— Kedves művész úr, én olyan nagy tisztelője vagyok magának, hogy öröm volna számomra, ha ajándékba elfogadná. Viszont olyan kabalás vagyok, hogy kést ingyen nem adok. Kérem művész urat, fizessen érte tíz fillért.

Szirmai elővett egy húsz fillérest, átnyújtotta, mondván:

— Kérek vissza tíz fillért.

A kereskedő keresgélt a fiókjában, majd közölte, hogy nincs tíz fillérese.

Mire Szirmai:

— Akkor adjon még egy kést és kvittek vagyunk.

A PÁTERNOSZTERBEN

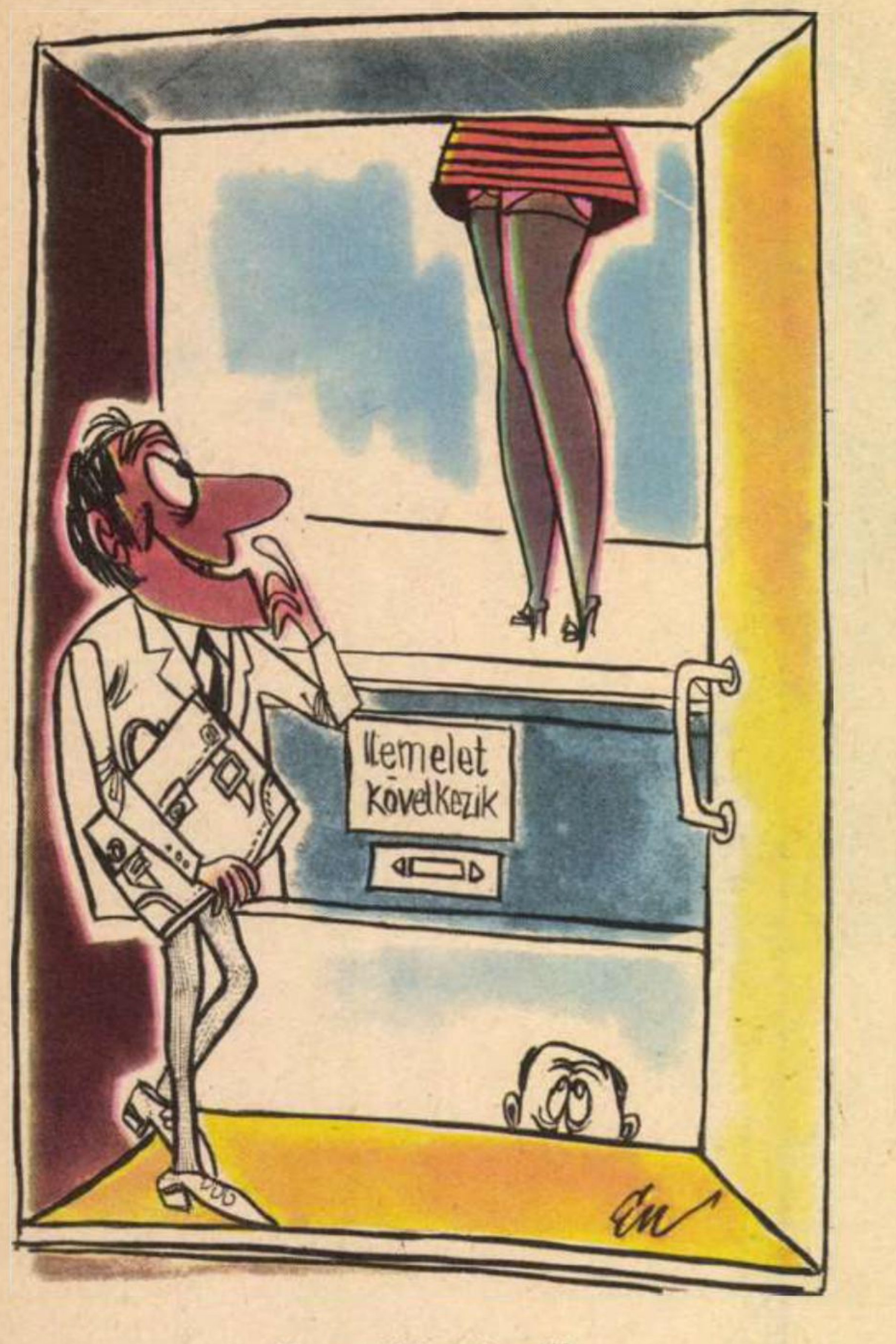

– Jé, az új kartársnő!...

RUHATERVEK BEAT-ZENÉSZEKNEK

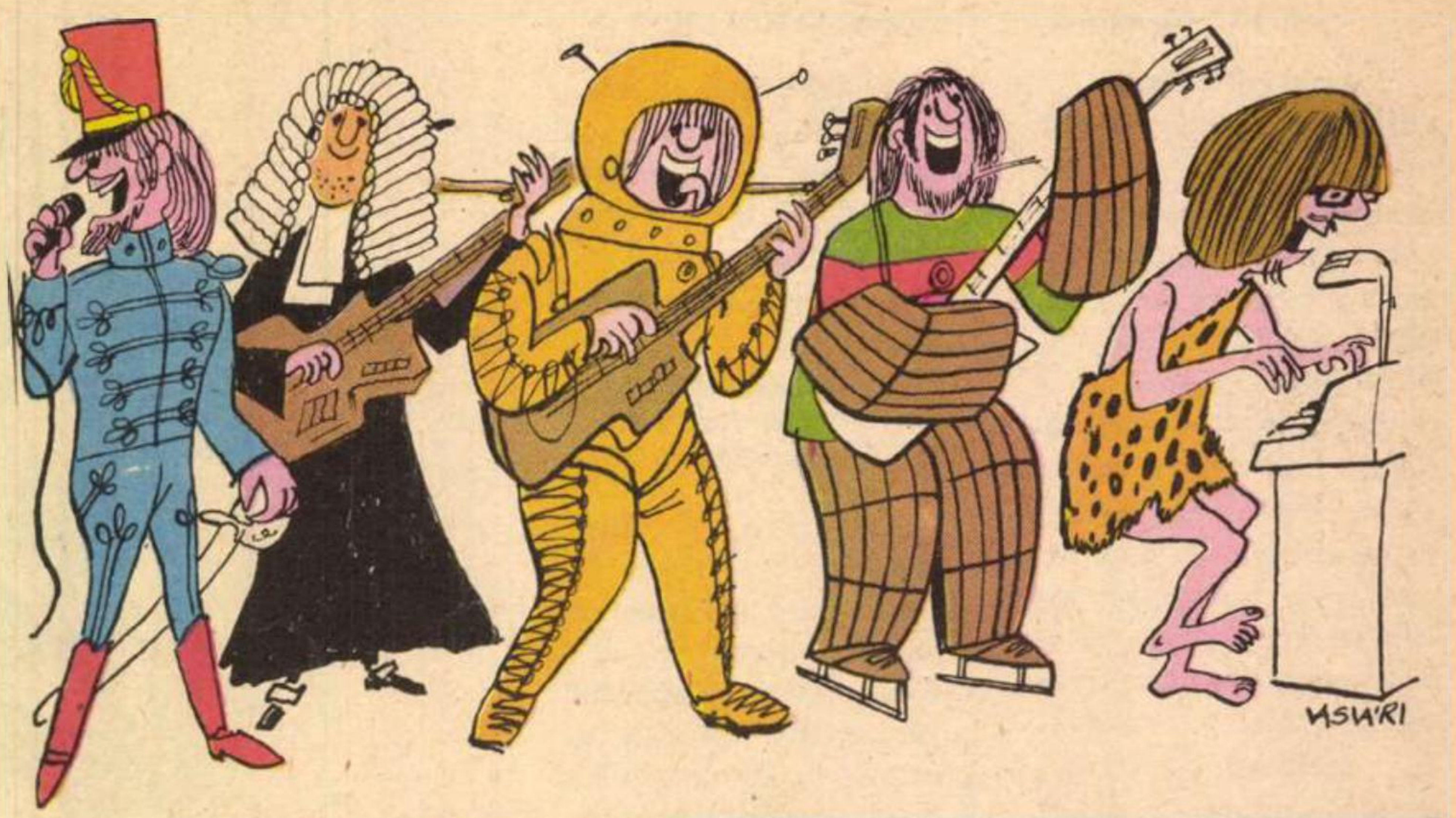

GÉPKOCSI-MÁNIA

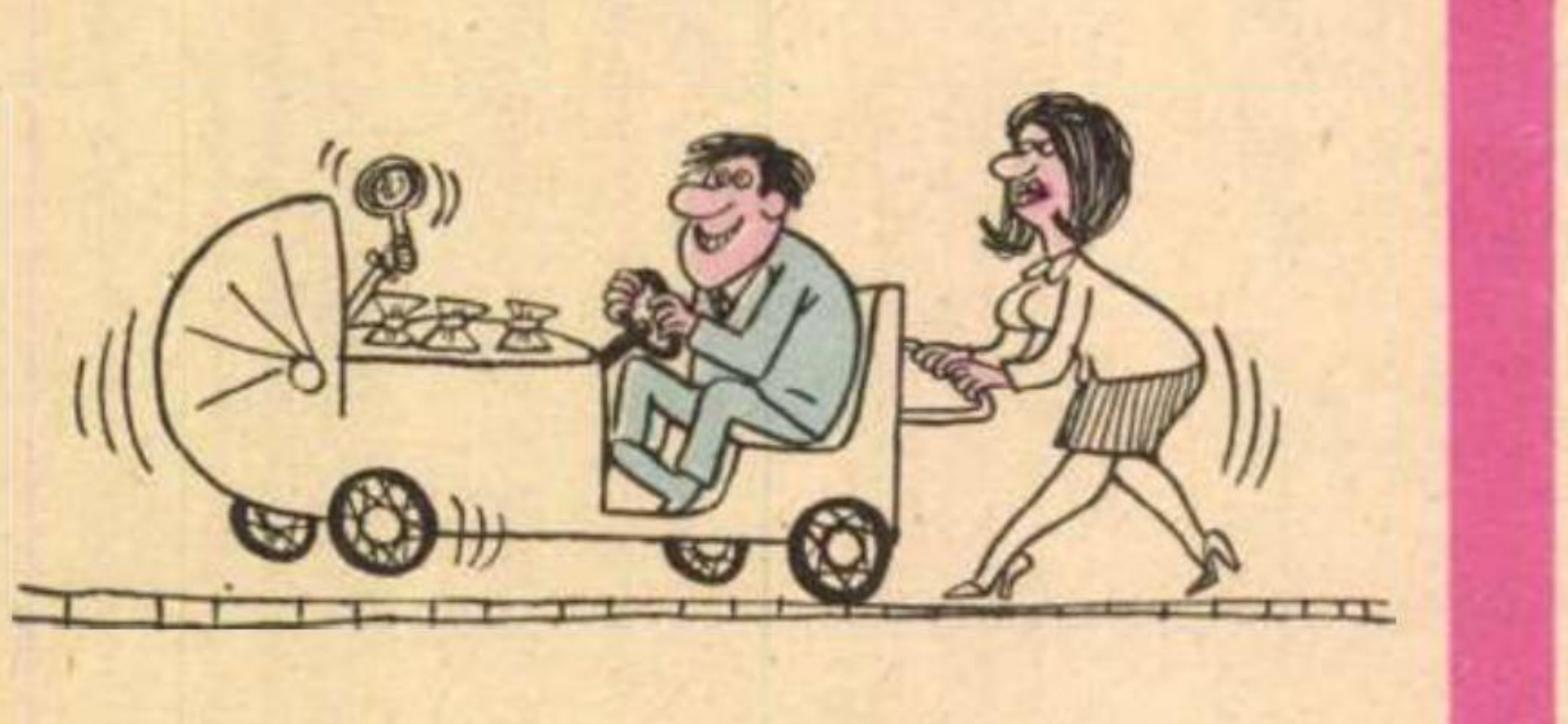

Ausztráliai nemesség

160 tagja van már Ausztráliában annak a társaságnak, amelynek tagjai be tudták bizonyítani, hogy az 1788-ban partra tett angol fegyencek leszármazottjai.

Az új „kékvérű" arisztokraták okmányait nagy gonddal vizsgálják át, nehogy szélhámosok kerüljenek közéjük, akik kiadják magukat száműzött bűnözők utódainak.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÁLOM ÉS TÉVEDÉS

A legújabban közzétett slágerfilozófiai tanulmányokból ismeretes, hogy mindenkinek van: a) egy álma; b) egy tévedése; c) egy bolondos ideája.

Az én álmom az, hogy egyszer (csak legalább egyszer!) valami kézzelfogható haszon is származzék (közösségi haszon, persze) szorgos tollkoptatásomból. Másfél évvel ezelőtt azt hittem, itt a Nagy Pillanat. Szóvá tettem ugyanis, mily csúnya dolog az, hogy az „anyakönyvi kivonatot" (a gyártó cég nevét, a felhasznált anyag mennyiségét és minőségét, meg más közhasznú tudnivalókat tartalmazó bilétát) valami levakarhatatlan kenőccsel ragasztják fel az új ágyneműk kellős közepére. Akkor, a cikk nyomán, Illetékes Felügyeleti Hatóság is úgy nyilatkozott, hogy bizony, bizony, milyen igazam van...

A tévedésem abban leledzett, hogy azt hittem: helybenhagyó nyilatkozata után IFH a tettek mezejére lép majd és új korszak nyílik az ágynemű cégérezés hazai történetében. Hogy mennyire nem így történt, arra beszédes bizonyíték az a vadonatúj dunyha-, párna- és kaprichuzat, amellyel két napja élek közös háztartásban: valamennyiről csak fáradságos testi munkával lehetett lekaparni a rácsirizelt bilétát.

A bolondos ideám a következő: egy aprócska kartonlapra kellene a márkajelzést és az adatszolgáltatást felvésni és azt a kis kartont egy szál cérnával az ágyneműk gomblyukába lehetne fűzni. Mennyivel ízlésesebb, kultúráltabb lenne! Azt is kijelentem: ha javaslatomat megvalósítják, semmi anyagi javadalmazásra nem tartok igényt. Az ötlet ugyanis nem új, és nem az enyém, fehérnemű iparunkban régen használt és jól bevált módszer ez.

Engem javaslatom elfogadása minden anyagi haszon nélkül is boldoggá tenne. elannyira, hogy — *a boldogságtól ordítani tudnék...*

(r. b.)

MINDENNAPOS SZÍNHÁZ

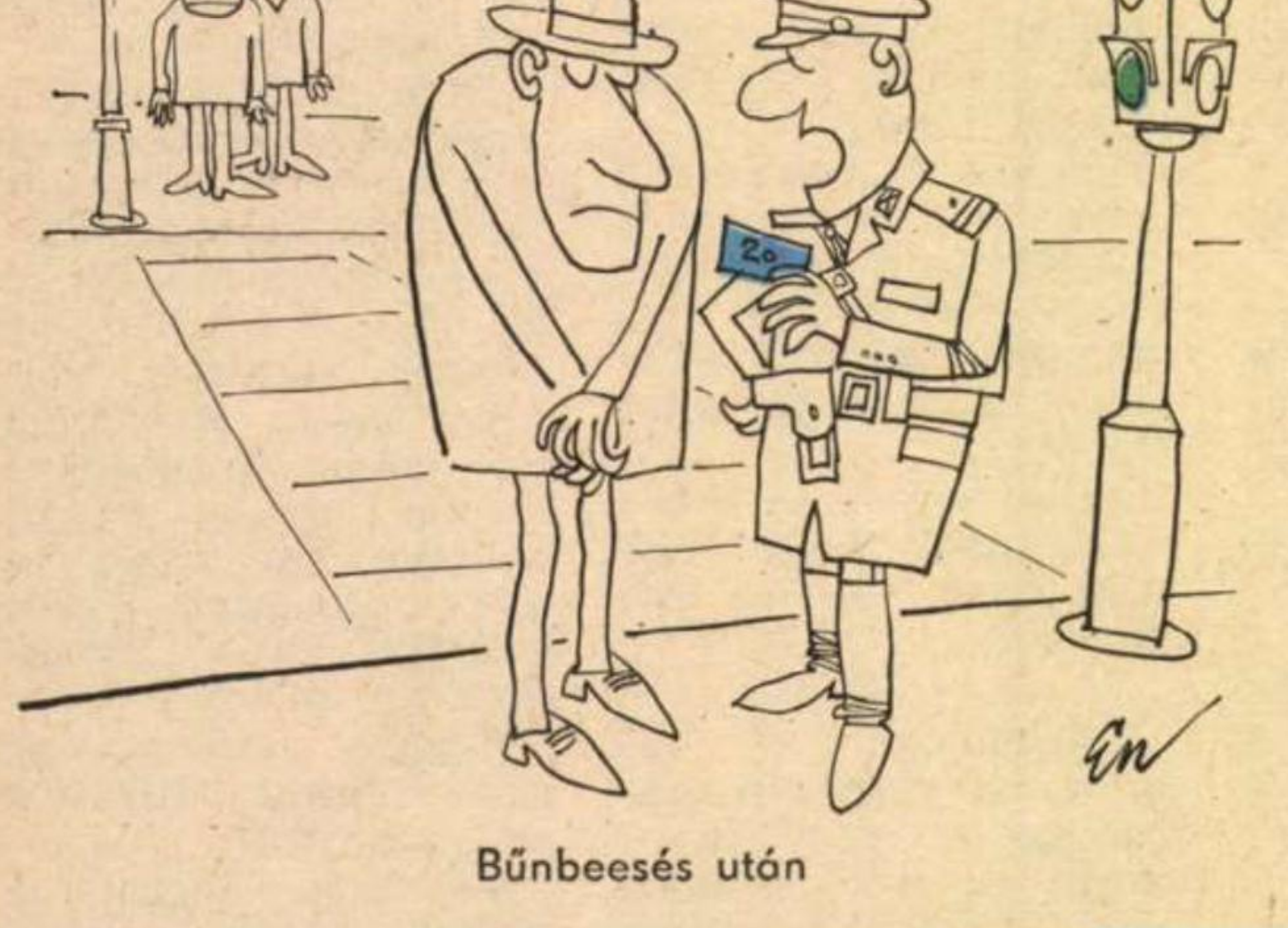

Bűnbeesés után

SZERVÍZ UTÁN

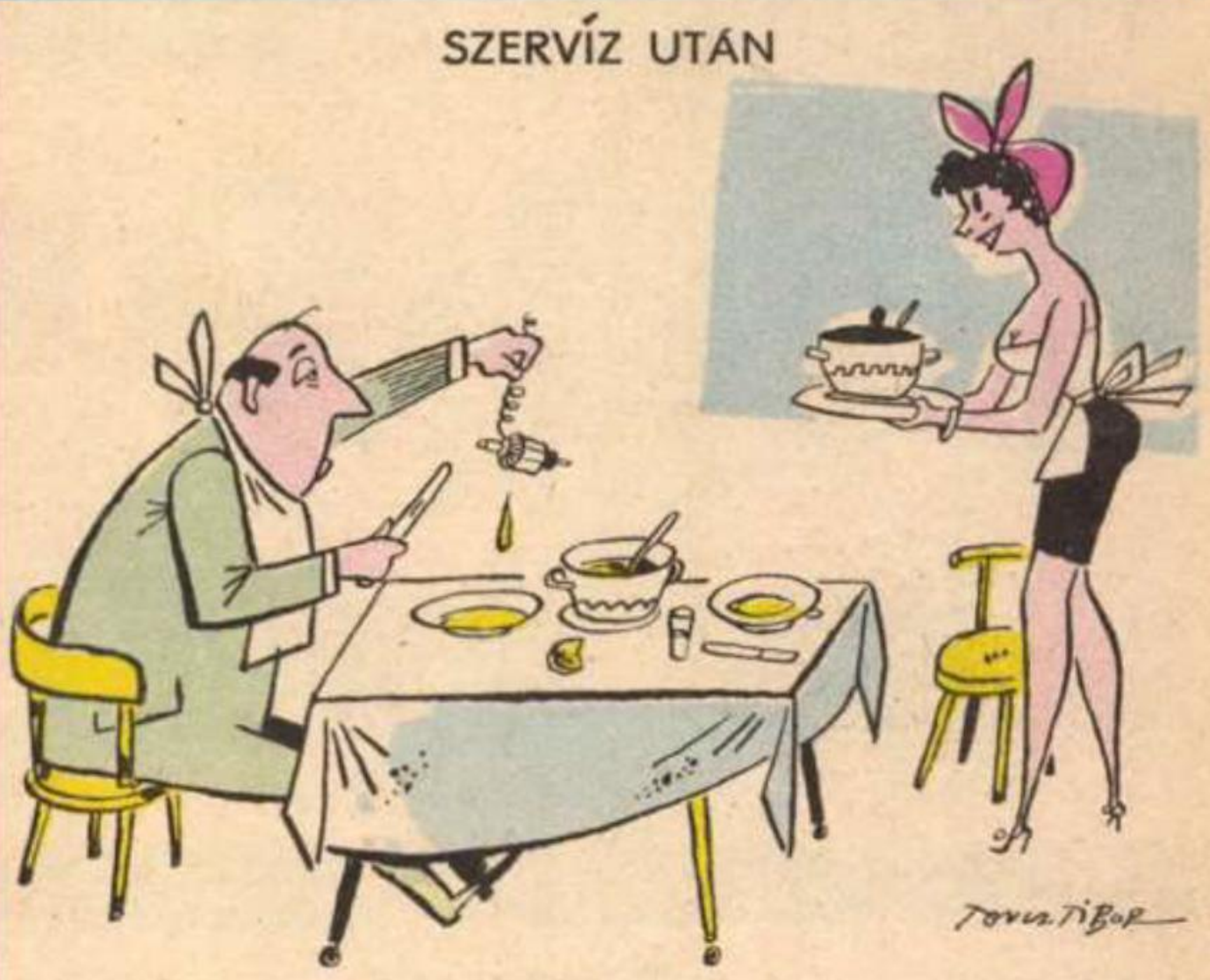

– Jaj, épp most akartam mondani, hogy megjavították a frigidaire-t...

LÁNYOS HÁZ

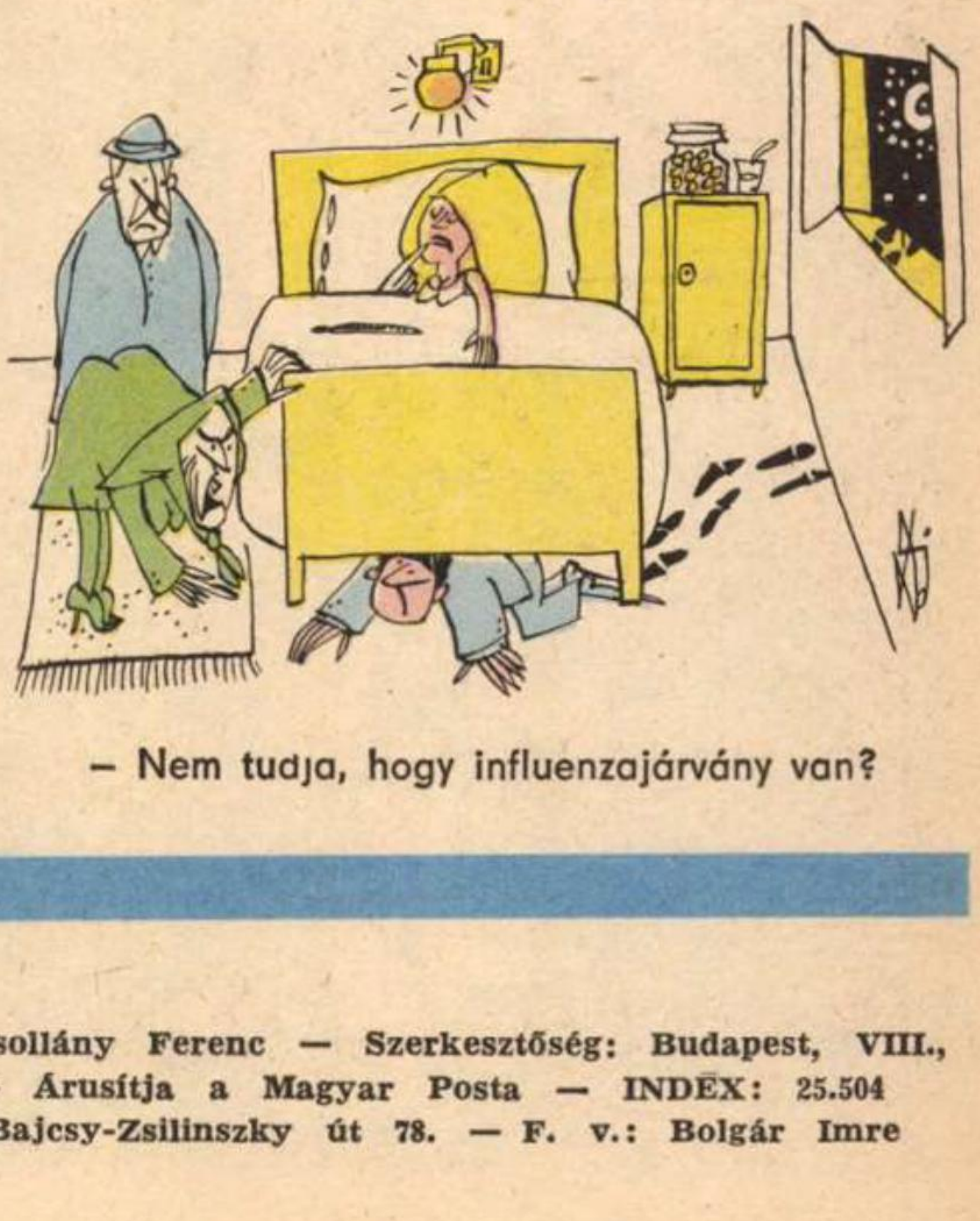

– Nem tudja, hogy influenzajárvány van?

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.01300/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre